IV. C. 140 Christian College 13
1393

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பஞ்சதந்திரம்.

இது

வித்வான் - தாண்டவராய முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

சென்னை கிறிஸ்டியன் காலேஜ்

தமிழ்த் தலைமைப் பண்டிதர்

ஸ்ரீ சே. சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரவர்கள், பி. ஏ.

பார்வையிட்டது.

புதுப்பதிப்பு

சென்னை

தாம்ஸன் கம்பெனியாரால்

மினேர்வா அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1898.

விலை அணா - 4

DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-600 0

பொருளடக்கம்.

	பக்கம்
முகவுரை	v
வரலாறு	1
மித்திரபேதம்	4
சுகிர்ல்லாபம்	33
சந்திவிக்கிரகம்	51
லப்தஹானி	80
அசம்பிரேக்ஷிய காரித்துவம்	99

மகாமகோபாத்தியாய, டா
வே. சாமிநாதையர் நூ
அடையாறு, சென்னை

9

முகவுரை.

பஞ்சதந்திரம் என்பது உதாரணமுகத்தால் உலகியனெறியும் உயர்ந்தநீதியும் உணர்த்தி மக்கட்கு உறுதிபயப்பதொரு நூலாம். இஃதினிய செந்தமிழ் வசன நன்னடையி லெழுதப்பட்டு யாவரானும் நன்குமதிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றது. இவ்வசனநூல் ஆதியில் வெளிப்படுமுன்னரே வீரமார்த்தாண்ட தேவனென்னு மொருபுலவரால் செய்யப்பட்டுச் செய்யுள் ரூபமாயுள்ள பஞ்சதந்திரமொன்றுளது. அது மிகவுமெளியநடையி லெழுப்பட்டிருப்பவும் அதனைப் பயில்வார் தொகை நாடோறுஞ் சுருங்குதல்கண்டும், ஆங்கிலம் முதலிய பிறபாஷைகளில் வசனநடையாற் பெரும்பயன்கள் விளைதல்கண்டும், பஞ்சதந்திரத்தைத் தாமும் வசனநடையில் வரையின் தந்நாட்டினரும் அதனைப் பெரிதும் பயிறல் தலைப்பட்டு நற்பெரும்பயன்களை நாளும் நண்ணுவரென்றோர்ந்து நடைபடிந்த **வித்துவான் தாண்டவராய முதலியாரவர்கள்** இயற்றியதாம் இவ்வுரைநடைப்பனுவல். இந்நூலாசிரியர் தொண்டைமண்டலத்திற் புதுவைமா நகரையடுத்த சூணும்பேட்டையைச் சார்ந்த வில்லியப்பாக்கம் என்ற **வில்லிநல்லூரில்** வேளாளர்குலத்திற் சித்தாந்தசைவமரபிற் கல்வியறிவொழுக்கங்களாற் சிறந்த கந்தசாமி முதலியார்தம் அருந்தவத்துதித்த கனிட்டகுமாரர். இவர்தந் தமையனார் முனியப்பமுதலியார் என்போர். இவர் தமக்கு மிக்க இளமைப்பருவத்திலேயே தமது தந்தையாரையிழக்க நேர்ந்த தௌர்ப்பாக்கியஞ் சம்பவித்தமையாற் பொன்விளைந்த

களத்தூரென்று ஆண்டிருந்த தமது அம்மானான குமாரசாமி உபாத்தியாயருடைய மேற்பார்வையிற்றங்கி, அவர்தம்பா லெழுத்தப்படிக்கக் கற்றுக்கொண்டனர். அதன்பின்னர்த் தமிழ்க்கல்வியின்மீது தமக்குள்ள ஆர்வம் அதிகரிக்கவே, நமது நூலாசிரியர் அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியாரது கர்ணகாம வம்சத்தினராய உழலூர் - வேலப்பதேசிகரிடம் இலக்கண விலக்கியம் பயின்றனர். இனி அத்துணையோடு நின்றுவிடா மற் கல்விநிரப்புதற்பொருட்டுச் சென்னைமாநகருசென்று, சிந்தாதிரிப்பேட்டையிற் போந்திருந்த புதுவை - விசுவநாத பிள்ளையிடத்தும் கூனிமேடு - வித்துவான் இராமாநுச முதலியாரிடத்துஞ் செந்தமிழிலக்கியங்களை மேன்மேலும் பயின்று, அக்காலத்துத் தொல்காப்பியம் வரதப்ப முதலியாரெனச் சிறப்புப்பெயர்பெற்றுத் திகழாநின்ற புலவர்பெருமானிடம் தொல்காப்பியத்தில் எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் பாடங்கேட்டு இராமநாடகம் பாடிய அருணாசலக்கவிராயரது மரபினராய சீகாழி வடுகநாத தம்பிரானென்னும் வித்துவச் சிரோமணியிடத்துத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரங் கசடறக்கேட்டு மிகவும் வல்லராய் மிளிர்ந்தனர், அதான்றியும், வடமொழி, ஆந்திரம், கன்னடம், இந்துஸ்தானி, மகாராட்டிரம், ஆங்கிலம் முதலிய பிறபாஷைகளும் பயின்று அவையிற்றின்கட் டேர்ச்சி பெற்றனர்; இவ்வாறு பன்மலரிடத்தும் பைந்தேறல் பருகிக் களிசிறந்துலவுஞ் சுரும்பரெனச் சீர்பெற்று விளங்கினர். அது கண்ட அரசாட்சியோர் இவர்தங் கல்வித்திறத்தினைப் பெரிதும் வியந்து பாராட்டினர். பின்னர்த் தாண்டவராய முதலியார் சென்னைத் துரைத்தனக் கலாசாலையிற் செந்தமிழ்த் தலைமைப் புலமை நடாத்துவான் புகுந்து இயற்றமிழ்ப்புல

வர் திலகர் இராமசந்திர கவிராயரோடு சமபண்டிதராய் வீற்றிருந்தனர். இங்ஙனம் இவர் தமிழ்ப்பண்டிதராகிப் பலவாண்டு கழிந்தபின்னரைச் சென்னைத் துரைத்தனக் கலாசாலை யேற்பட்டது. ஆகவே இவர் கி. பி. 1843 - ஆம் வருடம் செங்கற்பட்டுச் சில்லாவிற் சுதேச நீதியதிபரா யமர்ந்தனர். இதற்கிடையில் இவர் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்தபோழ்து முகவை-யிற்றமிழாசிரியர் இராமாநுச கவிராயரோடும், திருத்தணிகைக் கல்விக்கடல் சரவணப்பெருமாளையரோடும், இவர் வாதப்போர் புரியுமாறு நேரிட்டது. இவர் திருத்தணிகைமாலை, திருப்போரூர்ப்பதிகம், கதாமஞ்சரி, இலக்கணவினாவிடை முதலிய பல நூல்களையும் இயற்றினர். அன்றியும் திருக்குறள் பரிமேலழகருரை, நாலடியார், சீவகசிந்தாமணி, கல்லாடம், திவாகரம், தொல்காப்பியம் முதலிய தொல்லோர் புனைந்த நூல்களைப் பல பிரதி ரூபங்களைக் கொண்டு பிழையறப் பரிசோதித்து அவற்றுட் சிலவற்றை யச்சிடுவித்தனர். கொட்டையூர்ச் சிவக்கொழுந்துதேசிகர் புரசையம்பதியிலிருந்து கோடீச்சுரக் கோவைபாடியபோது இவர் மிகப்பேருதவிபுரிந்தனரென்ப. இன்னும் இவர் அப்புரசைக்கண்ணே யெழுந்தருளியிருந்த பொன்னம்பல சுவாமிகள் விவிலியநூலிற் குற்றங்காட்டுவான் புக்கு 'வேதவிகற்பம்' என்றொருநூல் வெளிப்படுத்தியபோது பல பாதிரிமாரும் வந்து அதனைப் பூருவபக்கம் பண்ணுமாறு தம்மை வேண்டலும் தாம் அதற்கு மறுப்பாக 'வேதவிகற்பதிக்காரம்' என்ற ஒன்றினை யெழுதி முத்துச்சாமிப்பிள்ளை யென்பவர் பெயரிற் றதனை வெளியிட்டனரென்றுங் கூறுப. இவர் அகப்பொருள் சொ[illegible]யமாகவுஞ் சிங்காரமாகவும் பல சிறுநூல்களுந் தனிப்ன தனைகளுஞ் செய்துள்ளார். அவை பற்பலவூர்களிலும் ஆங்காங்

குக் காணப்படும். இவர் தம் கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் சில மதுரையம்பதி மகாவித்துவான் சபாபதி முதலியாரவர்க ளிடத்துள்ளன. இது நிற்க. இத்துணைச் சிறப்பெய்தி விளங் கிய புலவர் பெருமானைத் தாம் மிகவும் நன்கு மதிப்பதற்கு அறிகுறியாக அவர் செய்த இப்பஞ்சதந்திரத்தினைச் சென் னைச் சர்வகலாசாலையார் பிரவேசபரீட்சைக்குப் பற்பல காலத்தும் பாடமா யேற்படுத்தி வருகின்றனர். இந்நூலாசிரி யர் தாரணவருடம் சித்திரைமாதம் (கி பி 1850-ஆம் வரு டம்) தமிழ்நாடு செய்த தவக்குறைவினாலே அன்றி யெதனா லோ தேகவியோக மாயினர்.

இனிப் பிற்காலத்தினர் இப்பஞ்சதந்திரத்தினை யச்சிடு வான் புகுந்து தமக்குத் தோன்றியவாறெலாம் மாற்றிப் பெரிது மிடர்ப்பட்டனர். அது கண்ட யாம் இப்பதிப்பினைக் கண்ணே யன்னோரான் நேர்ந்த வழூஉக்களைப் போக்கி யே றக்குறையத் தாண்டவராயமுதலியார் தாமே ஆதியில் அச் சிடுவித்த பிரதிக்கிணங்கச் செய்திருக்கின்றனம் என்பது தமிழ் வல்லோர் யாவருங் கவனிக்கற்பாற்று.

வி. கோ. சூ.

கடவுள துணை.

பஞ்சதந்திரம்.

வரலாறு.

கலவிப பொருளிலுஞ செலவபபொருளிலுஞ குறைவிலலாதவாகளுககு உறைவிடமாயிருககினற **பாடலிபுர**மெனனுமொரு படடணமுணடு. அநதபபடடணததிற சகல சுகுணஙகளோடுங கூடியிருககினற **சுதரிசன**னெனனும அரசனொருவனிருநதான அநத அரசன தன பிளளைகள படியாமல மூடாகளா யிருநததைககணடு, வெகு வியசனததோடு மாலோசிக்கத தொடஙகினான "கலவியுந தாமகுணமு மிலலாத பிளளைக ளிருநதாவதெனனை? பால கொடாத வெருமைகளைக காபபாறறினற பலனுணடோ? வேத சாஸதிர மறிநதவனாய ஒரேபிளளை யிருநதாலு மவனாலே குடுமபமெலலாஞ சுகமடையும. இபபடிககிலலாத பிளளைகள காபபததிலே யழிநதானாலும அழியாவிடடாற பிறநதவுடனே இறநதானாலும போவது நலலது. குலததிலயோககியனான பிளளை இருககலாகாது ஜனமாநதர புணணியததினாலே இமமை மறுமைககுச சுகஙகொடுககினற புத்திரன பிறககினறான. பாபததினாற குலததைக் கெடுககினற புததிரன பிறககினறான. மேலும 'இநதபபிளளையைப பெறறவாக ளெனனதவஞ செயதாகளோ' எனறு கணடோர் சொலலுமபடி நடக்கின்றவனலலனோ பிளளை" எனறு அவன் தனக்குளளே யாலோசிததுப பெருமூச்சுவிடடு, பினபு

சபையைப் பார்த்து, "இளமையுஞ் செல்வமும் இராஜசமும் அறிவில்லாமையு மாகிய இந்த நான்கனு ளொன்றொன்று தானே கேட்டுக்கெல்லாம் ஏதுவாகும். இந்த நான்கும் ஒருவனிடத்திலிருந்தால் அவனென்னபாடு படான்? பிள்ளை யெண்ணிக்கைக்குப் பிறந்து, துன்மார்க்கர்களா யிருக்கின்ற வென் பிள்ளைகளுக்கு நீதிசாஸ்திரோபதேசத்தினால் எந்த மகாபுருஷன் மறு ஜன்மம் வரப்பண்ணுவான்?" என, அப்போது சகல நீதிசாஸ்திரங்களிலும் வல்லவனாகிய **சோமசன்மா** வென்பவ னெழுந்து, "இவர்களுக்குச் சமானமான அறிவையுடையவர்கள் இவ்வுலகத்திலில்லையென்று சொல்லும்படி நான் ஆறுமாதத்திற் செய்யமாட்டேன் அதுவரைக்கும் நீர் நாளை எண்ணிக்கொண்டிரும்" என்று சப்தம் பண்ணினன் அதைக் கேட்டு, நடுக்கடலில் திசைதப்பி மயங்கு மரக்கலமொரு துறைசேர்ந்தாற்போல, அரசன் மிகவு மனமகிழ்ந்து அவனுக்கு உபசாரஞ்செய்து, தன்னுடைய பிள்ளைகளை யவன் வசத்தி லொப்பித்தான். சோமசன்மா உடனே யந்தப்பிள்ளைகளைத் தன்வீட்டுக் கழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கருப்பஞ் சாற்றைக் காய்ச்சி யொரு சர்க்கரைக்கட்டியாக்கத் திரட்டினாற்போல, நீதி சாஸ்திரங்களைப் பஞ்சதந்திரக்கதையாகக் கற்பித்து, இராஜ குமாரர்களுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினன்.

சோமசன்மா, "ஓ இராஜகுமாரர்களே! உங்களுக்கு வேடிக்கையாகச் சில கதைகள் சொல்லுகின்றேன்; கேளுங்கள்" என்று சொல்ல, அவர்கள் "அவையென்ன கதை?" என்றார்கள்; அதற்கவன் "பஞ்சதந்திரக்கதை" என்று சொன்னன்; அவர்கள் "பஞ்சதந்திர மென்பதென்னை? தெரியச் சொல்லவேண்டும்" என்றார்கள். அதற்கவன், "அவை மித

திரபேதம, சுகிாலலாபம, சநதிவிககிரகம, ஆததநாசம அல
லது லபதஹானி, அசமபிரேக்ஷியகாரிததுவம எனனு மை
நதுமாம. அவைகளுண மிததிரபேதமாவது சிநேகததைதக
கெடுததுப பகையுணடாககல; சுகிாலலாபமாவது தஙகளுக
குச சமானமானவாகளோடு கூடிப பகையிலலாமல வாழந
திருததல, சநதிவிககிரகமாவது பகைவரை யடுதது உறவு
செயது வெலலுதல; ஆததநாசமாவது தனகையிற கிடை
தத பொருளை யழிததல, அசமபிரோக்ஷிய காரிததுவமாவது
காரியததைதத தேறவிசாரியாமற செயதல" எனறு சொன
னன. இராஜகுமாராகள, "ஐயா! அநதககதைகளை யெங
களுககு விளஙகச சொலலவேணடும" எனறாாகள. சோம
சனமா, உஙகளுககு "மஙகள முணடாகுக" எனறு ஆசீா
வதிததுச சொலலததொடஙகினன.

பஞ்சதந்திரம்.

முதலாவது
மித்திரபேதம்.

"ஒரு காட்டில் ஒரு சிங்கமும் எருதுங் கூடி மிகவு மொருமை யாக வாழ்ந்திருந்தன. அந்தச் சிநேகத்தைக் கோட்சொல்லுதலு மேலோபகுணமு முள்ள வொரு நரி வந்து கெடுத்தது" என்று சோமசன்மா சொல்ல, இராஜகுமாரர்கள் "அஃதெப்படி?" என, அவன் சொல்லத் தொடங்கினான் —

"தென்னாட்டிலே **மகிழாருப்பிய** மென்னும் பட்டணத்தில் **வர்த்தமான** னென்ற ஒரு வர்த்தகனிருந்தான். அவனுக்கு வெகு பணமிருந்தும் இன்னுஞ் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்ற ஆசையினால் அவன் பின் வருகிறபடி யாலோசிக்கலானான்: "யாதொன்று சம்பாதிப்பது அருமையோ அதைச் சம்பாதிக்க வேண்டும், சம்பாதித்ததைக் காப்பாற்றவேண்டும், காப்பாற்றினதை விருத்திபண்ணவேண்டும், விருத்தி பண்ணினதைத் தானு மநுபவித்து உத்தமபாத்திரத்திற் செலவழிக்கவேண்டும், காப்பாற்றாத திரவியம் நாசமாகும், விருத்தி பண்ணாதது குறையும், தானுமநுபவித்துச் சற்பாத்திரத்திற் செலவழியாதது வீணாகுமென்ச் சாஸ்திர மிருக்கின்றது. மேலு மின்பமும் புண்ணியமுங் கீர்த்தியும் மனிதருக்குள்ளே பெருமையு முறவும் நினைத்தது முடித்தலும் யாருக்குண்டு? திரள் திரளாகப் பணங் குவித்தவர்களுக்கேயுண்டு, இல்லாதவர்க ளுலகத்திலே நடைப்பிண மாவார்கள். ஆகையினாலே, மேன்மேலுஞ் சம்பாதிப்பதே யோக்கியம்" என்று ஆலோசித்துக்கொண்டு, தன்னிடத்திருந்த சரக்குகளை வண்டியிலேற்றி அதிற் சஞ்சீவகன், நந்தக

ன்னும் பெயரையுடைய இரண்டெருதுகளைப் பூட்டி நடத்
திக்கொண்டு தேசாந்தரம் போனான். போகும்போது ஒருநாள்
நெருங்கிய காட்டிலே மிகுந்த பாரத்தினால் சஞ்சீவக னென்னும்
எருது காலிடறி விழுந்து நொண்டியாயிற்று அப்போது வர்த்த
மானன் அந்த எருதுக்குப் பதிலாக வேறொரெருதை வண்டியிற்
கட்டி ஓட்டிக்கொண்டு அவ்வெருதுக்கு ஓராளைக் காவல் வைத்
துப் போனான் பிறகு அந்தச்சேவகன் வர்த்தகனிடத்துக்கு இரண்
டொருநாட் கழித்துப்போய் "அந்த எருது செத்துப்போயிற்று"
என்று பொய்சொன்னான், காட்டில் விடப்பட்ட எருதோ, ஆயுர்ப்
பலத்தினால் பிழைத்துப் புல்லு முதலாகிய மேய்ச்சலினால் மிகவும்
பருத்துக் கொழுத்து ஓடிக்காலுங் கூடி அந்தக் காட்டிலே
யதேச்சையாகத் திரிந்துகொண்டிருந்தது ✓ அப்படி யிருக்கையில்,
இராஜ்ய பட்டாபிஷேகச் சடங்குகளில்லாமல் தன் வல்லமை
யினால் காட்டிற் சஞ்சரிக்கின்ற பிராணிகளுக் கெல்லாம் இராஜத்
துவத்தை யடைந்திருக்கின்ற **பிங்களன்** என்னும் சிங்கமானது
தன் பராக்கிரமத்தாற் சம்பாதிக்கப்பட்ட இராஜ்யத்தைச் சுகமாக
அனுபவித்துக் கொண்டிருந்து ஒருநாள் தாகமெடுத்துத் தண்ணீர்
குடிக்க **யமுனை** யாற்றங் கரைக்குப்போகும்போது அங்கே சடிதியி
லென்றைக்குங் கேட்டறியாத பேரிடி முழக்கம்போலும் அந்த
இடபம் முக்காரம்போட்ட தொனியைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு "இஃ
தேது புதிதாயிருக்கின்றது!" என்று பயந்து நடுநடுங்கித் தண்ணீர்
குடியாமற் சும்மா அசைவற நின்றுவிட்டது. அப்போ தவ்விடத்தி
லிருந்த சிங்கத்தினுடைய பிரதான மந்திரி குமாரர்களாகிய கரட
கன், தமனகனென்ற நரிகளிரண்டும் இந்த அதிசயத்தை யறிந்து
ஒன்றுக்கொன்று பேசத்தொடங்கின. ✓

தமனகன் கரடகனைப்பார்த்து, "நம்முடைய அரசன் தண்
ணீர்க்குப் போய்க் குடியாமலேன் சும்மாநிற்கின்றான்?" என,
கரடகன் "அதை விசாரிப்பதனால் நமக்காவ தென்னை? இனா
யகப்படுமோ? பெருமை யுண்டாகுமா? இறந்த தவளைக்கு நாட்டு
...ப்பமேன்? சும்மாவிரு, தனக்குத் தகாத காரியத்தைச் செய்கிற

வன கடாவிய ஆப்பைப் பிடுங்கின குரங்கு படட பாடு படுவான” என்று சொல்ல, “அஃதெனனே?” என்று தமனகன கேடக, கரடகன சொல்லுகின்றது —

“மகததேசததி லிருக்கின்ற சுதத்தனென்பா னொருவன கோயிற் றிருப்பணிக்காகக கொண்டுவந தறுக்கவிட்ட மரங்களில வாடசாரன பிளக்கும்படி மூளைக ளடித்துவிட்டுப போன வொரு மரத்தினமேல் அந்தககோயில் நந்தவனத்திலிருக்கின்ற குரங்குகளி லொன்று வந்து உடகாரந்து அஃது அம்மரபபிளப்பிலடித்த மூளை யை யசைத்துப பிடுங்கினவுடனே பிளப்பு நெருங்கி யுடல நசுங்கி யிறந்தது. ஆதலால் தனக்குத தகாதகாரியத்தைச் செயதால யாரககும பிராணசசேதம வரும” என்று சொல்லி “நேறறு நாம தின்று மிகுந்திருக்கின்ற இரையைத தின்று சுகமா யிருப்போம வா” என்று கரடகனழைத்த பினபு, தமனகன கரடகனைப பாரத்து “சுவாமிகாரியஞ செயயாம லிரைதேடுவதையே பெரிதாக நினைககலாமோ? ஒருவன மித்திரர்களுக்கு உபகாரமுஞ சத்துருக்களுக்கு அபகாரமும பணணவேணடும, அதறகு இராஜசேவையே தக்கது, மேலும இராஜாவை யடுத்திருக்கையில வெகுசனங்களுக்கு நன்மை செயவதே இராஜசேவைக்குப பிரயோசனமாம, நன்மை செயவ தறகு இடமில்லாவிட்டால உயிரபிழைத்திருப்பதனாலென்ன? காக பலியையுமெச்சிலையும மலத்தையுந்தின்று காககையும ஆயிரவருஷம பிழைத்திருக்கின்றது, நாயும பசையில்லாத வெள்ளெலும்பைக கவ விக கடித்துக கடித்துப் பல்லசைந்தும் பசிதீராமற சந்தோஷத்தை யடைகின்றது, மேலும அது யஜமானன கையிலிருக்கின்ற ஒரு கவள மெச்சிலைப பாரத்துக் காலிலவிழுந்து, வயிற்றை யெககிக்கொ ணடு எளியமுகத்தைக் காட்டி அவன் முகத்தைப பாரத்து வாலைக் குழைத்துக் கெஞ்சிக காத்துக கிடந்து கொஞ்ச மெச்சிலை வாங்கித தின்னும. யானையோ, பாகனைப பாராமலும் அடுக்காமலும அவனை வேண்டி வேண்டி வலியக் கொடுக்க, கருவத்தோடு வாங்கி நாயைக காட்டிலு மாயிரமபங்கு அதிகஞ சாப்பிடும, சிங்கம பசியினால சங்க டப்படும்போது, நரி சமீபத்திலிருந்தாலும் அதை யசட்டைபண்

யானையையே கொல்லும், ஆதலாலுலகத்தில் யார் புகழோடு ஜீவிக்கின்றார்களோ அவர்களே பாக்கியவான்கள், சிறுகுழிகள் கொஞ்சந் தண்ணீரால் நிறையும், எலியின் சேரங்கைகள் சில தானியத்தால் நிரம்பும், அப்படிப்போல் மூடன் இதாகிதந் தெரியாமற் கொஞ்சத்திலே ஜீவனம் பண்ணுவான், அவனுக்கும் பசுவுக்கு மென்ன பேதம்? ஆகையால் இராஜ காரியம் பார்த்துப் பெருமையுடன் ஜீவிப்பதே நல்லது" என்றிப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, கரடகன் தமனகனைப் பார்த்து "நல்லது. இந்த யோசனைகளுக்கும் இந்தப் பேச்சுக்களுக்கும் இப்போது நாம் இராஜகாரியத்தி லிருக்கவில்லை, இனி தேடுகிற காரியத்தி லிருக்கின்றோம், அப்படி யிருக்க நீயேன் வீணான மனோராச்சியம் பண்ணுகின்றாய்? மூடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டாற் கிட்டுமோ?" என்றிகழ்ந்து சொல்ல, தமனகன் "நல்லதிருக்கட்டும், பிரதானியுங் காலத்தினால் அப்பிரதானியாகின்றான், தன் முயற்சியினாலுங் குணத்தினாலும் லகுவானவனும் சமர்த்தனாகின்றான், யாரும் மேலான காரியத்தையே யாலோசிக்க வேண்டும், அது கைகூடாவிடினும் பெருமை வரும், புத்திசாலிகள் அருமையான காரியங்களைச் செய்வார்கள், மலையுச்சியிலொரு பெருங்கல்லை யேற்றுவது அரிது, அங்கிருந்து அதைத் தள்ளுவதெளிது, எரியினீரைக் கட்டுதலரிது, உடைத்த லெளிது, பெருமையுஞ் சிறுமையு மவரவராலேயே வரும், 'முயற்சியுடையா ரிகழ்ச்சியுடையார்' என்னும் பழமொழியையாயினுங் கேட்டிலையோ?" என்றிப்படிச் சொல்ல, தமனகனைக் கரடகன் பார்த்து "நல்லது நீ போய்ச் சிங்கத்தினிடத்தில் எதைக்குறித்துப் பேசுவாய்?" என, தமனகன் "முடைய சுவாமி மூடத்தனத்தாற் பயந்திருக்கின்றான், அதை நீ அப்படி யறிந்தாயென்று கேட்கின்றாயோ? சொன்னபொருளைப் பட்சி மிருகங்களும் அறிந்துகொள்ளும்? சொல்லாம லறிகின்றவனே பண்டிதன், அப்படி யறியாவிட்டாற் புத்தியாற் பிரயோசனமென்ன? நானு மிங்கே யிருந்தபடியே யறிந்தேன், இப்போது நானிதை முன்னிட்டுக்கொண்டு போய்ச் சிங்கத்தைச் சிநேகம் பண்ணிக்கொள்ளுகின்றேன்" என, தமனகனைப் பார்த்துக் கரடகன் "நமமு

டைய அரசாகள் மோநதுகொளவதுபோற் கடிக்கிறவாகள , அர சரும நெருபபும பாமபுஞ சரி , அப்படியானற பழகக மில்லாம லிருககையி லவனை யெபபடிச சிநேகம பணணிககொளவாய?" என, அபபோது தமனகன "நான பேசுவதிற சதுரனென றறியாயோ ? சமாததனுக கெதுபெரிது ? பறககிறபறவைகளுககு எதுதூரம ? விக துவானுக கெது பரதேசம ? பிரியமாகப பேசுகிறவாகளுக கெவன சததுரு ?" என, கரடகன "அபபடியானலும இராஜாககளிடததி லகாலததிறபோனு லவமானநேரிடும" என்றது. அதறகுத தமனகன "அவமானம வநதாலும எஜமானன சமீபததிலேயே யிருககவேண டும , எவன சமீபததி லிருககினருனே அவனுடனே அரசாகள காரி யஙகளைச சொலலுகினருாகள , கொடிகள கிட்டவிருககிற மரததி லேயே படரும , அரசாகளும ஸதிரீகளுந தஙகளைக காதது இஙகி தம பேசுகினறவாக ளிடததில மனமிரஙகுவாாகள" என, கரடகன "நல்லது, நீ யவனிடததி லெபபடிப பேசுவாய ?" என்றது தம னகன "நலலமழை பெயதிருககையி லெபபடி விதையினினறு முளைகள புறபபடுமோ அபபடி இராஜாவின கேளவிககேறக என வாககினினறும உததரம புறபபடும , ஆயினும ஒருவேளை பிரகஸ் பதியும பேசசில தவறுவானுல மறறவாகளுககுக கேடபானேன ? எபபடியுங காலமறிநது பேசினுல யாதோ ரவமானமும வாராது , அரசாகள தஙகள காரியம எவனுலே யாகினறதோ அவனிடததில ஒருவேளை சிறிது குறறம நேரிட்டாலும அதைப பாராட்டாமல அவ னைப பரிபாலிதது விருததியடையப பணணுவாாகள" என, கரட கன "அரசாகள மலையைபபோல அனுசரிககிறதறகுக கடினமா யிருக்கினருாகள" என, தமனகன "ஆயினு மவரவாகள சுபாவமறி நதுபேசி நமககிதம பணணிககொளளவேணடும" என்று, கரடகனிட ததிற செலவு பெற்றுக்கொணடு, சிஙகததி னிடததிறகுப போய்த தூரததிலே நினறு தணடம பணணி அரசனுததரவினு லுட்காாநத வுடனே, சிஙகம "நெடுநாளா யுனனைககாணேம" என, தமனகன "இபபோது தேவரீ ரிடததிறகு வரததககக காரியம நேரிட்டதனுல் தஙகளுடைய திருவடியணடை வரலானேன , இல்லாவிட்டால்

வநததறகுப பிரயோசன மெனன? இராஜாககளுக் கொருவராலும பலனிலலா விடடாலு மொருவேளை சிறு துருமபும் பலலுக்குதத வுதவும; மறறவைகளுககுக கேட்பானேன? மேலு மொருவேளை யரசாகள குணவானை யசட்டை பணணித தளளிவிட்டாலு மவன சற்குணம போயவிடுமோ? நெருபபைத தலைகீழாகப் பிடிததாலு மதன சுவாலை கீழாகுமோ? ஆதலா லரசாகள பரிசோதிததறிநது யோககியனை நல்ல காரியததில வைததா லவன இராஜாவுக்குக கீரத்தியைப பெருகப பணணுவான, ஆகையா லெனனைத தாஙகள சிறு நரியென றவமானம பணணலாகாது, விடடுணு வெடுததிருநத வராக வடிவை யுலகததிற பூசிககவிலலையோ? ரூபததைப பாராமற குணததைப பாாகக வேணடும, மலைபோலிருககினற தோ சிறு சுளளாணியால நிலைபெறும, காஞசு சுவாமி காரியததிற பறறுளளவன, கருவியுங காலமு மறிநது கரும முடிககு மாறறலுளளவன; இநத வலலமையெலலா முமது சாாபிருநதாற பிரகாசிககும், வாள முதலிய ஆயுதஙகளும, வீணைமுதலிய வாததியஙகளும, பூமியும, ஸதிரீகளும, யோககியாகளும, சாஸதிரஙகளுமாகிய இவையெலலாம பரிபாலனம பணணுகினறவாகளாற பிரகாசிககும, அணடையிற சமாததனிலலாத இராஜாவுககு அபகீாததி வரும" எனறிபபடிச சொலலககேடடு, சிஙகம "தமனகா! நீ யெனபிரதானி புததிரனலலையோ?" என, தமனகன "சுவாமி" எனறு வணஙகிச சுமமா விருநதது. சிஙகம "ஏதாவது சொலலவேணடுவ திருநதாற சொல" என, தமனகன "தேவரீ[illegible]ணணீாக்கு வநது குடியாமல மெயம மறநது சுமமா நிறகினறீாக[illegible]" என, சிஙகம "மெயதான, நானிநதக காடடில வெகுநாட்சு[illegible]யிருநதேன, இபபோது இதை விட்டுவிடத தககதாகச சமபவிததிருககினறது, எனறைககுங கேளாத மேகமுழககமபோ லொரு தொனி இனறைககுக கேடடேன, அதனாலேதான அபபடி நினறேன அநத முழககமபோலவே யிருககுமனறோ அநதப்பிராணியும் ஆதலா லிதைககுறிதது எனன சொலலுகினறீரோ அதையே யென[illegible]க்குப் பிரமாணம, இப்போது வழுககி விழுகையில நீ ஊனறுகோல[illegible] கிடைததாய" என, தமனகன "சுவாமி, தொனியினாலே பயப

படலாகாது, முனனொரு நரி ஒரு தொனியைககேட்டுப பயநது
பிறகு நெருஙகிப பாாததவுடனே யஙகே தோலுங கோலு மிருக்கக
கணடது" என, சிஙகம "அஃதெனனை ?" எனறுகேட்க, தமனகன
"ஒருநரி பசியால வருநதி யிரைக்காகத திரிநது திரிநது ஒரு போாக
களததில வருமபோது அஙகே அசதியிலுணடான ஒருபெரிய தொ
னியைககேடடு மிகவும பயநது 'நான செததே' னெனறு திடுககிட
டது பிறகு சறறே முனனே போனவுடன அஙகொரு பெரிய பேரிகை
யைபபாாதது, அடுததிருககினற மரததினகிளை காறறிலசைநது அதி
லடிகககத தொனியுணடாயிறறெனறு அறிநதுகொணடு, அதனருகே
போயபபாாதது, அஙகே பேரிகையின றோலுஙகோலுமே யலலா
மல வேறொனறு மிலலையெனத தெளிநது சநதோஷ மடைநதது,
ஆதலாற சதததநினுலேமாததிரம பயபபடலாகாது, தாஙகள கட
டளைகொடுததால் அநதசசதததின மூலததையறிநது வருவேன"
என, சிஙகம அபபடியே செலவுகொடுததது பிறகு தமனகன சஞ
சீவகனெனனு மெருதினிடததிறபோயப பேசி அதைச சிநேகமபண
ணிககொணடு, சிஙகததணடைவநது தணடமபணணி முனனே நின்
றது சிஙகம "நீ யநதப பிராணியை யினனதெனறறிநதுவநதாயா?"
என, தமனகன "தஙகள கடடளைபபடியே போயபபாாததேன
முன தாஙகள எபபடி நினைததீாகளோ அபபடியே புஷடியாயிருக
கினறான, அவன தஙக ணடைபை விருமபுகினறான, கடடளையானற
றிருமபிபபோய்த தரிசனததுக கிடடுககொணடுவருவேன" என,
சிஙகம "நலலது அபபடியே யாகடடும" என, மறுபடி தமனகன
எருதணடைபோய உபசாரததோடு அழைததுவநது இராஜானைத
தரிசனமபணணுவிததது. பிறகு பிஙகளனுககுஞ சஞசீவகனுக்கும
வெகு சிநேகமுணடாய இராஜாவுககு மற்ற யாரு மவசியமில்லாமல
இபபடி வெகுகாலங கழிநதது அபபோது பிரதானி புததிராகள
கிய காடக தமனக னெனனு மிரணடு நரிகளுககும இரையொனறு
அகப்படாமையால ஆலோசிககத தொடஙகின தமனகன "நூ
காட்டிலே தனிததிருநத சிஙகததுடனே எருதைச சிநேகம பணணு
விததது, யானையானது தன மததகததைததக கொததுவதற்கு _ால்

சத்தைத் தானே யெடுத்துப் பாகன் கையிற் கொடுப்பதுபோ லா யிற்று ; மேலும் முனனொ ளாட்டுக்கடாச் சண்டையில் நரிசெத்ததும், ஆஷாடபூதியின் கூட்டுறவால் சந்நியாசி பொருளிழந்ததும் எப்படி யவரவர்கள் குற்றத்திலேயோ அப்படியே நமது குற்றத்திலே யே நமக்கிவையிட்டாமற் போயிற்று'' என, கரடகன் "அஃதெப் படி ? சொல்'' என, தமனகன் சொல்லுகின்றது —

"ஒரு தேசத்தில் **தேவசன்மா** வென்னும் ஒருசந்நியாசி தான் பிச்சையெடுத்துச் சம்பாதித்த திரவியத்தைக் கந்தைக்குள் வைத்து யார்க்குந் தெரியாமல் தைத்துப் போர்த்துக்கொண்டு பின னும் பிச்சையெடுத்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு திரிய, அச்சூதையறிந்த **ஆஷாடபூதி**யென்னு மொரு திருட்டுப் பிராமணன் 'இந்தக் கந் தையை மாத்திர மெப்படியாயினுந் திருடிக்கொண்டால், நாமெப் போதும் திருட்டுவேலை செய்யவேண்டுவதில்லை , நம்முடைய தாசிக்கு வெகுநாளைக்கு நடக்கு' மென்று ஆலோசித்து ஒரு பிரமசாரி யைப்போல அந்தச் சந்நியாசியினிடத்திற்போய் அவன்காலில் வீழ் ந்து 'அடியேனுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து இந்த நிஸ்ஸாரமாகிய சமுசாரசாகரத்தில் நான் இனனு மலையாமற் சிறிது கடைக்கணணுற் பார்த்து எனனைக் கடைத்தேறப்பண்ணுக. ஓ மகானுபாவா ! ஓ பர துக்கஞ் சகியாத பரமபுருஷா !' என்றிப்படி யழுதகண்ணுஞ் சிந்திய மூக்குமாகக் கலங்குகிறக, அதைப் பாசாங்கென்றறியாத அந்தச் சந் நியாசி இவனறலைமேற் கையைவைத்துப் 'பயப்படாதே' என்றான், அதுமுதலாக ஆஷாடபூதி வெகு பயபத்தியுடனே அவன் காலா விட்டவேலையைக் கையாறச்செய்துகொண்டு, கந்தைக்குச் சமயம்பார்த் துக்கொண்டிருக்குநாளில் ஒருநாள் ஒரு பிராமணன்வீட்டி விருவ ரும் விலாப்புறம் வீங்கப் பிட்சை பண்ணிக்கொண்டு வெகுதூரம் வந்தபிறகு ஆஷாடபூதி ஒருவருமறியாமல் ஒரு துரும்பை யெடுத் துத் த[illegible]லைமேலே வைத்துக்கொண்டு அந்தத் துரும்பைக் குருவுக் [illegible] ளாட்டி, 'ஐயோ ! நமக்குப் பிட்சைகொடுத்த பிராமணன் [illegible] பாழ்ப்பு என்றலையி லொட்டிவந்துவிட்டதே, அன்னமிட்ட [illegible] ந் திடலாமோ ? 'உப்பிட்டவரை யுள்ளளவு நினை' என்று

பழமொழியுமிருககினறதனறோ?' என, வாயபதற நடுநடுஙகி "இதை அநத அனனதாதா வீடடிற போடடுவிடடு இதோ நொடியளவில வருவேன" எனறு குருககள பாாககுமபடி பரபரப்பாகச சிறிது தூரங காலடி பிடடததிற படுமபடியோடி, ஒருசெடிமறைவி லுட் காாநதிருநதுவிடடு, பினபு இளைககவிளைககவோடிவநது ஆசாரியன காலில விழுநதெழுநது, "சுவாமி! உமமுடைய அநுககிரகததினால இநதப பாவததிறகுத தபபினேன" எனறான இதைபபாாதது அநத ஏழைச சநநியாசி ஆசசரியப்பட்டு, இவன பரசொததுக காசைபபடாத பரமாததுமா வெனறு நமபித தனனுயிாககுச சமான மாக நினைததிருநத கநதையைச சீஷன கையிறகொடுதது, ஒரு குளககரையிலிருககசசொலலித தான சலபாதைககுச சென்று காலமபப போனவிடததில இரணடு ஆடடுக கடாககளொனறோ டொனறு முடடிச சணடை செய்ய, அவைகளின மணடையிலிருநது ஒழுகுமுதிரததை யுணணலாமெனறு ஒருநரிபோய இரணடுககும நடுவிலகபபடடிறநதது. அவன அநத அநாததததைப பாாததுககொ ணடு ஏறிதுநேரமிருநதான. அபபோ தநதச சீஷன 'இதுதான நலல சமயம், இதுவிடடா லினிககிடடுமா' காறறுளளபோதே தூறறிக கொளள வேணடு' மெனறு நினைததுக கநதையைச சுருடடிககொ ணடு ஓடிபபோனான. உடனே சநநியாசி வநதுபாாததுச சீஷனைக காணாமல, 'ஓகோ! நமமை யாஷாடபூதி யேயததானே, நாம மோசமபோனோமே' யெனறு திகிறபடடு, உபபுககணடம பரிகொ டுதத பாாபபனியைபபோல ஒருவருடனுஞ சொலலாம லிருநது விட டான" என, இதைககேடடுக கடகன இதறகு "நான செயயததகக தெனனை?" எனறு கேடகத தமனகன "யாதொனறு போயிறறோ அதை மறுபடி சேகரிககவேணடும, எதைச சமபாதிகக விலலையோ அதைச சமபாதிககவேணடும், எதிராகவரும விககினஙகளைத தடுக கவேண்டும, என றிபபடி யாலோசிததுப பணணுகினறவ சொலலனறோ மநதிரி? இபபோது பிஙகள சஞசீவகாகளுககுளள சிநேக நமக்கு எல்லாச சஙகடஙகளுந நேரிடடன, இவாகளுடைய[illegible]ணகன "நான பிரிததாறறான நமககு இவவளவேனும அனனஙகிடைககம பணணல்

துவதறகு டால்

சொல்ல, கரடகன் "அந்தப் பிங்கள சஞ்சீவகர்களுறவைக் கெடுக்க யாராலாகும்? மணியினின்று ஒளி பிரிக்கப்படுமோ? இது முடியாத காரியமன்றோ?" என, தமனகன் "என்ன சொல்லுகின்றாய்? உபாயத்தா லாவது பராக்கிரமத்தாலாகுமோ? ஒரு காகஞ் சொன்ன மாலையினால் ஒரு கிருஷ்ண சர்ப்பத்தைக் கொன்றதறியாயோ?" என, கரடகன் "அஃதெப்படி?" என்று ஆவலோடு கேட்கத் தமனகன் சொல்லத் தொடங்கிற்று —

"ஒரு பெரிய மரத்திற் கூடுகட்டிக்கொண்டு ஆணும்பெண்ணுமாகிய இரண்டு காக்கைகள் நெடுநாளாய் வாழ்ந்தன. அந்த மரப்பொந்தில் ஒருநாகம் வந்துசேர்ந்து அந்தக்காக்கை யிடும் முட்டைகளை யெல்லாங் குடிக்கத் தலைப்பட்டது. இதற்கென்ன செய்யலாமென்று காகம் மிகவும் வியசனப்பட்டுத் தனக்குச் சிநேகமாகிய ஒரு நரியினிடத்திற் போய் நடந்த சங்கதிகளைச் சொல்லி, "இப்போதாகிலு முட்டைகளைக் காப்பாற்றுகிறதற் கென்ன செய்யலாம்?" என, நரி 'ஒரு நண்டானது வெகு நண்டாசையைக் காட்டிக் கொக்கைக் கொன்றதுபோல அப்பாம்பினை ஒருபாயத்தாற் கொல்லவேண்டும்' என, காகம் "நண்டு கொக்கை யெப்படிக் கொன்றது? சொல்லுமையா" என, நரி சொல்லுகின்றது —

"மீன்களையே மிகுதியுந் தின்றுவளர்ந்த வொரு கிழக்கொக்கானது குளக்கரையில் வந்து வியசனமாய் நின்றுகொண்டிருந்தது. அப்போது அதிலிருந்த மீன்கள் கொக்கைப்பார்த்து 'நீ உன்னுகாரத்தை விட்டுச் சும்மா இருப்பானேன்? சொல்' என, கொக்கு "நான் மீன் றின்பது மெய்தான், ஆயினு மின்றைக்கிங்கே செம்படவன்வந்து எல்லாமீன்களையும் பிடிக்க விருக்கின்றதனால் என்னுடைய இரைகளெல்லாம் நிர்மூலமாய்ப் போகுமே யென்றேங்கிச் சும்மா இருக்கின்றேன்' என, இதைக்கேட்டு மீன்களெல்லாங் கூட்டங்கூடி 'எவன் நமக்குபாயஞ்சொன்னானோ அவனே யுபாயஞ் சொல்லுவான்' என்றாலோசித்துப் பிறகு கொக்கைப்பார்த்து, 'நீயே யெங்களை யிப்போதிரக்ஷி' என, கொக்கு 'நான் செம்படவனோடு சண்டைபண்ணச் சமர்த்தனல்லேன்; மேலும் நான் கிழவன்; உங்களை

வேறேரிடததிறகுக கொணடுபோவேன, அதனாலெனககு மிநத, தளளாமையான காலததிற பரோபகாரி யெனனும பெயரும வரும், நீஙகளும வெகுகாலம பிழைததிருபபீரகள' என, அபபோதநதப பேதைமையான மீனகளெலலாம பிராணனைக காபபாறறும்பொருட்டு அதன பேசசை நமபி 'நலலது. அபபடியே கொணடுபோக வேணடும' எனக கெஞச, அநத வஞசனையுளள கொககு நடைக கொவவொனறாகக குளததிலிருநத மீனகளை யெலலாம மூககினால கவவிககொணடுபோயச சில மீனகளைத தினறு மறறவைகளை யொருபெரிய பாறையினமே லுலரவைததது பிறகு அநதக குளததிலிருநத ஒரு நணடு இநதக கொககைபபாரதது 'ஓ சீவகாருணியனே! நானமாததிரநதானே பாபி? அநத மீனகளை யிரக்ஷிததுபோல எனனையு மிரக்ஷிககலாகாதோ? எனனையு மவவிடததிறகுக கொணடுபோகவேணடும'' என வேணடிககொளள, கொக்கு 'வருஙகாலததி லெதுவும வலியவரு'மென றுளளுககுளளே சநதோஷிதது, அபபடியே நணடையுங கவவிககொணடு போகும போது, வழியில மீனகள செததுக கிடபபதையும மீன முடகள சிநதிக கிடபபதையும மீனகள பாறையினமே லுலருவதையும நணடு பாரதது, 'ஐயோ! பல மீனகளையுங கொனறு இநதககொககு நமமையுங கொலல வநதது!', நமமை இது கொலலவதறகு முனனரே நாமிதனைக கொல்வோம'' என்று ஒருபாயம நினைததுக கொககைபபாரதது 'எனனை நீ வருததபபடடு எடுததுககொணடுவநதாய, அஙகே யெனது பரிவாரஙகளிருககினறன, ஆகையா லவவிடததிறகே யெனனை நீ மறுபடியுங கொணடுபோனா லவைகளையுங காணபிபபேன' என, அதைககேட்டுக கொககு பேராசைபபட்டுத திருமபி யநதக குளததிறகு நேரே வருகையில, நணடு கொடுககினால அநதச சர்வசீவதயாபரக் கொககின கழுததை யிரணடு துணடாக நறுககிக குளததில் வீழநது சுகமாய் வாழநதது. ஆகையாலநதக கொககைப போலப் பாம்பையுங் கொலலவேணடும'' என, காகம '' அபபடிப பாம்பைக்கொலல நான செய்யவேணடிய வுபாயமெனனை?'' என்று கேட்க, நரி இப்பட்டணத திராஜகுமாரி குளிக்கினற மஞ்சனச்சாலைக்

குப்போ, அவள் ஸ்நானம் பண்ணும்போது ஆபரணங்களைக் கழற்றி வைத்திருப்பாள், அந்த ஆபரணங்களி லொன்றை யெடுத்துச் சனங்கள் பார்க்கும்படி கொண்டுவந்து அந்த மரப்பொந்திற் போடு'' என்றுசொல்ல, காக்கையு மப்படியே செய்ய, அந்த இராஜனுடைய வேலைக்காரர் போய் அந்த மரத்தின் பொந்தைப் பிளக்க, நாகஞ் சீறி வந்தது, வரவே அதை அவர்கள் இரண்டு துண்டாக நறுக்கி யெறிந்தார்கள், இப்படிக் காக்கத்தின் காரியம் நிறைவேறிற்று, ஆகையா லெல்லா முபாயத்திற் கைவசப்படும், எவன்புத்திமானோ அவன் பலவான். எவனுக்குப் புத்தியில்லையோ அவனுக்குப் பலமெங்கே? பூர்வம் புத்தி பலத்தினாலொரு முயல் சிங்கத்தைக் கொன்றது'' என, ''அஃதெப்படி?'' என்று கரடகன்கேட்கத் தமனகன் சொல்லுகின்றது—

ஒரு நெருங்கிய காட்டில் மதோன்மத்தனென்னுஞ் சிங்கமானது அக்காட்டினகண்ணுள்ள மிருகங்களைக் கொன்றுதின்று கொழுத்து வெறிகொண்டு திரியுநாளில் மிருகங்களெல்லாமொன்று கூடி திரண்டு அதனண்டை போய் ''ஓ மிருகேந்திரா! உமது காட்டிலிருக்கு மிருகங்களையெல்லா மிப்படி இனி நீர் கொன்றால் மிருகங்கள் நிர்மூலமாய்ப்போம், ஆதலால் நாங்கள் தினமொவ்வொன்று உமக்கிரை கொடுத்துக்கொண்டு வருகின்றோம், அதை நீர் பக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கலாம்'' என்று பிரார்த்திக்க, சிங்கம் அதற்கிணங்கி 'அப்படியே யாகட்டு, மென்'ச் சத்தியஞ் செய்து கொடுத்தது. இவ்வாறு மிருகங்கள் ஒவ்வொன்றாகச் சிங்கத்திற் கிரையாய்க் கொண்டு வருநாளில், ஒருநாள் ஒருகிழமுயலினது முறைவந்தது. அப்போது விலங்குகளெல்லாங் கூடி 'இன்றைக்கு உன்முறை' என்றுசொல்ல, முயலானது இன்றைக்கு நமக்கு மரணம், செப்படியினால் இதற்கோ ருபாயம் யோசிக்கவேண்டும், புத்திசெய்கைக்கு எதுதான் கைகூடாது? ஆகையால் நாமிட போதை இயத்தால் சிங்கத்தைக் கொல்வோமென்று ஆலோசித்து, மெள்ள மெள்ள நடந்து அச்சிங்கத்தின் பசிவேளை தப்பிவரச் சிங்கம் பதப்பாதது, ''முயலே! யானையானாலுமென்னுடைய பசிவேளை

தபபி வருவதில்லையே, நீயெவவளவு பிராணி? இபபடித தாமசமாய வரலாமா?" என்று மிகுநத கோபததோடு கையைத தரையிலே மோதிககேட்க, முயல 'ஐயனே! இஃது எனது குறறமன்று, உன்னுடைய பசிவேளைககே வநதேன, வநதவழியிலொரு பொலலாத சிஙகததைக் கணடு பயநதொளிததிருநது அநதசசிஙகம் போனபினபு வநதேன" என்று சொலலச சிஙகம "என்னை யல்லாமல இநதககாட்டில வேறே சிஙகம நீ பாரததாயா? காட்டுவா" என்றழைகக அழைததுககொணடுபோயச சேறுநீரு மிகுநதவொரு பாழுஙகிணற்றைககாட்டி "இதிலே யிருககின்றது" என்னச சிஙகம முயலின பேச்சை நமபிக கிணற்றையெட்டிப்பாரதது, அதிற றன்றின தன னிழலைக்கணடு அநதசசிஙக மிஙகேயிருககின்றதென்று நினைதது அதைக கொலலவேணடுமென்றும கோபததோடு அதிறபாயநது சேற்றிலழுநதியிறநதது ஆகையால எவன புததிமானோ அவன பலவானென்றுனககுச சொனனேன" என, கரடகன "சிஙகததினிடததிறகுச சுகமாயபபோ, உனககு மஙகளமுணடாகட்டும" எனப பிறகு தமனகன அநதச சிஙகந தனிததிருககின்ற சமயமபாரததுப போயத தணடமபணணி, "சுவாமி! உமககின்றைக கொருபொலலாஙகு நேரிட்டது, அதை நான்றிநது கட்டளையிலலாமல விணணபபம பணணிககொளளலானேன" என, சிஙகம "அதென்னை? சொல" என, தமனகன "உமமுடைய மிததிரனாகிய சஞசீவகன உமமிடததில விசுவாசங காணபிதது உமமுடைய இராசசியததைப பிடுஙகிககொளள யோசிததிருககின்றான, இதை நீர பொயயென்று நினைததுக கோபிததாலும அலலது தணடிததாலும இராஜனுக்கொருதுனபம வருமபோது தந நலததைபபாராமல இராஜனுககு நலல உபாயஙகளைப போதிததுச செயயததகக காரியஙகளைச செயவிககிற மநதிரிகளுககு நீதிததொழிலாகையால உமககிதைத தெரிவிககிறேன" என, பிஙகளன இதைககேட்டு ஆசசரியப்பட்டுச சும்மாயிருநதது. பின்னும தமனகன "நீர அவனை முககியப பிரதானியாக்கினீர, அபபடியேயிருககட்டும, எனக்கென்ன? இராஜாவும் பிரதானியுஞ சமானமாயிருந்தால, இராஜலட்சுமி அவவிருவரிலொருவனைக்

லைக் கைவிடுவாள், மேலும் எப்போது இராஜா ஒருவனையே பிர
தானியாக்குகின்றானோ அப்போது அந்தப் பிரதானிக்குக் கர்வமுண்
டாகின்றது, அவன் சுதந்தரனாய் இராச்சியவாசையால் இராஜா
வைக்கொல்ல இச்சிக்கின்றான்; ஆகையா லிப்படிப்பட்ட மந்திரியை
வேரோடு களையவேண்டும், இல்லாவிடின் அவனால் தீங்குநேரிடும்.
இது தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமோ? தாங்கள் எல்லாமறிந்
திருக்கின்றீர்கள், உலகத்திற் செல்வத்தை விரும்பாதவன் அரியன்"
என் றிப்படியெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்டுச் சிங்கம் நகைத்து "எனக்
குச் சஞ்சீவகனிடத்தில் இருக்கின்ற சிநேகம் போகாது, மித்திரர்
கள் என்ன அநியாயம் பண்ணினாலும் அவற்றை நாம் பிரியமாக
வே நினைக்கவேண்டும்" என்றது; தமனகன் "இதுதான் புத்திக்குத்
தோஷம், இதனா லுமக்கபாயம் வரும், சாதுக்களது புத்தியைக் கே
ளாமல் துஷ்டர் புத்தியைக் கேட்கின்றவனெவனோ அவன் மருந்து
தின்னாத ரோகியைப்போல விபத்தை யடைவான், காதுக்கினிமை
யாயும் இதம்பண்ணுவதாயு மிருக்கின்ற வசனந் துர்லபம், காதக
னுடைய வசனஞ் செவிக்கினிமையாயினும் அதைக் கேட்கலா
காது" என்று சிங்கம் "நான் அபயங்கொடுத் திரட்சித்தவன் எனக்
குத் துரோகம் பண்ணுவானோ? என்னபேசப் பேசுகின்றாய்?
போ" என, மறுபடியுந் தமனகன் "துஷ்டர்குணம் மாறுமோ? நா
யின் வாலைக் குணக்கெடுக்கலாமோ? எட்டிமரத்தை அமுதம்வார்
த்து வளர்த்தாலும் அதற்குத் தித்திப்புண்டாகுமோ? எப்படியும்
பிறர்க்கிதம் பண்ணுவது சாதுவுக்கு முக்கியதருமம், ஆகையால்
தாங்கள் கேளாமலிருந்தும் இந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னேன்,
இனிமேல் என்மேற் குற்றமில்லை, ஒருவேளை இராஜா பாமரர்களு
டைய புத்தியைக் கேட்டுச் சங்கடப்படும்போது காரியக்காரர்மேற்
குற்றஞ் சுமத்துவதுண்டு ஆதலின் நான் சொன்னேன்" என்றிப்படிச்
சொல்லிச் சும்மா விருந்தது. அதற்குச் சிங்கம், "இதை நான் சஞ்
சீவகனுக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்றது; தமனகன் "அவனு
க்கிதைச்சொன்னா லவன் சாக்கிரதைப்பட்டு வேறோருபாயத்தினாற்
பொல்லாங்கு தேடுவான், ஆகையால் இதை யவனுடன் சொல்லு

திருப்பதே யோககியம, இராஜாவின மநதிராலோசனை யிரகசிய மாகவே யிருககவேணடுமெ” என, இதைககேடடு மறுபடியுஞ சிஙகம “அநதச சஞசீவகன விரோதபபடடு எனன செயயமாடடுவான? அவன சாமாததிய மெவவளவு?” எனறு சொலல, நரி “நாமவனை யறியமாடடோம, அவனது பராககிரமமுஞ சுபாவமு நமககெபபடித தெரியும? ஒருவன குணததை யறியாம லவனைச சோககலாகாது. சோததா லொரு சீலைபபேன மூடடுப பூசசியைச சோததுத தான நாசமடைநததுபோ லாகும” எனச சிஙகம “அஃதெப்படி? சொல” எனத தமனகன “ஓா இராஜாவின பஞசணையில மந்தவிசர்ப்பணி யெனனுமொரு சீலைபபேன செடுநாளாக வாசமபணணிககொண டிருககையில ஒருநாள அவன வீடடுககு டிண்டிபனெனனு மூடடுப பூசசி வநதது, அதைப பாாததுச சீலைபபேன ‘அபபா! நீ பொல லாதவன, மூடடைபபோனற பறகளிறுலே தூஙகுகிறதறகு முன னரே துடிககாயக கடிபபாய, நீ சமயந தெரியாதவ ரைாலல இராஜ சயனததிலிருககத தககவனலலை, இவவிடமவிட டோடிப போ’ எனறு கடுகடுததுச சொல்ல, மூடடு ‘நானபபடிச செயய விலலை, நீ சொனனபடியே கேடபேன எனறு காலில விழுநது பிராாததிககச சீலைபபேன மனமிரஙகி ‘நல்லது நீ வெடுகெனறு கடியாமல நிததிரைசெயயுஞ சமயம பாாததுமெதமெதனக கடிததுக கொஞசரததங குடிததிரு’ எனறு சொலல, அப்போ தநத மூடடுப் பூசசி ‘நலலது’ எனறிருநது பிறகு இராஜா விழிததிருககும்போதே சுறுககெனறு கடிகக, இராஜன திடுககென றெழுநதிருநது ‘எனனை கடிததது’ எனறு சோதனைககாரருடன சொல்ல, அவாகள விளக் கைககொணடு சோதிகக, மூடடு கடடிறசநதி லொளிததுககொண டது, அதற கிடஙகொடுதத சீலைபபே னகபபடடது, அவாகளதனை ‘நீயனறோ வெஙகளிராஜனைக கடிததாய?’ எனறு நசுக்கிக கொன றாாகள ஐயோ! அது வகைதெரியாம லிறநதது ஆகையா லொரு வன குணததை யறிவதறகு முனனரே யவனுடன சகவாசம பண ணலாகாது” எனச சிஙகஙகேடடு, “அநதச சஞசீவகனுடைய துஷ் டசுபாவ மின்னபடியென றெனககுத தெரிநதா லபபோது கிசம”

என்று சொல்லத் தமனகன் "அந்த எருது தங்களைக்கொல்ல நினைத்துத் தன் கொம்புகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு தங்கள் சந்நிதியில் வரும்போது அது தங்களுக்குத் தெரியவரும்" என்று சொல்லிவிட்டு, எருதினிடத்திற்குப்போய் அங்கே தன்மனத்தில் மிகவும் வியசனமிருப்பதாகத் தோற்றுவித்தது அப்போது சஞ்சீவகன் "மித்திரா! சுகமா?" என்று கேட்கத் தமனகன் "சேவகனுக்குச் சுகமெங்கேயிருந்து வரும்? சம்பத்தும் விபத்துங் கூடவேயிருக்கின்றன, இராஜாவுக்குப் பிரியமா யாரிருக்கின்றார்கள்? யாசகன் சமமானத்தை யடைவானோ? இந்தக்காலமேது? தனக்கு மித்திரன் யார்? தன் வலி யெவ்வள வென் றெப்போதும் விசாரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்" என, இதைக்கேட்டுச் சஞ்சீவகன் "இப்படியேன் சொல்லுகின்றாய்?" என்ற தமனகன் "இராஜகாரியத்தி லுண்டாகிய வஞ்சகத்தை மற்றொருவரோடு சொல்லலாமோ? இராஜா விந்தாற் கொல்லுவான், ஆனாலும் நீ யென் னம்பிக்கையாலே சிங்கத்தோடு சிநேகம் பண்ணினதனா லுனக்குச் சொல்லுகின்றேன், அந்தச் சிங்க முன்மேல் மிகவுங் கோபங்கொண்டு உன்னைக் கொன்று தன்னுடைய சேனைகளுக்கெல்லாம் நல்ல விருந்திட நினைத்திருக்கின்றது" என்றுசொல்ல, அதைக் கேட்டவுடனே சஞ்சீவகன் வருத்தத்தோடு மாலோசித்துக் கொண்டிருந்தது. தமனகன், "வேறே யாலோசனை யென்ன? யாதொன்று சம்பவித்ததோ அதற்குத் தக்கதாக நடக்கவேண்டும்" என்ச் சஞ்சீவகன் "நீ சொன்னவெல்லாஞ் சரிதான், உலகத்திலு மப்படியே யிருக்கின்றன, சாதாரணமாய ஸ்திரீகள் துர்ச்சனர்களுக்கு வசமாயிருக்கின்றார்கள், இராஜாக்கள் துஷ்டர்களைப் பரிபாலிக்கின்றார்கள், துஷ்டனுடனே மிகவுஞ் சிநேகித்தா லவன் விபரீதமாக நினைக்கின்றான், குருடனுக்குக் கண்ணாடியைக் காண்பித்தாலுஞ் செவிடன்காதி லுபதேசித்தாலு மவர்கள் விபரீதமாகவே நினைப்பார்கள், துஷ்டனுமப்படியே விபரீதமாக நினைக்கின்றான், எப்படிச் சந்தனமரம் பாம்போடுகூடியிருக்குமோ, எவ்வாறு தாழை முட்களோடு கூடியிருக்குமோ, அப்படியே பெரும்பாலும் இராஜாக்கள் துஷ்டர்களாற் சூழப்பட்டிருக்கின்றா

கள், ஆகையா லிப்படிப்பட்ட பொல்லாங்கு நமக்கு நேரிட்டது" என், இதைக்கேட்டுத் தமனகன், "அந்தச் சிங்கத்துக்கு வாய்ப் பேச்சுமாத்திரந் தித்திப்பேயல்லாமல் மனம் மிகவுங் கடோரந்தான், பூர்வம் பிரமா கடலைக்கடப்பதற்குக் கப்பலை யுண்டாக்கினன், இருட்டைப் போக்கடிக்க விளக்கைச் சிருஷ்டித்தான், யானையையடக்க அங்குசத்தை நிருமித்தான், துஷ்டர்களுடைய மனமடங்கும்படி யாதொன்றுஞ் செய்யாமற்போனன்" என, இவையெல்லாங் கேட்டுச் சஞ்சீவகன் பெருமூச்செறிந்து, "பெரிய பொல்லாங்கு நேரிட்டது, இதைத் தப்பித்துக்கொள்ள வெனக்குச் சாமர்த்தியமில்லை, எமனுடையவாயி லகப்பட்டவ னெப்படித் தப்பிப்போவான்? எப்படி யொரு குற்றமுமில்லாத வொட்டகையைக் காக முதலானவை கூடிக் கொலைசெய்ததனவோ அப்படி வஞ்சனைபண்ணுகின்ற துஷ்டர்க ளொருவனிடத்திற் குற்றமில்லாதிருப்பவும் அவனைக் கொலை செய்கின்றார்கள்" என, "அஃதெப்படி? சொல்லவேண்டும்" என்று தமனகன் கேட்கச் சஞ்சீவகன் சொல்லுகின்றது —

"ஒரு காட்டில் மதோற்கடனென்னு மொரு சிங்கம் நரியையும் புலியையுங் காக்கையையுந் தனக்கு மந்திரிகளாக வைத்துக் கொண்டு அரசாண்டுவந்தகாலத்தில் ஒருநாள் அந்தக்காட்டி லொட்டக மொன்று வழிதப்பிவரக்கண்டு, மந்திரியாகிய காக்கை 'நீயார்?' என்று கேட்க, அந்த வொட்டகம் 'நான் வழிதப்பி வந்துவிட்டேன்' என்று சொல்லிற்று, காக்கை அதனை யிட்டுக்கொண்டுபோய்ச் சிங்கத்தி னிடத்தில் விட்டு, நடந்த காரியத்தைச் சொல்ல, அதைச் சிங்கங்கேட்டு ஒட்டகத்தைப் பார்த்துப் 'பயப்படாதே, நம்முடைய மந்திரிகளுடனே நீயுமொரு மந்திரியா யிரு' என்று அதற்கு அபயங் கொடுத்து, மந்தானகனென்று பெயரிட்டு, அதைத் தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டது இப்படி வெகுகாலஞ் செல்லுகையில் ஒருநாட் சிங்கத்துக்குச் சரீரம் அசௌக்கியமா யிருந்தபடியினால் அது தன் மூன்று மந்திரிகளையு மழைப்பித்து 'இன்றைக் கெம்மா லிரை சம்பாதிக்கக் கூடாது, நீங்கள் போயெனக்கு ஏதாவதிரை கொண்டுவர வேண்டும்; பிறகு நான் தின்று மிகுந்ததை நீங்கள்

தினனலாம' என, இமமூனறுஞ சிஙகததின கடடளைபபடி யநதக் காடடிற்போ யிரைதேடிப்பாரததும அகபபடாமையால அபபோது தஙகளோடு கூடவிருநத மநதானகனைத தூரததிற போமபடி யொரு வேலையிடடுக காகம மறறை யிருவரையும பாரதது 'இனறைககு நாம மநதானகனைக கொலலுவோம, புலலுந தழையுந தினனுகிறவனால் நமககுப பிரயோசன மெனனை?' என, மறற இரணடும்'சரிதான், அவனுககு நமமுடைய இராஜா அபயங கொடுததிருககினறதனா லவனை நாமெபபடிக கொலலலாம? கூடாது' எனக் காகம 'நாமினறைககுச சிஙகததினகையால தபபாமல மரணமடைவோம, பசியெடுததாற றாயும பிளளையை விடடுவிடுகினறாள, பாமபுந தானிடட முடடைகளைக குடிககினறது, ஆகையாற பசியாற பீடிக்கபபடுகினறவன எநதப பாதகநதான பணணமாடடான? இஃது உஙகளுககுத தெரியவிலலையோ?' எனறு சொலலி யுடனே சிஙகததணடைபோயக காகம 'சுவாமீ! இனறைக கெதுவுங கிடைககவிலலை' என, 'இதறகெனன வுபாயம பணணலாம?' எனறு சிஙகங கேடகக காகம 'தஙகள சுவாதீனததி லிரையிருககையில் தாஙகள வேறே யாலோசிபபானேன? வெணணெயை வைததுககொணடு நெயதேடலாமோ?' எனச சிஙகம, 'எமமிடதது ஆகாரமெஙகே யிருககினறது?' எனக காகம 'மநதானகனெனனுமொடடை யிருககினறதே' என, இதைககேடடுச சிஙகம பூமியைக கையாறறொடடுச 'சிவசிவா' வெனக காதினமேற கையை வைதது 'நாயவனுககு அபயஙகொடுததிருககையில நீஙகளிபபடி விபரீத வாரததை சொலலலாமோ? அடைககலம புகுநதவரகளைக கைவிடலாமோ? பசு, பூமி, தாணிய மிவறறின தானததைக காடடிலும அபயதான மதிகம; அசுவமேத புணணியததைக காடடிலு மிநதப புணணிய மதிகமெனறு சாஸதிரமு மிருககினறதே' எனக் கேடடுக காகம 'ஐயா! எனதிவவொரு விணணபபததையுங கேட்டருளும, ஒரு குலததுககாக வொருவனை விடடு விடலாம, ஒரு கிராம ரக்ஷணைககாக வொரு குடுமபததைத துறககலாம, ஒரு தேச பாலனததின பொருட்டு ஒரு கிராமததைக் கைவிடலாம, தன

னி ரததம பூமியை விடலாம, ஆகையா லிது தபபனறு, ஆகிலு
மவனைத தாஙகள் கொலலவேணடாம, நாஙகளே கொலலுவோம,
இலலாவிட்டா லவனே சாவ வுடன்படடு எனனைக கொலலுஙக
ளெனபான, அபபோது நாஙகள கொலலுவோம' எனறு சொல
லச சிஙகஞ சுமமா விருநதது பிறகு காகம அதுவே கட்டளையாக
நினைததுக கொணடுபோய, மறறை மூனறையு மிடடுககொணடு
சிஙகததின அருகிலவநது 'சுவாமீ! இனறைககொனறும ஆகாரம
அகபபடவிலலை, அதனால தாஙகள இனறைககுப படடினி யிருகக
லாயிறறு, அபபடியிராம லெனனைப புசிககலாம' எனச சிஙகம 'நீ
யெவவளவு? உனனை யுணடதனு லெனபசி தீருமோ? உனனுட
லெனகடைவாயப பலலுககேனும போதுமோ?' எனறு கேடக,
நரி 'அபபடியானு லெனனைத தினனும' எனறு நிறக, 'நீயு மப
படித்தான, நீ யதிகமலலை' எனறு மறுகக, புலி 'இவவிருவரிலும
நான பெருததிருககினறதனு லெனனைப பகூஷிததுப பசிதீரும'
என, சிஙகம 'நீதான எனக கெவவள வினா? உனனைப பெரிதாக
நினைததுக கொணடிருககினறாயோ?' எனறு சொலல, ஒட்டகம
இதைபபாரதது 'நானெலலாரையுங காட்டிலும பெருததிருகக
விலலையோ? சிததமாகு லெனனைக கொலலலாம' என, இதைக
கேடடவுடனே புலியும நரியும பாயநது விழுநது அநதக்ஷணமே,
ஐயோ! அதைக கொனறு எலலாம புசிததன ஆகையா லெஙகே
மிகவுங கீழக ளிருக்குமோ அஙகே சுகமிராது பிராணனுககு நா
சம வருமென்றே நினைகக வேணடும இவவிடததிலு மபபடியே
யிருககினறது துஷடாகள கையிலகபபட்டுச சும்மா இறப்பதைககா
ட்டிலுஞ் சணடைசெயவதே யோககியம ஒருவன சணடையூனறை
யிற செததாறசொாககமடைகினறான சததுருவைசசயிததா விராச
சியமடைகினறான ஆதலாற சூராகளுக்குச சாவும பிழைப்புஞ் சமா
னம" எனறது. அதைககேடடுத தமனகன "பகைவாகளுடைய
பராககிரமததை யறியாமல எவன் பகைததுக்கொளளுகினறானே
அவன சமுததிரஞ் சிட்டுககுருவியினு லெபபடி அவமான மடை
ந்ததோ அப்படியே யவமானமடைவான" என அபபோது "அஃ

தெப்படி?" என்று சஞ்சீவகன் கேட்கத் தமனகன் சொல்லுகின்றது—

"சமுத்திரக்கரையில் இரண்டு செட்டிக்கள் ஆணும் பெண்ணுமாய் ஒரு செடியின் கீழ்க் கூடுகட்டிக்கொண் டிருக்கும்போது பெட்டை ஆண்பறவையைப் பார்த்து 'எங்கே முட்டையிடலாம்' என்று கேட்க, ஆண் 'இது நல்லவிடம்' என்று சொல்லப் பெண் 'இந்தக் கடற்கரையி லொருவேளை யபாயம் நேரிடும்' என, ஆண் சிட்டு, 'சமுத்திரத்திற்கு என்னுடனே பகைத்துக் கொள்ளச் சாமர்த்திய மில்லை' யென, பெண் 'உனக்குஞ் சமுத்திரத்திற்கும் வெகு தாரதம்மிய மிருக்கின்றதே, எவன் தன் வலியும் பிறன் வலியும் பார்க்கின்றதில்லையோ அவன் விபத்தை யடைவான், எவன் பார்க்கின்றானோ அவன் சுகமடைவான். மேலுந் தனக்கிதம் பண்ணுகின்ற மித்திரன் பேச்சைக் கேளாதவன் ஆமை யெப்படிக் கழியைவிட்டு மரணமடைந்ததோ அப்படியே மரணமடைவான்' என, ஆண் 'அஃதெப்படி? பெண்ணே! சொல்' என்னப் பெட்டைக்குருவி சொல்லுகின்றது—

"விகட சங்கடங்கள் என்று இரண்டன்னமும் ஒரு **கம்புக்கிரீவ** னென்னு மாமையுஞ் சிநேகமா யொருகுளத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் அன்னங்கள் 'இப்போ திங்கே மழைபெய்யாமையாற் குளம் வறளிப்போமாகையால் இனி வேறொரு குளத்திற் போய்ச் சேர்வது யோக்கிய'மென்று நினைத்து 'இதை நம்முடைய சிநேகிதனுக்குச் சொல்லவேண்டு'மென்று ஆலோசித்து அப்படியே யதற்குச் சொல்லும்போது, கம்புக்கிரீவன் 'நீங்கள் செப்பட்டையினாற் பறந்து போவீர்கள், நான் வேறோரிடத்திற் கெப்படிப்போவேன்?' என, விகடசங்கடங்கள் 'எங்கள் வார்த்தையில் நம்பிக்கைவைத்து ஸ்திரமாயிருப்பையானா லுன்னையுங் கொண்டுபோவோம், கொண்டுபோகையில் வழியில் ஏதொன்றும் பேசாமலிருந்தாற் போகக்கூடும்' என்று சொல்லி, ஒரு கழிகொண்டுவந்து ஆமையைப் பார்த்து 'இந்தக் கழியைப் பல்லினாலே பலமாய்க் கடித்துப் பிடித்துக்கொள்ளு; விட்டு விடாதே, நாங்களிருவரு மிதை யிருபுறத்திலும் மூக்கால் கௌவி

கொணடு ஆகாயமாககமாயப் போகினறோம்' எனறு சொல்லி அந தககொமபை யிரணடுமே பறறிககொணடு எழுமபிப பறநதுபோயின இதனை யொரு படடணததுச சனஙகள பாாதது அதிசயிதது நகைதது எலலாருமொருமிகக 'இ. தெனனே? ஒருகழியை யிரணடு பறவைகள தூககிககொணடு அதை யாமையாற பிடிபபிததுககொணடு போகினறன'வெனறு இபபடிப பேரிரைசசலிடடுப பேசினாாகள அதைககேடடுக கமபுககிரீவன 'இவவிரைசசல எஙகிருநதுணடாகினறது?'' எனறு சொலவதறகு வாயதிறநதவுடனே கழியினினறும விடுபடடுப பூமியிலவிழுநதது. அபபோதஙகே யிருநத புலாறறினபவாகள உடனே யதைக கொனறு தினறாாகள ஆகையால தனககிதம பணணுகினறவாகள பேசசை யசடடைபணணலாகாது. மேலும யாதொரு காாியமும நேரிடுவதறகு முனனேதானே யாலோசிககினறவனும, வருகினறபோதே யாராயகினறவனுஞ சுக மடைவாாகள. இதைவிடடு 'யாதொனறு வரததககதோ அது வரட்டு'மெனறு எவன சொலலுகினறானோ அவன வநதபின காபபோனெனனு மீனைபபோல நாசமடைவான்'' எனச சேவல ''அஃதெபபடி'' யெனப பெடடைசசிடடுசசொலலுகினறது —

''ஒரு பெரிய குளததில **வருமுன் காப்போ**னெனறும, **வருங் காற் காப்போ**னெனறும, **வந்தபின் காப்போ**னெனறும பெயாியமூனறு மீனகள அநேகநாளாய வாழநதுகொணடிருககுநாளில ஒருநாள வலைஞாகளவநது 'இதிற றணணீா கொஞசமா யிருககினறதாகையால நாளைவநது இதிலிருககினற மீனகளை யெலலாம பிடிபபோ' மெனறு பேசிககொணடதை வருமுன காபபோன கேடடுத தன சிநேகிதாிடததிறகுபபோய, 'நா மிவவிடம விடடுச சீககிரமாகப புறப்படவேணடும, இனி யிஙகே நிமிஷநேரமு மிருககலாகாது' என, இதைககேடடு வருஙகாற காபபோன 'நமககு விபதது வரும் போது பாாததுக கொளளுவோம, காாிய நேரிடுமபோது அதறகுததககதாகப புததி யுணடாகும' எனப, பிறகு வநதபின காப்போன் 'தனனிடததை விடடுவிடுகிறததான மூடததனம், எது வரததக்க

தோ அது வரவே வரும், யாதொன்று வரத்தகாததோ அது நாம வருந்தியழைத்தாலும வாராது, ஆதலால நான வரமாட்டேன்' என்று சொல்லி அந்தக குளத்திலேயே யிருந்தது. பிறகு வருமுன காபபோன வேறறிடத்துககுப போய விட்டது. மறுநாளுதயத்திற செமபடவா வந்து வலையெறிந்து மீனகளைபபிடித்தாாகள அதில் வருஙகாறகாபபோ னகபபட்டுச செததாறபோற பாசாஙகு பண ணிக்கொண்டிருந்தது அதைப பாாதது இது செததததென றெண ணிககொண்டு செமபடவன அதைக கரைமேற போட்டுவைததான இதறகுளளே அஃது அவன கண்ணுககுத தபபித தணணீரிற புகுந தொளிததுககொண்டது பிறகு வநதபின காபபோன வலைககுள அகபபட்டு இபபோதென்ன செயயலாமென றஙகுமிஙகுமோட இதைச செமபடவன கண்டு, தடியா லடிததுக கொன்றான. மற றை யிரண்டும் சுகமடைந்தன ஆகையா லெதையு மாலோசிததுச செயயவேண்டும்" என்று சொலலிப பிறகு புருஷனசொறபடி யஙகே தானே முட்டையிட்டது அப்பொழுது சமுத்திரம அதனவலலமை யை யறியாமல முட்டைகளை யடிததுக கொண்டு போயிறறு சிட்டு அதைபபாாதது வெகு துககமாயச சேவலுடன 'சுவாமீ! தஙகளுக் குப பெரிய சஙகடம வநதது, முட்டைகளைச சமுததிரங கொண்டு போயிறறு, இபபோ தென்ன செயயலாம்" எனச சேவல 'நீ பயபப டாதே நான முட்டைகளைக கொண்டுவருவேன, என திராணியைப பார்' என்று சொலலி யெலலாப பறவைகளையுங கூட்டிககொண்டு கருடனைச சரண மடைந்தது கருடன அதை விஷ்ணுவுககு அறி விததது 'அபபறவை மிகவும வருததபபடுகின்றது, ஆகையா லதன முட்டைகளைக கொடுபபிககவேண்டும்' என, விஷ்ணு சமுத்திரததைப பாாதது, 'அதன முட்டைகளைச சீக்கிரமாயக கொடு'வென்று கட் டளை யிட்டவுடனே, சமுத்திரம முட்டைகளைக் கொண்டுவந்து கொ டுததது. ஆகையால் சததுருககளுடைய பராககிரம மறியாமற் பகை ததுககொளளலாகாது. அநதச சிங்கத்திறகு அகங்காரததினாற் றெரிய வில்லை" எனக கேட்டுச சஞ்சீவகன தமனகனைப்பாாதது "நல்லது அந்தச சிஙகததின சணடைககுறிப்பு எப்படி யிருககும? சொல"

எனத் தமனகன "எபபோது அவன காதுகளை நெறிததுக்கொண்டு வாலைத தூககுவானே அப்போது கொலல நினைததானெனறறிய வேணடும, அககாலததி லபபடியே நீயு மவனுக்கு முனனே யிருக்க வேணடும, சுததவீரனாகிய வுனககுத தெரியாதா? எலலாந தெரிந்த வாகளுககுச சொலவானேன" எனச சொலலி விடடுத தமனகன் மறுபடி கரடகனிடததிறகுப போயிறறு. அபபோது கரடகன "எனனாயிறறு? சொல" எனத தமனகன "காரிய முடிநதது, இருவருடைய சிநேகததின வாயிலும மண விழுநதது, இபபோது நான சிஙகததின கோபககுறி யிபபடி யிருககுமெனறு சஞசீவகனுககுச சொனனபடியே செயவிககினறேன" எனறு பிஙகளனிடததிறகுப போய அபபடியே யதைச செயவிததது பிறகு சஞசீவகன சிஙக மிருகத்தினிடததிறகுவநது பாாககுமபோது, தனககுத் தமனகன முன சொனனபடியே யிருககக கணடு, மிகவும வியசனமடைநது, பராககிரமததினாலேயே பிராணனை விடவேணடு மெனறு நிசசயிதது யுததததிறகு ஆரமபிககவே இரணடுககும பெரிய சணடை விளைநதது கரடகன அதைப்பாாததுத "தமனகா! துஷடா! உன சோககையால இராஜாவுககு சிநேகனுககுஞ சணடையுணடாயிறறு, இராஜநீதியிற சாமதானபேத தணடமெனனு நானகுபாயஙகளிருககினறன, அவைகளிற சாமமெனனு முபாயம முககியமானது, அத னால காரியசிததி யுணடாவது போல மறறவைகளா லுணடாகாது, பகையிருநதாலுஞ சாம வுபாயத்தாலேயே போம, இபபடி யிருககையில் நீ இராஜாவைப பெரிய பொலலாப்பில வீழ்விததாய, இராஜாககளிற சிலா ஈனாகளுடைய புததியைக கேடடுச சஙகடமடைகினறாகள, ஆகையால குணவநதாகளுடைய கூடடுறவு இராஜாககளுக கிருககவேணடும, கபடியாக விருககினற பிரதானி புததிசாலியானாலும அவனொருபோதும இராஜாவணடையி லிருககலாகாது; மறறுந தானே சமபததை யடைய வேணடுமெனறு நினைதது, இராஜாவினிடததில வேறொருவனை சேரலாகாதெனறு நிசசிபபவனும இராஜாவுக்கு உபயோகியாகான, பலபெயா சமாததாகள இராஜாவினிடததி லிருநதால, இராஜா பிரகாசிப்பான், ஆகைக

B... NAGAR, MADRAS-600 090

காரருந துஷ்டருமாகிய இவாகளுடைய கூட்டுறவால இராஜா பிர காசிக்கமாட்டான, தன்னைவிட இராஜாவினிடததில வேறொருவ னிருக்கலாகாதென்று எவன இசசிக்கின்றானே அவனை இராஜாவுக குச சததுருவென்று நினைககவேணடும், அபபடியே நீ யிநதத தீஙகு விளைததாய, எசமானனுடைய தயைகிடைததாற் சேவகர்கள கா வங்கொள்ளாமல மிகவும் அடக்கமாக விருககவேணடும், நீ யதை விட்டு விபரீதமாக நடக்கின்றாய. பிதாவைபபோலிருப்பான புத் திர னெனபதை நீ பொய்யாககினாய, இபபோதுனககு நானென்ன சொலவேன? கொககு குரஙகுககு உபதேசமபணணி யெபபடி யிறா ததோ அபபடி யுனனாலே நான மரணமடைவேனென றெனக்குத தோனறுகினறது" என்று இபபடிக கரடகன சொன்னதைககேட் டுத தமனகன "அ'தெபபடி? சொல" எனக கரடகன சொல்லு கினறது —

"ஒருநாட குளிரால வருததபபடாநினற குரஙகுக்கூட்ட மினனுமபூசசிக கூட்டததைப பாரதது இது நெருபபெனறு நினை ததுக குளிர காயவததறகாக அதனருகே போயிறறு. அபபோதஙகே யொரு மரததினமே லிருநத சூழ்கனெனனு மொருகொககு இதைப பாரததுக குரஙகினருகே வநது, 'இது மினமினிப பூசசி, நெருப பனறு' என்று சொனனவுடனே அநதக குரஙகுக கூட்டததில ஒனறு கோபிதது அநதப பக்ஷியைப பிடிதது 'நீ யெனககுப புததி சொலலுகிறவனோ'' வென்று கலவிலறைநது கொனறது ஆகையால துஷடாகளுககு உபதேசம பணண லாகாது" என்று கரடகன் சொலலத தமனகனொனறும பேசாமல மௌனமாயிருநதது மனத் தில மிகவும வியசனபபட்டு "நானிநதப பாதகம பணணினேன' என்றுசொலல, மறுபடியுங கரடகன "அடா தமனகா! இததனமை யான நடககையினாலே துஷட புததியைப போல நீயும் நாசமடை வாய" என, அபபோது தமனகன "துஷடபுததி யெபபடிக கெட் டான? சொல்" எனக கரடகன சொலலத தொடஙகினது —

"**துஷ்டபுத்தி சுபுத்தி**யென்ற இரணடு செட்டிப் பிள்ளைக ளனாரு சமபாதிபபதறகாகத தேசாநதரம் போனாகள். அவவிட

ந்திற சுபுத்திக்குப் பூமியில் ஒரு பணப்புதையல் அகப்பட்டது. அதைச் சிநேகத்தினாலே சுபுத்தி துஷ்டபுத்திக்கு உடனே சொல்லத் துஷ்டபுத்தி 'அந்தத் திரவியத்தை யிங்கேயே புதைத்து விட்டுக் கொஞ்சம் பணமெடுத்துக் கொண்டு போவோம்' எனச் சுபுத்தி சிநேகத்தினால் அதற்குச் சம்மதித்தான். பிறகு அதிற் கொஞ்சம் பணமெடுத்துக்கொண்டு மற்றைப் பணத்தை யொரு மரத்தடியிற் பள்ளந்தோண்டி அதிலே புதைத்துவைத்துப் பின்பு வீட்டுக்குப் போய்ப் பழையபடி சிநேகமாயிருக்கையில் ஒருநாள் துஷ்டபுத்தி தனியேபோய் அந்தப் பொருளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குவந்து விட்டான். சிலநாட் கழித்துத் துஷ்டபுத்தி சுபுத்தியைப் பார்த்து 'நாமிருவருஞ்சென்று அந்த நம்முடைய திரவியத்தைக் கொண்டுவருவோம். வா" என, இருவரும்போய் அவ்விடத்திற் பார்க்குமளவில் அங்கொன்று மில்லாமையால் துஷ்டபுத்தி மிகவும் வருத்தத்தோடு சுபுத்தியைப் பார்த்து 'இங்கிருந்த பணத்தை நீயே கொண்டுபோனாய், மேலும் கபடமாய் வருத்தப்படுகின்றாய்" என்று சொல்லிக் கலகப்பட்டு இதை இராஜாவுக் கறிவித்தான். இராஜா நியாயாதிபதியை யழைப்பித்து 'இதைப் பஞ்சாயத்தில் தீர்க்க வேண்டு'மெனக் கட்டளையிட, அவன் 'ஐந்து நாளைக்குள்ளே தீர்த்துப் போடுகிறே'னென்று இராஜாவின் முன்னே கெடுவைத்துக்கொண்டு வந்து பஞ்சாயத்துக்கு ஆரம்பித்தான். அப்போது துஷ்டபுத்தி 'எனக்குச் சாக்ஷியிருக்கின்றது, அந்தச் சாக்ஷியை யிப்போதே கேட்கலாம்' என்ப பஞ்சாயத்தார் 'உன் சாக்ஷியைக்கொண்டு வா' என்கத் துஷ்டபுத்தி வீட்டுக்குப்போய்த் தன் தகப்பனுடனே சொல்லுகின்றான் 'அப்பா! உம்முடைய ஒரு பேச்சினாலெனக்குப் பதினாயிரம் வராகன் கிடைக்கும்' எனக் கிழவன் 'எப்படிக் கிடைக்கும்? சொல்' என்கத் துஷ்டபுத்தி 'நீர் மரப்பொந்தி லிராத்திரிக்குப்போயுட்கார்ந்திருக்க வேண்டும், அங்கே நியாயாதிபதி முதலானோர் வந்து அங்கிருந்த பணத்தை யார் கொண்டுபோனாரென்னும் போது, நீர் சுபுத்திகொண்டுபோனா னென்றால் காரியமாகும்' என, இதைக்கேட்டுப் பிதா 'பொல்லாங்கு நேரிடுகிற காரியத்தைப் பண்

ணிச சுகமடைய வேணடுமென று இசசிபபது கொககைகபோல, மூடததனமா யிருககினறது' எனத துஷடபுததி 'அஃதெப்படி?' எனப பிதா சொலலுகினறுன —

"தான பொரிககுங குஞசுகளையெலலா மொரு பாமபு தினனப பறிகொடுததுககொணடு வநத ஒரு மூடககொககு அப்போது பொரிதத தன குஞசுகளைக காபபாறறுவதைக குறிதது எனன செயயலாமெனறு பெண கொககோடேகூட ஓரிரி கரையி லுடகாரநது ஆலோசிததுககொண டிருககையில அககொககின சிநேக னுகிய குளிர னெனனும பெயரையுடைய நணடானது கொககுக களைப பாரதது 'இனறைககேன நீஙகள வியாகுலமா யிருககினறீர கள?' என, அவைகள தஙகள விருததாநதமெலலாஞ சொலலுங குளிரன அதைககேடடு ஆண கொககைபபாரதது, 'நலலது' உனக குப பாமபைக கொலலுகினற உபாயமொனறு சொலலுகினறேன, கீரிபபிளளையின வளைமுதறகொணடு பாமபிருககும இடமடடும மீன களை யிறைதது வைததாற காரியஞ் சிததியாகும' எனறது. கொககு அபபடியே செயயக கீரிபபிளளை தனவளையினினறும புறப்பட்டு மீனகளைத தினறுகொணடே போயப பாமபையுங கடிததெறிநது விடடுக கொககின குஞசுகளையுஞ சாபபிடடது. ஆகையால இப படிபபடட ஆலோசனை பணணலாகாது" எனத துஷடபுததி பிதா சொனனதைக கேளாமல அவனை வலிவி விழுததுககொணடுவநது மரபபொநதி லுடகாருவிதது, விடியற காலததில நியாயாதிபர் முதலானபேரையுஞ சுபுததி முதலானோரையு மழைததுக்கொணடுபோயச 'சாடசி இநத மரததைக கேளுஙகள' எனருன. அபபோது அநத மரததிலிருநது 'இஙகிருநத பணமுழுதுஞ் சுபுததியே கொணடுபோனுன' எனறெரு சததம புறபபடடது. சுபுததி 'ஈதெனனை மோசமாயிருககினறது! இஙகேயொரு பிராணியு மிலலாமல தொனி எஙகேயிருநது புறபபட்டது? இது தெய்வீ மாக இருநதால மெயயனறோ சொல்லவேண்டும?' எனறு இபபடித் தனககுளளே எணணமிட்டுககொணடு அநத மரததினமேலேறிச் சோதிக்கையில் அதிலொரு பொந்து காணபபடடது. உட-

இஙகே இருததிரம மிருககுமென றெணணி அஙகே நெருப்பை
மூட்டிப பறறுவிததான உளளே யிருநத கிழவன பாதிவேகிறமட்
டும பலலைக கடிததுககொணடிருநது, பொறுககமுடியாமல அலறிக
கொணடு வெளியேவநது விழுநதான அபபோது அஙகிருநதோ
ரெலலோரும 'இஃதெனனை இஃதெனனை?" எனக கேடகக கிழவன
'என பிளளை துஷடபுததி கபடததினு லெனனைப பலாதகாரமாகக்
கொணடுவநது இஙகே வைததான' என்று சொலலி இறநதுபோ
னான நியாயாதிபதி இதைப பாாதது, இராஜாவுககு விணணபபம
பணணினன் பிறகு துஷடபுததி வாயினாலேயே இராஜா எலலா
வறறையும அறிநதுகொணடு அவனைக கழுவிலேறறினான" என்று
சொலலிப பினனும கரடகன தமனகனைப பாாததுப "பாமபை
வெகுநாள வளாததாலும அஃதெப்படியும வளாததவனையே கடிக்
தும, ஆகையால எனககு உனனிடததிற பயநதோனறுகினறது,
இனிமேல உனனிடததில தேவதததனைபபோல நடநதுகொளள
வேணடும" என, அதைககேடடுத தமனகன "தேவதததன எபபடி
நடநது கொணடான? சொல" எனக கரடகன சொலலுகினறது -

"ஒரு பட்டணததில தேவதத்தனெனறு மொரு சாமகாரி
தான திரவியவீனனாயப போனதனால மறுபடி திரவியஞ சமபா
திகக நினைநது, தேசாநதரமபோகப புறபபடுமபோது, தன வசததி
லிருநத ஆயிரம இருபபுககமபிகளையும அவவிடததிருநத தன சிநே
கிதனிடததில வைததுவிடடுபபோனான போனவிடததில திரவிய
சமபாதியததைககுறிதது அநேக வுபாயமபணணியும, பணமகப
படாமையால மீணடும வீடடுககுவநது தனனுடைய இருபபுக
கமபிகளைககேடடான வைததுககொணட சிநேகிதன யிருநத துரா
சையினால 'இருபபுககம்பிகளை எலிகள தினறுவிட்டன'வெனறான.
இவன இநத அபூாவததைககேடடு 'நலலது, இருககடடும்' என்று
சொலலி வீடடுககுப போனான பிறகு ஒருநாட் சிநேகிதன் பிளளை
யை விளையாடுகிறததறகாக அவனிடததிலிருநது எடுததுககொண்டு
போய மறறொரு வீடடி லொளிததுவைததுப பினபு சிநேகிதனிட
ததில் வநது உட்காாநதான. அவன 'உனனிடததிலிருநத என

பிள்ளை யெஙகே?" யெனச சாவகாரி 'உன பிளளையைப பறவை தூககிககொணடு போயிறறு' எனறுன். இதை யவன் கேட்டு மிகவுங கிலேசபபடடு இவனை யிழுததுககொணடு ஊரதிகாரியண் டைபோய 'இநதத துஷடன என பிளளையைககொணடுபோய ஒளிததுவைததுவிடடுப பிளளையைப பட்சி யெடுத்துக்கொண்டு போயிறறு எனகினறுன, என பிளளையை யெனககுக கொடுப பிககசவேணடும்' என, அதிகாரி இதைகக கேடடுச சாவகாரியை யழைதது 'இவனபிளளை யெஙகேயிருககினறது? சொல' என, அவன 'இவன பிளளையைப படசிகொணடு போயிறறு' என, அதிகாரி யிதைககேடடுக குலுஙக நகைதது 'இநத அசமபவம் இதுவரைக்கும உலகததில இலலை, அபபடி யிருகக நீ யெபபடிச் சொலலுகினறுய?" என, அபபோது அவன 'இஃதோ ராசசரிய மா? எபபடி இருபபுககமபிகளை யெலிகள தினறுவிடடனவோ அபபடியே பிளளையும சமபவிததது, ஆணடவனே!' என, இதைக் கேடடு நியாயாதிபதி முனனடநதவைகளை விசாரிததறிந்து கொணடு அவனுடைய இருபபுககமபிகளை நீ கொணடுவநது கொடுததால் அவன உன பிளளையைக கொணடுவநது கொடுபபான' எனற வுடனே அவவிருவரும அபபடியே செயது தஙகள வீடடுககுப் போனுர்கள்" எனறு இபபடிப பட்ட கதைகளைச சொலலிப பின் னும தமனகனுககுக கரடகன, "சொனனபொருளைத தெரிநது கொளளாதவன கலலுககுச சமானம, அவனுககு உபதேசிததுப பலனிலலை" யெனறு சொலலிக கரடக தமனக நரிகளிரணடும பிங கள னிடததிறகுப போகுமபோது, சிஙகம சஞசீவகனேடுகூடச் சணடைபணணி அதைக கொனறுவிடடு வியசனமா யுடகாரந் திருநதது. இதைக கணடு தமனகன இராஜாவைப் பாரததுச் "சுவாமி! தாஙகள் சததுருவைக கொனறு துககப்படுகினறீர்கள்; இது நியாயமனறே, சததுருவைக கொலலவேணடு மெனறு சாஸ் திரமிருககினறது, பிதாவானுலும, பநதுவானுலும், புததிரனுனு மிததிரனுனுலும இவாகளில் எவன தனனைக கொலலப் பிரவாத திக்கின்றுனே அவனை இராஜா கொல்லவேணடும், சுதநதரையா

யிருககினற பெணசாதியுந துஷடசிநேகிதனும் விபரீதசேவகனும அசாககிரதையுளள மநதிரியும் நன்றியறியாதவனும இருததலாகாது, மேலும மெய, பொய, கடுமை, மெனமை, கொலை, தயை உதாரததுவம, உலோபததுவம, பலவழியாகத திரவியஞ சமபாிததல, வெகு பெயருடைய சிநேகிதம இபபடிபபடட பல குணஙகளும இராஜாவுக கிருககவேணடுமெனறு இராஜநீதி முறையிடுகினறது, அபபடியே தாஙகள இது செயதீாகள" எனறு சொல்லித தமனகன சிஙகததைச சநதோஷிபபிததது பிறகு சிஙகம் அநதக காடடில முனபோலத தனனிராசசியததை யனுபவிததுககொணடு சுகமாயிருநதது.

இரணடாவது

சுகிர்லலாபம்.

அலலது

நடபுபபேறு.

— ◦ —

"புததிசாலிகளா யிருககினற சிநேகிதாகள திரவிய மிலலா திருநதாலும, வேறே சாதனஙக ளிலலாதிருநதாலுங காகமும எலியும ஆமையும மானும நடபினுல ஒனறையொனறு காபபாறறினுற போல ஒருவாககொருவா உதவுவாாகள" எனறு சோமசனமா சொலல, இராஜகுமாராகள "அஃதெபபடி ?" யென அவன சொலலத தொடஙகினன —

"**கோதாவரி** நதிககரையில ஒரு பெரிய வனனிமரததில **இலகுபதன**னெனனுங காகம வாசஞசெயதுகொண டிருககையில் ஒருநாள விடியறகாலததில அஙகே யமனைபபோல மிகவும பயஙகரமான ஒருவேடன வநதான. இலகுபதனன அவனைப்பாாததுப பயபபடடு, 'இநதத துராதமா எனன பணணுவானே ? தெரியவிலலை ஆகையால இதைச சோதிககவேணடும' எனறு இரை தேடுகிற யததனததை விடடிருகக, இதற்குளளே அவவேடன வலையை விரிததுப பலவகைபபடட தானியஙகளையுந தெளிதது அஙகே யொரு செடிமறைவிற பதுஙகிககொணடிருநதான அதன பிறகு தன பரிவாரததோடு அநத மரததில வநதிறஙகின **சித்திரக்கிரீவ**னெனனும புறாவரசு அஙகே யிறைநதிருககுந தானியததைப பாாததுத தன பரிவாரப புறாக்களுடனே 'இநத நிாமானுஷியமான காடடில தானியமெப்படி வரும? யாராகிலுங் கொண்டு வநது போடடிருககவேணடும, இது நமககுத தெரிநதாலல்லாமல் இதைப் பக்ஷிக்கலாகாது, ஒரு பிராமணன பொற்காபபுக்கு ஆசைபபட்டுப புலியினுல் எப்படி மரணமடைநதானே அபபடி இஃது ஏதோ ஒரு விபரீதமாகத தோற்றுகின்றது" என, புறாக்கள் அதைக

கேட்டு ‘அஃதெபபடி ? இராஜாவே!’ எனச சிததிரககிரீவன செ
ல்லுகினறது.—

“நான தென காட்டின மேயநதுகொண டிருககையிற பாா்
ததேன அதைக கேளுஙகள ஒரு கிழபபுலி பலவீனததால ஆகா
ரஞ சமபாதிக்கககூடாமல ஓரிக கரையில நீராடிக கையில தருப
பையை வைததுககொணடு உடகாாநதிருககையில ஒரு பிராமணன
அநத வழியில வநதான, புலி யவனைபபாாததது, ‘ஓ பிராமணா!
இநதப பொறகாபபுத தருகினறேன வா’ என, இதைககேட்டு அந
தபபிராமணன ‘இநதக காபபு நமககு வலியககிடைககினறது, மரண
ததுக கிடமாகிய புலியின் கிட்டப போகலாகாது, ஆகையால இநதக
காப்பில ஆசை வைககலாகாது எனபோமானால மரணததுககு நால
ணடையும வழியாகையால இதைககுறிதது பிரயததனம அவசியம
பணணவேணடும’ என்று தன தூராசைககேறபத தனககுள்ளே யா
லோசிதது நிசசயிததுககொணடு புலியைநோககி ‘ஓ புலியாரே!
காபபெஙகே யிருககினறது” என, புலி கையிலவைததுககொணடு
‘இதோ பாருமபிராமணோததமரே!’ எனககாணபிததது பிராமணன
‘உனனிடததில வனககெபபடி நமபிககையுணடாகும’ என, புலி
‘நான வைகறையில மூழகி நிததியதானம பணணிககொணடிருககின
றேன, நகமும பலலும போன கிழவனாயிருககினறேன, இபபோது
என்னிடததில நமபிககையிலலையா? வேட்டல, ஓதல, கொடுததல்,
தவம, சததியம, உறுதி, பொறுமை, ஆசையினமையெனனு மிவ
வெட்டுத தருமஙகளையும நான அறிநதிருககினறேனாதலின இநத
அபூாவவஸததுவை யாரககாகிலுங கொடுகக இசசிககினறேன, இத
னால எனனிடததில நறகுணமிருககினறதெனறும எவவளவானாலுந
தாககுணமிலலையெனறும அறியவிலலையா” என, அபபோது
பிராமணன ‘இது மெயதான, ஆனாலும புலி மனிதரை யடிததுத
தினனுகிறதெனறு மிகவும லோகாபவாத மிருக்கினறதே’ எனப
புலி ‘நான தருமசாஸதிரமு மறிநதிருககினறேன, தன பிராணன
தனககு எபபடித திததிபபோ அபபடியே யெலலாாக்கு மிருககு

மென்றறிந்து, சாதுக்கள் பிராணிகளிடத்தில் தயையா யிருக்கின்றார்கள், தன்னைப்போலச் சுகதுக்கங்களைப் பிறரிடத்தில் நினைக்கின்றார்கள், நீ மிகவுந் தரித்திரனாகையால் உனக்குக்கொடுக்க யத்தனிக்கின்றேன், சாஸ்திரமுமிப்படியே யிருக்கின்றது, எப்படியு மேழைக்கே கொடுக்க வேண்டும்; செல்வமுள்ளவனுக்குக் கொடுக்கலாகாது, மருந்து நோயாளிக்கு எப்படிக் குணங்கொடுக்குமோ அப்படி நோயில்லாதவனுக்காகுமோ? நீ இந்த ஏரியிலே மூழ்கிவந்து காப்பை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போ' என்றவுடனே, ஐயோ! பிராமணனுக்குப் பின்புத்தியாகையாற் பிராமணன் புலியின்பேச்சை நம்பி ஸ்நானம் பண்ணுகிறதற்காக ஏரியி லிறங்கினவுடனே, உளை யிற் புதைந்து காலைப்பிடுங்கிக்கொண்டு வரக்கூடாமல் திகைத் தான். புலி யதைப்பார்த்து, 'பிராமணா! பயப்படாதே. நானுனைச் சேற்றினின்று மெடுக்கின்றேன், சற்றிரு' என்று சொல்லிக் கொண்டு மெல்லெனப்போய் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது. அப்போது பிராமணனெண்ணமிடுகின்றான் 'துஷ்டர்கள் வேதாத் தியயனம் பண்ணியிருந்தாலுந் தருமசாஸ்திரம் அறிந்திருந்தாலும் அவர்கள் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது என்ன சுபாவ மெப்படியோ அஃதெப்போதும் போகாது இப்படி யிருக்கையில் நம்முடைய சாதிக்கியல்பா யிருக்கின்ற பேராசையினாலே இந்தத் துஷ்டனிடத்தில் விசுவாசம் வைத்து மோசம்போனேம்' என்று இப்படிப் பச்சாத்தாபப் பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அந்தப் புலி அவனைக் கொன்று தின்றது ஆகையால் மிகவும் ஆலோசனை பண்ணி யாதொன்று செய்யத் தக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டும் அப்படிச் செய்தால் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாது' என்றிப்படிச் சித்திரக்கிரீவன் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு ஒரு புறா கர்வத் தோடு 'இப்படி யாலோசித்தால் ஓரிரையும் நமக் ககப்படாது, மேலும் வெட்கப் படுகின்றவன், பொறாமை யுள்ளவன், சந்தோஷப் படாதவன், குரோதமுள்ளவன், நிராச சந்தேகமுள்ளவன், பிற பொருளாற் ஜீவிக்கின்றவன், இந்த ஆறுபேருந் துக்கத்தையே யனுபவிப்பார்கள்" என, இதைக்கேட்டுப் புறாக்களெல்லாந் தானி

யதனைத தினனுமபொருடடுப போய நிலததிலிறஙகி வலையிலகப பட்டன. புருவரசன அதைப்பாராதது 'எல்லாரும எனசொல்லைக் கேளாமற போனுர்கள் இபபோது நான ஒனறியாயிருநது பல னிலலை' யெனறு சொலலி அதுவும வலையில வநதகபபடடது வேடன பக்ஷிகளை வலையிற சிககிககொணடதைப்பாராதது அதனிட ததிறகு வரத தொடஙகினுன். அதைப புருககளகணடு, சித்திரக கிரீவனைபபாராதது, "நாஙகள நீசன புததியைக்கேடடு உனனை அவ மானம பணணினேம, அதன பலன பிராபதியாயிறறு" என அபபோது சித்திரககிரீவன "இபபோது இதைசசொலலிப பயனெ னனை? இதறகோருபாய மிருககினறது, எல்லோரும வலையோடு கூட ஒருமிககப பறநது வேறிடததிறகுப போகவேணடும, அப படிச செயதாற பிராணனைக காபபாறறலாம' என, இதைககேட வுடனே யெல்லாப பறவைகளும வலையோடுகூடச சடிதியிற பற நதுபோயின அதை வேடன தூரததிலிருநது கணடு ஆசசரியப பட்டு 'இவைகள ஒறறுமையாய வலையைக கொணடுபோயின. ஆயி னும இவைகளில ஒனறுககொனறு சணடைநேரிடும, அபபோது எனகையில அகபபடு'மென நினைததுககொணடு அவைகளின பின னேயோடும்போது புருககள கணணுககு எட்டாமல மறைநது போயவிடடன பிறகு அவன வருததபபடடுத திருமபிவநதுவிட டான. இவவாசசரிய மெலலாம பாரததிருநத இலகுபதனனென னுங காகம அநதப புருககளின்பினனே போயிறறு கபோத ராஜன தனகூட்டததைப பாராதுக் "கண்டகி நதீ தீரததிலிருக குஞ் சித்திரவனததி லென் சிநேகிதனன இரணியகனெனனு மோரெலியரச னிருக்கினருன, அவன பல்லினுலே நமமுடைய வலையையறுபபான, அஙகே நடபபீர்கள" என, இதைக்கேடடு அப படியே சென்று எலியரசன வளையணடை யிறஙகின. அபபோது ஏதாவது ஆபதது நேரிடுமெனபதைக் குறிததுத தன வளைக்கு நூறு வழி செயதுகொணடு உளளேயிருநத எலியரசன் புருக்களிறஙகின சபததைக கேட்டுப் பயநதடஙகி யிருககையிற சித்திரக்கிரீவன 'சிநேகிதா! இரணியகனே! எஙகளோடே யேன பேசவில்லை?"

ான, இதைத்த தன் சிநேகனுடைய தீங்குரலெனறறிநது சநதோ ஷத்தோடேகூடச சீக்கிரமாக வலையினினறும் வநது, "நான புண ணியவானகையாற சித்திரக்கிரீவனெனனு மித்திரனென வீட்டுக்கு வநதான, இவவுலகத்தில மனமொதத மித்திரனோடு சமபாஷிப் பதினும வேறேயானநதமேது?" எனறு உபசாரஞசொலலிப பிறகு அதனுடைய அவஸதையைப பாரதது மிகவும துககிதது "மித்தி ரா! நீ யாவரினும மிகக சமாததனுயினையே, உனககு இபபடிப பட்ட காரியமெபபடி நேரிட்டது?" என, புறு "எநதககாலத்தி லெது நடககுமோ அது நடககும, விதி வலிது, அதனமுன யாருடைய உபாயமநடககும? கடலபெருகி மேலிட்டால அதற குக கரையேது?" என, இரணியகன "இநதபபேசசு மெயயே, நூறு நாழிகைவழித தூரத்திலிருநது வஸதுககளைத தெரிநது கொணடுபோகினற நீ யினறைக்கு வேடன வலையிற பாராமற சிக் கிககொணடையே பார, சநதிர சூரியாகளுககு இராகுகேதுககளாற் பீடை வருதலும யானையும பறவையும் பாமபுங கட்டுபபடுதலும் ததிசாலிகளுககு வறுமை வருதலுங தெயவத்தின மகிமையே யல்லாமல வேறனறு" எனறு சொலலிச சித்திரககிரீவன கட்டுண டிருககினற வலைககயிறறை யறுககத தொடஙகிறறு அபபோது சித்திரககிரீவன "மித்திரா! முனனே யென பரிவாரத்தினுடைய கயிறறை யறு, பிறகு என பாசததைத்துணி" யெனககேட்டு எலி ' எனபறகள மிகவும மெதுவானவை, அவறறிறகுப பலமுங கொஞ சம, இததனைபெயருடைய பநதனைகள எனககெபபடி யறுபடும? உனறனையை யறுததத்தனபின என சாமாத்தியத்துககுத தககவாறு அவாகளுடைய தளையையும அறுப்பேன" என, சித்திரக்கிரீவன "நல் லது, முனனே யிவாகளுடைய பாசததை யறு" என, இரணியகன "தனனைக காபபாற்றிககொணடு தன பரிவாரஙகளைக் காப்பாற்ற வேணடும, அறம பொருள இனபம் வீடாகிய இவைகளுக்குப் பிரா ணன் முக்கிய சாதனமாகையால் அதைக் காபபாறறினு லெல்லா வற்றையுங காப்பாற்றினுற்போலாகினறது" என, சித்திரக்கிரீவன "இநத நீதி சரிதான, ஆயினும் இப்படிப்பட்ட வேதனையினின்

றும் பாலனம் பண்ணுவதற்காகவன்றோ என்னை யிவர்கள் இராஜா வாக நினைக்கின்றார்கள்? ஆகையால் என் பிராணனிடத்தி லிச்சை யைவிட்டு இவர்களைப் பிழைப்பிப்பாய்” என, அதைக்கேட்டு எலி “நீ பரம சாது, அடுத்தவர்களை யாதரிக்கின்றவனு யிருக்கின்றாய், எசமானனிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கின்ற சேவகனும் சேவகனி டத்திற் பிரீதியா யிருக்கின்ற எசமானனுஞ் சுகமடைவார்கள்” என்று சொல்லி எல்லாவற்றின் பாசங்களையும் அறுத்துச் சித்திரக கிரீவனுடைய கட்டையுஞ் சேதித்தது. பிறகு ஒன்றுக்கொன்று தழுவிக்கொண்டு பிரியவார்த்தைகள் சொல்லின் சித்திரகிரீவன் பரிவாரத்தோடுகூடத் தன்னிடத்திற்குப் போயிற்று இலகுபதனென் னனுங் காகம் இவற்றையெல்லாம் பார்த்துஆச்சரியப்பட்டு இரணிய கனைநோக்கி “நீ பாக்கியவானு யிருக்கின்றாய், ஆகையால் நானும் உன் சிநேகத்தை விரும்புகின்றேன், நீ தயைசெய்து எனக்குச் சிநே கஞ்க வேண்டும்” என, அப்போது இரணியகன் “நீ யார்?” என்க காகம் “நான் இலகுபதனென்னனுங் காக்கை” என, அதைக்கேட்டு எலி “உனக்கு மெனக்கும் வெகுதூரம், உலகத்திற் சமானஸ்தா களுக்குளேயே சிநேக முண்டாகின்றது, நானுனக்கிரை, நீ யென னைத் தின்கிறவன், இப்படி யிருக்கையி லெப்படியாகும்? ஆபத் துக்கே மூகாந்தரமாம், நரியின் சிநேகத்தினால் ஒரு மான் வலையிலகப் பட்டதுபோல உன்னு லெனக்குப் பொல்லாங்குநேரிடும்” என, இலகுபதனன் அதைக்கேட்டு “மானெப்படி வலையிற் சிக்கிக்கொ ண்டது?” என, எலி சொல்லத் தொடங்கிற்று —

‘ மகததேசத்திற் **சண்பகவனத்தில்** மானுங் காகமும் ஒன் றுக்கொன்று நட்பா யிருந்தன அப்படி யிருக்கையில் அந்தமான் தன் மனத்தின்படி புல் முதலானவைகளை மேய்ந்து கொழுத்தி ருப்பதை ஒரு நரி பார்த்துத் தனக்குள்ளே யாலோசித்து ‘இவன் நமக்கு அசாத்தியனுயிருக்கின்றான், ஆகையா லிவனை வஞ்சனையாற் கொல்லவேண்டு’மென்று இப்படி நிச்சயித்து அதன் சமீபத்திற் போய்ச் ‘சிநேகிதா! சுகமா?’ என, அதைக்கேட்டு மான் ‘நீ யார்?’

என, நரி 'நான் **க்ஷுத்திரபுத்தி** யென்னும் நரி, இந்தக் காட்டில் யாருமற்ற பாவியாய் ஒருவனாகத் திரிந்துகொண்டிருந்தேன், இன்றைக்கு உன்னைப்பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்தேன்; இப்போது உனக்கு வேலைசெய்துகொண்டு உன்னிடத்திலிருக்க இச்சிக்கின்றேன்' என, இதைக்கேட்டு மான் 'நல்லது' என்று பொழுதுபோனவுடனே யிரண்டுஞ் சண்பகமரத்தின் கீழே வந்தன. அம்மரத்தின்மேல் வாசம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கின்ற மானின் சிநேகிதனாகிய **சுபுத்தி** என்னுங் காகம் இவ்விரண்டையும் பார்த்து மானை நோக்கி 'ஓ மித்திரா! உன்னண்டையி லிருக்கின்றவன் யாவன்?'' என வினவ, மான் 'இந்தச் சம்புக னென்னுடன் சிநேகிக்க விரும்புகின்றான்' என, அப்போது காகம், 'மித்திரனே! சடிதியில் வந்த பழக்கமில்லாதவனை நம்பலாகாது, ஒருவன் குலமும் நடத்தையுந் தெரியாமல் அவனுக்கிடங்கொடுத்தால் ஒரு பூனைக்குச் **சாற்கவ** னென்னுங் கழுகு இடங்கொடுத்து இறந்தாற்போல நேரிடும்' என, அதைக்கேட்டு மான் 'சாற்கவனெப்படிச் செத்தான்?'' என, காகம் சொல்லுகின்றது —

"**பாகீரதி** தீரத்தில் **கிரிகூட**மென்னு மலையில் ஒரு முதிய இத்திமரத்தின் பொந்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த நகமுங் கண்ணுமில்லாத **சாற்கவ**னென்னு மொரு கிழக்கழுகானது மற்றைய பக்ஷிகள் தன்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்துத் தங்களாகாரத்திற் கொஞ்சங்கொஞ்சம் நெருக்கிக் கொடுக்கத் தின்றுகொண்டு சீவித்திருக்கையில் ஒருநாள் **நெடுஞ்செவிய** னென்னும் பூனை பறவைகளுடைய குஞ்சுகளைத் தின்னவேண்டி அந்த மரத்தின் கீழே வர அதைக் குஞ்சுகள் பார்த்துப் பயந்து பெருங்கூச்சலிட்டன, கழுகு கேட்டு 'நீங்களேன் பயப்படுகிறீர்கள்? இங்கே எவன் வந்தான்?'' என, இதற்குள்ளே பூனை சாற்கவனைப்பார்த்து 'நான் செத்தே'னென்று பயப்பட்டு, உடனே மனத்தில் தைரியம் பண்ணிக்கொண்டு, 'இந்தச் சத்துருவைத் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடுவதற்கு நமக்குச் சக்தியில்லை, ஆகையால் இவன் சமீபத்திற் போக

வேண்மெ, பினனா எஃதுணடாகுமோ அஃதுணடாகட்டு' மெனறு இபபடி நிசசயிதது அநதக் கழுகின அருகிறபோய, ' சமாததனே ! உனககு வநதனம பணணுகினறேன' என, கழுகு அதைக்கேட்டு ' நீ யாா ?' என, அபபோது பூனை ' நெடுஞசெவிய னெனனும் பூனை' என, பினபு சாறகவன ' நீ சீககிரமாய இவவிடம விட்டு ஓடிபபோ, இலலாவிட்டாற சாவாய' என, பூனை ' நான என விருத தாநதததைச சொலலுகினறேன அதைக கேள , பிறகு எனனைக கொலலுதல தககதானாற கொலலு , சாதி பேதததினாலேயே பிராணிகளைக கொலலுவதாவது பூசிபபதாவது யோககியமனறு , ஆதலால அவனவன நடததையைபபாாதது எது செயயததககதோ அதைச செயயவேணடும' என, கழுகு இதைககேட்டுப பூனையைப பாாதது ' நீ யேனவநதாய ? சொல' எனப பூனை நான கஙகாதீரததில நிததியஸநானம பணணிச சாநதிராயண முதலாகிய விரதஙகள ஆசரிததுககொண டிருககினறேன , நீ மிகவுந தருமவானா யிருககினாயெனறு பக்ஷிகளால எபபோதுங கேளவிபபட்டதனாலும வயதுமுதிாநத விததுவானக ளிடததில தருமங்கேட்கவேணடுமெனறு சாஸதிர நிருபபதனாலும நான உனனிடததிறகு வந்தேன , நீ தாமததைவிட்டு எனனைக கொலலத துணிநதாய ; இபபடி யிலலறததாருடைய ஆசாரம யானெஙகும பாாததிலலை, சததுருவுந தன வீட்டுககு வநதாற சாதுககள அவனுககுச சனமானம பணணுவாாகள', மரந தனனை வெட்டுகினறவனுககு நிழல கொடுககவிலலையோ ? சாதுககள தஙகள வீட்டுககு எவனவநதாலும பூசிககினறாாகள , குறை வொனறும பணணுகினறதிலலை , அதிதி எவனுடைய வீட்டுககுவநது முகம வாடிபபோகினறானோ அவவீட்டு எசமானனுககுத தன பாவததைக கொடுதது அவன புண்ணியத்தைத தான கைககொணடு போகினறா னாகையாற சாதுககள யாவரிடததிலுந தயைசெயகினறாாகள , சநதிரன சணடாளன வீட்டிலும் பிரகாசிககினறான' என, இதைககேட்டுக் கழுகு ' பூனை யிறைசசிகளைத தினனும , மேலுங கொலை செய்யுமெனறு நினைதது இபபடி நான் சொனனேன' என, அதைக்கேட்டு நெடுஞ்

செவியன்ன பூமியைத் தொட்டுச் 'சிவசிவ!' வென்று உச்சரித்துக் கா
தின்மேற் கையைவைத்து, 'நான் தரும சாஸ்திரங்கள் கேட்டு
மிகுந்த வைராக்கியமடைந்து பொல்லாத கருமங்களை யெல்லாம்
விட்டுவிட்டேன், அநேக சாஸ்திரங்களிற் கொலைசெய்வதுபோல
வேறொரு பாதகமில்லையென்று சொல்லி யிருக்கின்றது, எவர்கள்
மற்றொருவனைக் கொன்று தங்களுக்குச் சுகத்தை விரும்புகின்றார்க
ளோ அவர்கள் நரகத்தையடைகின்றார்கள், ஆகையாற் கொலைசெய்
யாமல் விருப்பதுபோல வேறொரு தருமமில்லை யென்று நினைத்துக்
காட்டிலிருந்துகொண்டு காய் கனி கிழங்குகளைச் சாப்பிடுகின்றவர்
கள் பாதகமெப்படிப் பண்ணுவார்கள்?" என்று சொல்லிக் கழுகுக்கு
நம்பிக்கைவரப்பண்ணி யதன் வீட்டிலிருந்தது. பிறகு அந்த ருத்தி
ராக்ஷப்பூனை பட்சிகளின் குஞ்சுகளை நாடோறும் அங்கே கொண்டு
வந்து தின்றுகொண்டிருக்கத் தலைப்பட்டது. அப்போது குஞ்சிழந்த
பறவைகளெல்லாங் கிலேசப்பட்டு ஒன்றாய்க்கூடித் தங்கள் குஞ்சுக
ளைச் சோதிக்கத் தொடங்கின. பூனை இதையறிந்து அவ்விடம்விட்டு
ஓடிப்போயிற்று. அந்தப் பக்ஷிகள் அங்கங்கே பார்த்துக்கொண்
டே கழுகின் பொந்தண்டை வந்து பார்க்கையில் அக்குஞ்சுக
ளுடைய எலும்புகளும் சிறகுகளும் விழுந்து கிடக்கக்கண்டு, 'நம்மு
டைய குஞ்சுகளை யிந்தத் துரோகிக் கழுகே பக்ஷித்தது' என்று நிச்ச
யித்து அந்தக் கழுகைக் கொத்திக் கொன்றன. ஆகையால் ஒருவ
னுடைய குணந் தெரியாமல் அவனுக்கிடங் கொடுக்கலாகாது" என,
அப்போது நரி "ஒருவன் சுபாவஞ் சிநேகிப்பதற்குமுன்னே தெரியு
மோ? நல்லோர்களுக்குச் சுபாவத்தினாலே காரியமில்லை; அவர்க
ளுடைய சிநேகங் கண்டமாத்திரத்தினாலேயே யாகின்றது" என,
மான் அதைக்கேட்டுக் காகத்தைப்பார்த்து "எப்படி நீ யெனக்கு
மித்திரனோ அப்படியே யிவனுமிருக்கட்டும், நீ யொன்றுக்குந் தடை
சொல்லாதே" என்று சொல்லி நரியைத் தன்னிடத்தில் வைத்துக்
கொண்டது. பிறகு மூன்றுந் தங்கள் மார்க்கத்தின்படி வயிற்றை
ரப்பிக்கொண்டு இராத்திரிக்கு அந்தவிடத்தில் வந்துகொண்டிருந்
ன. இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் நரி மானைப்பார்த்து "மித்திரா!

இநதக் காடடில இளவிளவென்று நோததியான பயிரிருககினறது, அதை யுனக்குக காணபிககினறேன, வா" என்று சொலலி யதை இடடுககொணடுபோயக காட்டிறறு. அனறுமுதலாய அநத மான போயத தினமானம பயிரை மேயநதுகொணடிருககையில அதைக் கொலலைககாரன பாாதது அஙகே வலை கடடினன பினபு மான அஙகே வழககபபடி மேயபபோய அதிற சிககிககொணடு 'இபபோ தெனனை மிததிரனைத தவிர யாவன விடுவிபபா'னெனறு மனததி லெணணிககொண டிருககையில அஙகே நரிவநது 'எனனுடைய மனோரதம நிறைவேறிறறு, இபபோது, நான இதன எலுமபையும மாமிசததையும நிரமபத தினனுவே'னெனறு வாயூற மனததி லெணணிககொணடு சுமமா விருநதது அதைககணடு மான 'மிதகிரா! ஏன சுமமாவிருககினறாய? எனனுடைய தளையைச சீககிரமாய அறுததெனனை விடுவி, சஙகடகாலததிற சிநேகிதாகள உடையிழநதவன கைபோ லுதவுகினறாகள' எனச சமபுகன 'ஆம நீ சொலவதெலலாம மெயயே, ஆயினும எனககு இனறைககு விரததினமாகையால நாணிநதத தோலவலையைத தீணடமாடடேன, நாளைககு எனனசொனனாலுங கேடடேன, சிநேகிதனுககாக நான பிராணனை விடததககவன' என்றுசொலலி அதன கணணுககுத தபபிததுககொணடு அஙகே யோரிடததில ஒளிததுககொண டிருநதது காகம இராததிரிககு மான வரவிலலையென்று அதைத தேடும பொருட்டு இஙகு மஙகுந திரிநதுகொணடு அஙகே வருகையில அநத மானின அவஸதையைபபாாததுச 'சிநேகிதா! உனககிநத அவஸதை யிபபடியேன வநதது?' என, மான 'இஃதுன வாாததையைக கேளாமையால வநதபலன' என, காகம 'உன கூடடாளியான சமபுக னெஙகே போனான?' என, மான 'எனனுடைய இறைசசியைத தினபதறகாக இஙகேதானே யொளிததுககொண டிருபபான' என, அதைககேடடுக காகம 'தனககிதமபணணுகினற மிததிரன பேசசைக கேளாதவனுககு விபததுச சீககிரமாக வரும, பினனு மவன சதருவுககுச சநதோஷம வருவிககினறான' எனசசொலலிக கொணடிருககையிற கொலலைககாரன கையி லொருதடியை யெடுதெ

மூஷிகாவைக் குறித்து ஆகுலித்தலினின்றுந் தவிர்த்துத் தேற்றவும் அவள் தான் ஆராயாது செய்த செயல்பற்றி யிரங்கலொழிந்தனள்' என்று ஊகாவலனுரைப்ப, மணிபத்திரன் முதலிய யாவருங் கேட்டுணர்ந்தேகினர்."

இங்ஙனஞ் சோமசன்மனென்போன் அரசன் மக்கட்கு உரைத்த பஞ்சதந்திரம் நிறைவேறிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்

HOPADHYAYA
NATHA IYER LIBRARY
DR. U.V.
BESANT NAGAR, MADRAS-600 090

துக்கொணடுவர, அவனைபபாரததுக காகம மானுககு 'மிததிரா! நீ இபபோது மூசசை யடககிககொணடு செததவனைபபோலக் கிடந்தால அவ னுனனைபபாரதது நீ செததாயென றெணணிககொணடு கடடிய வலையையவிழதது சுருடடி வேறோரிடததில் வைககபபோவான, அபபோது நான கததுகினறேன, அதைக கேடடமாததிரததில நீ மிகவும விரைவா யோடடமபிடி' யெனறு சொலலித தான அபபடியே பொயயாக மானினகணணைக குததிககொணடிருநதது இதறகுளளே வநத கொலலைககாரன மானைபபாரததுச செதததென றெணணிக கடடியிருநத வலையை யவிழதது ஓரிடததி லொனறுகக கூடடி வைககபபோனான காகம அதைபபாரததுச சஙகேதபபடி கததத, மான அதைக கேடடவுடனே யோடடம பிடிததது, அதைக கொலல நினைதது அநதக குடியானவன தடியை விசிறியெறிய அது பதிவிருநத நரி மேறபடடும அநநரி இறநதது. ஆகையாற் புணணியமாவது பாவமாவது மிகுதியானால அதனபலன உடனே யுணடாகினறது" எனறு சொலலிய பினனும எலி "இபபடி மானுககு நரியின சிநேகமபோ லுனனுறவும எனககு உபயோகமனறு" என, காகம "உனனைத தினறா லெனககுப போதுமோ? நீ பிழைததிருநதால நான சிததிரககிரீவனைபபோலச சுகமடைவேனெனறு உனனடைய விருமபுகினறேன" எனப பினனு மிரணியகன "நீ யெனககுபபகைவன, உனனுடனே நான சிநேகம பணணுவேனலலேன, சததுரு தனககு அநுகூலமாயிருநதாலும அவனோடே சிநேகிககலாகாது, தணணீர வெநநீரானாலும நெருபபை யவிககும, எது தககதோ அதைச செயயவேணடும, தணணீரில வணடியும பூமியின மேற கபபலும நடககுமோ? இதனாற சததுருககளிடததிலும வியபிசாரி யிடததிலும நமபிககை வைககலாகாது" எனறு இபபடிப பலவிதமாகச சொலலக காகம "நானுனனுடனே சிநேகிபபேன; அலலாவிடடாற படடினியாகவிருநது இஙகேயே பிராணனை விடுவேன, நெருபபின வெபபததினால பொன முதலானவை யுருகி யொனறுகினறன, யாதேனு மொரு நிமிததததினாலே விலஙகு பறவைகள மிததிரததுவததை யடைகினறன, பயததினாலாகிலும யா

தோ ராசையிலுலாகிலு மூடாகளுககுச சிநேக முணடாகினறது, சாதுககளுடைய சிநேகமோ கணடமாததிரததி லுணடாகினறது. மணபானை சீககிரமாயுமுடையும, பிறகு பொருநதுகிறதுமிலலை. மறறுப பொறகுடமோ சீககிரததி லுடையாது, உடைநதாலு மொனறும, இபபடியே துாசசன சறசனாகளுடைய சிநேகமு மிருககினறது" என, இதைககேடடு இரணியகன "உன வாாததையால நான சநதோஷ மடைநதேன, இபபோதுனககும எனக்குஞ சிநேகததுவமிருககடடும. இனிமேல நாமிருவரு மொருமனதினராயிருக்க வேணடும, உபகாரம பணணுகினறவன மிததிரனெனறும, அபகாரம பணணுகினறவன சததுருவெனறும அறிநது மனககளஙகமிலலாமல நடககவேணடும" எனறு இபபடிபபேசி நிசசயிதது இரணியகன இலகுபதனனுககுச சிறிது ஆகாரங கொடுததுத தன வளையிற போயிறறு சிநேகலாபம பெறற காகமும அதனிடததிற செலவு பெறறுககொணடு தனனிடததிறகுப போயிறறு அதுமுதலாய இவைகள அததியநதச சிநேகமாய ஒனறுககொனறு ஆகாரங கொடுததுககொணடு பலபல வாாததைகள பேசிககொண டிருககையில ஒருநாள, இலகுபதனன எலியைபபாாதது, "மிததிரா! இபபோது இஙகே யிரை யகபபடாமையால வேறேரிடததிறகுபபோக இசசிககினறேன" என, அதைககேடடு இரணியகன "எஙகேபோகினறாய?" என, அபபோது அது "**தண்டகாரணிய**ததிற **கர்ப்பூரகௌர**மெனனுந தடாகததி லிருககினற ஆமையாகிய **மந்தர**னெனபவன எனககுச சிநேகிதனாயிருககினறான. அவனெனககு விதவிதமான மீனகளைக கொடுததுப போஷிபபான, அதைககுறிதது நானவனிடததிறகுப போகினறேன" எனக கேட்டு இரணியகன "மிததிரா! அவவிடததிறகு எனனையுங கொணடுபோக வேணடும், நான் தேசாநதரமபோக விருமபுகினறேன" என, அபபோது காககை "நீ யபபடி விருமபுவானேன?" என, இரணியகன 'அஙகே போனபினபு சொலலுவேன" என, இலகுபதனன் இரணியகனை யெடுததுககொணடு அவவிடததுககுப போயிறறு. அவைகளைப பாாதது மநதரன அவவிரணடுககும ஆதிததியம பணணிறறு;

அபபோது இலருபதனன் மநதரனேப்பாாதது "இநத விரணியகன மிகவும பரோபகாரி, இவன சிததிரககிரீவனே அவன கூட்டத தோடுகூட வலேயினினறும விடுவிததவன, அபபோது இவன நடபுநிலமையைய பாாதது நாஹு மிவனுடனே நட்புககொண டேன" என, அதைக்கேடடுக் கூாமரு சநதோஷப்படடு இரணி யகனேபபாாதது "மிததிரா! நீ யிநத மனித சஞசாரமிலலாக காடடில வருவானேன?" என, அபபோது எலி சொலலுகினறது

"சம்பகாவதி யெனனும பட்டணததிற சூடாகர்ணனெனனு மொரு சநநியாசி யிருநது சோறறைக கபபரையிற போட்டு உறி யின்மேல வைததுவிட்டு நிததிரை பணணிககொணடிருபபான பினபு அநதச சோறறை நான தினறுகொணடு சுகமாக இருககிற நாளில அஙகே வீணுகர்ணனெனனு மொரு சநநியாசி வநது அவ னேடுகூட அநேக கதாபபிரசஙகம பணணிககொணடிருககையில அநதச சூடாகாணன கையிலொரு தடியினலே பூமியைத தட்டிக கொணடு சோறறைக காபபாறறிககொண டிருநதான, அபபோது வீணுகாணன 'எனனுடைய கதையை யநாதரவுபணணி நடுவே வேறே யெனன வியாபாரததி லிருககினருய?' என, சூடாகாணன 'உன வாாததையை யநாதரவு பணணவிலலே, இவவெலி யெனை பாததிரததிலிருககினற அனனததை நாடோறும தினனுகினறது, அதையோட்டுகினறேன' என, வீணுகாணன அபபோது உறியைப் பாாததுக 'கொஞச பல முளள இநத வெலி யிவவளவுயரம எப படிக குதிககினறது? இதறகேதோ வொரு காரணமிருகக வேண டும, அதுதான எதுவா யிருக்கலாமெனறு ஆலோசிததுப்பாாததால மிகவு மிஙகே திரவிய மிருககவேணடும, உலகததில திரவியமுள வாகள பலமுளளவாகளா யிருககினறாாகள, அசாததியமான காரி யஙகளேச சாதிககினறாாகள, இராசததுவததுக்கு மிதுகாரணமாகும எல்லா மிதனுலாகினறன' எனறு சொல்ல, அந்தச சநநியாசி யிதை கேட்டு மெயதானெனறு நமபிய பூமியை வெட்டி, ஐயோ! என திர வியததை யெடுததுக்கொணடான, அனறு தொடஙகி நானிதை

துபபோனேன, பினபு எனக கிரையுங கிடையாததனால் மெளள மெளள நடநதுகொணடிருககையி லநதச சநநியாசி பாாததுப 'பாா இநத வெலி யிபபோது தனனுடைய சாதித தனமையை யடைந திருககினறது, முனனிருநத தனமதம போயவிடடது, ஆகையாற பண மிலலாதவாகளை யெலலோரும அறபமாய நினைககினறாகள' என, இதைககேடடு நானிபபோது இஙகே யிருபபது சரியனறு, இவை வேறெருவரோடுஞ சொலலலாகாது, பொருளிழவுங கிருகச சிததிரமுந தானமும மானமும அவமானமும ஆயுளுந தனமுமாகிய விவைகளைப புததிமான வெளிபபடுதத லாகாது, தனவிதி பிரதிகூலமா யிருககுங காலததிற பராககிரமமும முயறசியும வீணாகினறன, பணமிலலாதவனுககு வனவாசததைக காட்டிலும சுகமிலலை, எநத விடததில நாம பணககாரரா யிருநதோமோ அநத விடததிலேழையா யிருபபது உததம மனறெனறு மறுபடி யிழநத பணததை யெடுததுககொளள ஆபததுபபடடேன, அபபோது சநநியாசி யெனனைத தடியா லடிததான, அதனாலே மிகவுந துககபபடடு உன சிநேகிதனோடே கூட விஙகே வநதேன" என, மநதரன "மிததிரா! நீ யிதனால அதைரியபபடடு மனறவிடடதுறாதே மெனறு வருததபபடவேணடாம, சாதுககளெங்கேபோனாலு மரியாதை பெறுகினறாகள, சிஙகம வேறொரு காடடுககுபபோனாலும புலலைததினபதிலலை, யானையையே தினனும, உறசாகமுளளவன, சநதோஷமுளளவன, தைரியசாலி, சூரன, களஙகமிலலாதவ னிவாகளிடததிலே இலடசுமி தானேவநது அடைகினறாள, நீ பணமிழநதாலும எபபோதுஞ சநதோஷததோடே கூடியிருககினறாய, ஆகையால உனககிருககினற சுகம பணததாசையால மயஙகுகினறவாகளுககிலலை. இனனுஙகேள மேகசசாயை, துஷடனுடைய தயை, இளம புல், பாலஸதிரீ, யெளவனம, தனம இவைகள வெகுநாளைககு நிலலா, ஆகையால இவை யிழநதுபோனால அழுதுகொணடு ஆகாரததைக குறிதது ஏஙகி யிருககலாகாது, எவன காபபததி விடுகினறானே அவன பிறக்கிறதறகு முனனே தானே தாய முலையிற பாலை யமைதது வைககினறான, அபபடிப்பட்டவன ஆயுளுளளவனாககும காப்

ரறமாட்டாரோ? நீ நல்ல விவேகியாயிருக்கின்றாய், ஆதலினிவை பலலா முனகருத தெரிநதேயிருக்கும்; இனிச சிநேகமாய என ிட்டததிற சுகமாயிரு" என, இவையெலலாங கேட்டு இலகுபதனன மநதரா! நீ சகல குண சமபனனன, மேலுஞ சறகுணன, சாதுக் களுககு வநத ஆபததைச சாதுககளே நிவாததி பணணுகினறாக ளனறறிநது நாஙகளுனனை நாடிவநதோம" எனறு சொலலி, ணட பெரிய மரததினமேறபோய உடகாாநது தன சுபாவபபடியே ஙகு மஙகும பாாததுககொணடிருககையில ஏதோ ஒரு பயமுகாந ரததை யறிநது அவவிரணடுககும "நீஙக ளுஙகளிடததிலொளித ுக கொணடிருஙகள்" என, மநதரன தணணீரிறபோயிறறு, எலி ளையிறனுழைநதது காகம விருடசததின நுனியிலிருநது பாாககை ில ஏதொனறுங காணபபடாமையாற பினபு அமமூனறுமொனறுக் கொனறு பேசிககொணடிருககையி லஙகு அவைகளின சமீபததிற சித்திராங்க னெனனுமொரு கலைமான வநது "நான வேடா பயத ால உஙகளிடததிலிருககலாமெனறு வநதேன" என, அதைககேட்டு மநதர னதறகுச சனமானம பணணி "இஃது உனவீடு, நான உன சயதனை றெணணிககொணடு சுகமா யிருககவேணடும" என, நகமலாநது மனங்கலநத வினசொற சொலலப பிறகு அதுவும வைகளுடன நடபுககொணடிருநதது அபபடியிருககையில ஒரு ாட சித்திராஙகனெனனு மான புனமேய வேறோரிடததிறகுப போய மீணடு சாயஙகாலம வாராமையால ஆமை 'மேயபபோன மான இனறைககேன சாயநதிரம வரவிலலை'' யெனறு வியசனப பட அதையறிநது எலலாம வியசனமடைநதன மறுநாள விடியற காலததிற காககை பறநது நாலு பககத்திலும பாாததுககொணடு போகையிற சித்திராஙகன தோலவலையி லகபபடடிருபபதைக கணடு அதனருகிறபோய "மித்திரா! உனககிநத அவஸதை யெபபடிநேரிடடது?" என, மான "இபபோது இதைககேடடுப பிரயோசன மிலலை, நீ போய இரணியகனைச சீககிரமா யிடடுககொ ணடு வநதால அவன வேடன வருகிறதறகுள என பாசததை யறு தது எனனையும விடுவிபபான, வேடன வநதால ஒருபாயமும நட

வாது" என, இதைக் கேடடவுடனே விரைவாகபபோய அவைக ளுடனே நடநத காரியததைச சொல்லி யிரணியகனை யிடடுககொ ணடு வநதது. அநத இரணியகன மானைபபாரதது "நீ சமாததனு யிருககையில வலையி லெபபடி யகபபடடாய?" என, மான "வல்ல மையிருநதாலும வருவது வரும, இபபோதெனனைச சீககிரமாய விடுவி, எனககுப பழைய பய மிருககினறது, முன குடடியாயிருக கையில வேடன வலைகடடி யெனகூடடததை வளைததான, மறற வைகள பெரிய மானகளா யிருநதபடியாற குதிதது வலையைத தாண டிபபோயின, எனககுக குதிததோடச சகதியிலலாதிருநததாதலால வேடன பிடிதது இராஜனிடததிற கொணடுபோனான, இராஜா வாஙகித தன பிளளை கையிறகொடுகக, அஙகே நான வெகுநாளிருக கையில ஒரு நாள மேககாசசனையைககேடடு மிகவுஞ சஞசலபபட டுக காறறுமழையாற பீடிககபபடடு மான கூடடஙகள ஓடுமபோது அவறறினபின நான ஓடுவேனோ வெனறு மனுஷ பாஷையினு லெனககுளளே பேசிககொணடேன, இராஜகுமாரன இதைககே டடு நாறறிசையும பாரதது எனனையும பாரததான, பினபு சறறு நேரஞ சுமமாவிருநது இது மனுஷனைபபோ லெபபடி யுசசரிததது? ஆகையால இஃது ஒரு விசிததிரப பிராணியா யிருககினறதெனறு நினைததுப பயததினால சுரததில விழுநதான, பிறகு விடியறகாலத திற சோதிஷரகளை யழைபபிதது அவரகளுடனே யிதைசசொலல, அவரகளெலலாம 'மிருகஙகளும மனிதரைபபோற பேசுகினறன, ஆயினும நமககு முன்னே பேசுகினறதிலலை, அதுவு முனனைபபா ராமற் பேசிறறு, இதறகாக நீ பயபபடவேணடாம, இது யாதொரு விசிததிரப பிராணியும அன்று, இதனாலுனககு எவவளவும பய மில்லை'யென இதைககேட்டு இராஜகுமாரன எனனைவிட்டு விட் டான, பிறகு இக்காடடில வநதேன, இபபடி முனனொருதரம வலையிலகப்படடேன ஆகையால் எனனைச சீக்கிரமாக விடசசொ ல்லுகின்றேன்" என, இதற்குள்ளே மிததிரததுவத்தினாலே மந்த ரனும் அங்கேவந்து இரணியகனைப் பாரதது, "மிததிரா! இபப டித் தாமசம் பண்ணுகிறது சரியன்று, இபபோது வேடன் வந

தால நாமெலலாம ஓடிபபோவோம, வலையிலகப்பட்ட சிததிராங கனைப பிடிததுககொளவான, இதைககுறிதது எனககுக கிலேசமா யிருககினறது, நினைபபினபடி மனததிலிருபபதை யறிகினற சிநே கிதனும மனோகரமான ஸதரீயும பிறாதுககமறிகினற பிரபுவுங கிடை படதருமை" எனறு இபபடி மநதரன சொலலிக கொணடிருக் கையில வேடன சடிதியில எமனைபபோல தூரததில வருவதை லகுபதனன கணடு எலியைப பாரதது, "சிததிரா! வேடன வ தான, இபபோது பெரிய சஙகடமநேரிட்டது" என, அதைக் கேடடு இரணியகன அதிசீககிரமாயச சிததிராஙகன வலையை யறு ததது அறுததவுடனே, அருகிலவநத வேடனைப பாரதது எல லாம ஓட்டமபிடிகக, அபபோது அவன வியசன மடைநது நாலண டையும பாரககையில, மநதரன றனனடையினபடி நடநதுகொண டிருநதது வேடன அதைப பாரததுத தன விலலிலதைச சோததுக் கட்டிக கொணடு கொ[illegible] சநதோஷததோடே போகுமபோது, அதைப பாரதது மாறு மெலியுங காகமும பிசவு மனவருததபபடடு 'இபபோது எனன செயயலாம?' எனறு வேடன பினனேபோகத தொடஙகின அபபோது இரணியகன "ஒரு சஙகட நிவாரததி யாகிறதறகுளளே மறறொனறு வநது நேரிடடது, ஆகையால சிவ னுககுத தேகததோடு கூட அநேகந துககஙகளை யனுபவிகக வேணடி யிருககினறது, இநதத துணபமு சிநேகததிறைல நமககு வநதது, எவன மிததிரனிடததில விசுவாசம வைககினறானோ அவனுககு அநத விசுவாசம தாய தநதை சகோதரன பிளளை சுற றஙகளிடததிலு மிராது" எனறிபபடி வெகுவிதமாயத துககித துப பினனும "வேடன தூரமாகப போவதறகு முனனே மநத ரனை விடததகக வுபாயம பணணவேணடும, பிறகு ஆகமாட் டாது" என, அபபோது அவைகள "எனன செயயலாம? சொல" என, எலி "சிததிராஙகன எரிகரையிற செததவனைபபோலக் கிடக்கவேணடும; அதனமேற் காக முட்காாநதுகொணடு பொய யாககுததவேணடும, அபபடியிருநதால அதை வேடனபாரதது மநதரனைப் பூமியில வைததுவிட்டு மானணடை போவான், இதற

குளளே நான ஆமையின கடடைச சேதிப்பேன, பிறகு அவ
வாமை தணணீரி லோடிபபோம" என, இதைககேடடு எலலாம
அவவாறே செயது மநதரனை விடுவிததன. பிறகு அநத வேடன்
வாயத தவிடுமபோய அடிபபு நெருபபு மிழநதவளபோல வெட்கி
மிகவும வருததமடைநது "கைககு வாராத பெரிய லாபததை
யிசசிததுக கைககுவநத சிறியலாபததை யிழநதேனே! யாாககும
அதிக ஆசை அதிக நயஷடம, கிடைததமடடும போதுமென று
நினைககினறவனே மகாபுருஷன"என று இஙஙனமெணணிக கொணடு
தன வீடடுககுப போனவுடனே அநதககாககமும ஆமையும மானும
எலியும மிகவும சநதோஷமடைநது தஙகளிடததில முனபோல
வாழநதிருநதன."

மூன்றாவது.

சந்திவிக்கிரகம்

அல்லது

அடுத்துக்கெடுத்தல்.

"முன்னே பகையாளிகளா யிருந்தவர்களுடைய விசுவாசத்தில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது, நம்பினால் எப்படிக் காக்கைகள் கோட்டான்களின் குகையைக் கொளுத்தி நாசம்பண்ணினதோ அப்படி நேரிடும்" என, அதைக் கேட்டு இராஜகுமாரர்கள் "அதெப்படி? சொல்லும்" என்ச் சோமசன்மா சொல்லுகின்றான் —

"தென்தேசத்தில் மயிலை நகரத்தின் சமீபத்தில் ஒரு பெரிய ஆலமரத்தில் மேகவர்ணன் என்னும் ஒரு காக்கையரசன் தன் கூட்டங்களோடுகூட இருக்கையில் அங்கே உருமர்த்தன் என்னும் இராஜ கோட்டான் கூட்டத்தோடு மலைக்குகையி லிருந்துவந்து ஆலமரத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு இராத்திரியிலகப்பட்ட காக்கைகளையெல்லாங் கொன்றுவிட்டு நாள்தோறும் போய்க்கொண்டிருந்தது. அதுபற்றி அவ்விடத்தை விட்டுவிடும்படி காக்கைகட்கு நேரிட்டதனால் மேகவர்ணன் தன் மந்திரிகளையழைத்து "நம்பகைவர் நாடோறு மிங் கிராத்தோறும்வந்து காக்கைகளைக் கொல்லுகின்றார்கள், நமக்கோ இரவிற் கண் தெரிகின்றதில்லை, மேலும் அவர்க ளிருப்பிடமு மறியோம், அறிந்தாலங்கேபோய் அவர்களைக் கொல்லலாம், பகைவரை யசட்டை பண்ணினால் அது நோய்போற் பெருகிப் பொல்லாங்கு விளைவிக்கும், ஆதலா லிப்பொழுது சந்திவிக்கிரகம், பேதம், கலகமென்னு மிவற்றுள் தக்கது இதுவென்று சொல்லுவீர்கள்" என, இதைக் கேட்டு மந்திரிகள் "அரசன் கேட்பதற்கு முன்னேதானே பிரதானிகள் இதைச் சொல்லவேண்டும், இல்லாவிடிற் கேட்டபிறகாயினும் நினைவாய்ச் சொல்லவேண்டும், அப்படிச் செய்யாமற் சும்மா இச்சகம் பேசுகின்றவனை அரசனுக்குச் சத்துருவென்று நினைக்கவேண்

டும” என்று இவவாறு சொலலிப் பினபு மந்திரிகள ஐந்தும ‘ என்ன
செயவோம ?’ என்று ஒன்றுககொன்று ஆலோசிககத தொடங்
கின அபபோது அவைகளில **உத்தமசீவி**யெனபது அரசனைநோ
ககி “மகாராஜாவே ! வலியவாகளுடனே பகைபணணலாகாது,
சமாதானமே தகுநதது, பகைவாகளை வணஙகிக காலமபாாதது
மோசம பணணுகின்றவாகள சுகமடைகினறாாகள, ஆற்றில தண
ணீா நிரமபிய பெருகி வருகையில வணஙகியசெடி நாசமடையாமற
பினபு முனபோல நிமிநதிருககின்றதே, நெருககமான காலததில
துஷடாகளுடனே சமாதானமபணணி யுயிரைக காபபாற்றின்ற
பினபு எவவாச செயலும சமபாதிககலாம, மேலுந தனககுப பல
போ பகைவாகளிருநதால அவாகளி லொருவனோடு உறவுகொணடு
எலலாரையுங கெடுககவேணடும, நிலமும நட்பும பொருளுமாகிய
இவறறி னிருபபைத தனனிடததிலும மாறறானிடததிலும இவவள
வென்று ஆராயநதுகொணடு கூடுமானால பினபு அவனுடன் னெதிாக்க
வேணடும, இலலாவிடில முதலிற கூறமவிருததியை யநுசரிததுப
பினனாற தனககுபபலமுளள காலததிற றிருநதண சாபபததின வியா
பாரததை யநுசரிககவேணடும, தெவிபபுந தோறபு மொருவன பஙக
லல, ஆதலால மாறறாருடைய வலியும வலியினமையும பாாதது எது
செயயததககதோ அதைசசெயயவேணடும, அசசமயததிற கொககு
பபோ லுறஙகியிருநது சமயததில அதன குததைபபோ லிருககவெ
னறு பெரியோருஞ சொலலியிருககினறாாகளே” என இபபடி யதன
வாககியததைககேடடு இரணடாம பிரதானியையபாாதது “உன
கருததெனன ? சொல” என, இரணடாம மநதிரி “அவன சொ
னனவறறிற சிறிதும நன்மையிலலை, நெருபபினறை காயசசின நீா
அநதநெருபபை யவியாதோ ? நமமைக கோட்டானகள வருததது
கினறன வென்று அவாகளோடு சநதி பணணினறு கொலலுவாா
கள, விஷமசசுரம அபபியஙகநததால வளாவதுபோலவும நெய
யினால் நெருபபு விருததியாவதுபோலவும பொலலாஙகு சம்பவிக
கும, சததுரு வலியவன நாமெளியோ மெனபீராகில ததறகுச் சிந
தையில்லை, யானை பெரிதாயிருநதாலு மதைச சிஙககககுட்டி கொல்

லாகிறதும், ஆதலால் மனோபலத்தோடு பகைவரைக் கொல்லவேண்டும், அரசனுடைய கொடுந்தண்டத்தைப் பார்த்து வைரிகள் இயல்பாயப் பயமடைகின்றார்கள், எங்கும் பெயர்பெற்றிருக்கின்ற பராக்கிரமசாலியாயும் யாவராலும் அறியப்பட்டவனாயு மிருப்பவனெவனோ அவனே பாக்கியவான், இல்லாவிடில் தாயின் யௌவனத்தைக் கெடுத்துப் பயனென்ன? பராக்கிரமத்தா லுயிர்த்திருப்பவனே யுயிருள்ளவன், மற்றவர்கள் பிணத்துக்கொப்பானவர்கள்" என்று இப்படி அது சொன்னமுறைமை யெல்லா மரசன் கேட்டு, மூன்றும் பிரதானியைப் பார்த்து "உன் கருத்தைச் சொல்வாய்" என, அஃது "அரசனே! கேள் பகைவன் தன்னிலும் வலியவனாயிருந்தால் அவனோடு பொருந்தலாவது பொருதலாவது ஒன்றுஞ் செய்யாமல் தன்னிடத்தைவிட்டு வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டும், இதுவே நல்லது, இவ்வேளை சண்டை செய்யலாகாது' என்று வைரியின் பலத்தைப் பார்த்து எவன் தேசத்தைத் துறந்து போகின்றானோ அவன் பாண்டவர்களைப்போற் சுகமடைகின்றான், இதைவிட்டு எவன் செருக்குடனே யுத்தஞ்செய்கின்றானோ அவன் குலமுதலறக் கெடுகின்றான்" என, இதைக்கேட்டு அரசன் நாலாம் மந்திரியைக் கேட்க, நாலாம் மந்திரி "தன்னிடம் விட்டுப் பெயர்தல் தகுதியாகக் காணவில்லை, முதலை தன்னிடத்திலிருந்தால் மலையொத்த யானையையும் இழுத்துக்கொண்டு போகின்றது, அதுவே தன்னிடம் விட்டுப் பெயர்ந்தால் அதை நாய்களு மிழுத்துக்கொண்டு போகின்றன; ஆகையால் தன்னிடத்திலிருந்து நட்புள்ளவர்களை யுதவிக்காக அழைப்பித்துக்கொண்டு பகைவர்களைக் கெடுக்கவேண்டும், எவன் சத்துரு வருகின்றானென்று பயந்து தன்னிடம் விட்டுப் போகின்றானோ அவன் மறுபடி அவ்விடத்திற்கு வருகின்றதில்லை, பற்பிடுங்கின பாம்பும் மதமில்லாத யானையும் இடம்விட்டுப் பெயர்ந்த அரசும் யாவராலும் அவமானமடைகின்றன, மேலுந் தன்னிடத்திருந்தால் ஒருவன் நூறுபெயருடன் யுத்தம் பண்ணுகின்றான்; ஆதலால் துர்க்கத்தையும் மதிலையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு அவற்றின் சார்பாற் பகைவருடனே யுத்தம் பண்ணவேண்டும், அதனால் வெற்றி

பெறறால லடசுமியைப பெறலாம, செததாற சொககம பெற லாம; ஆகையால இவவிரணடையுந துறக்கலாகாது, நிலததிற சிக கென வூனறிய வேரையுடைய மரஙகாறறினால வீழாது, அநத மர மே தனனிடததில இராவிடடால வாயு அதைத தளளுகினறது, ஆகையால எதொனறு செயயததககதோ அதை யிஙகே யிருநது கொணடே செயயவேணடும" என, இபபடி யதனகருததை யறிநது கொணடு ஞநதாம மநதிரியை நோககி "உன னபிபபிராய மெபபடி?" எனககேடக அது "சுவாமி! என்னாலோசனையும இபபடியே யிருககி னறது, சாரபைவிடடாற சமாததாகளும பராககிரமககுறைவடைகின றாகள, ஆதலால யாரையாயினும உதவிககுச சேகரிததுக கொளள வேணடும, அதுவு மிருபபிடததிலிருநதே சமபாதிககவேணடும, உறைவிடம விடடுப பிரிநதவனுககு யாவரும வாயபபேசினு லாயி னுஞ சகாயம பணணாகள, எபபோது அககினிககுப புறசருககு முத லியவறறின சோககையாற காட்டைக கொளுதத வலியுணடா னறதோ அபபோது வாயு மிததிரததனம பூணடிருநது உதவி பணணுகினறது, அநத நெருபபே விளககுவடிவாய அநதரமா யிறககுமபோது காறறே யதை யவிககினறது, மேலும வலியவாக ளுடைய சாரபிருநதா லெலலோாககும பெருமை யுணடாகினறது தாமரையிலையைச சாாநத நீாததுளி முததினொளியை யடைகின றது, சாரபிலலாமல யாதொரு காரியமுமாவதிலலை, ஆகையால மறறொருவனை யநுசரிககவேணடும, இதுவே யெனகருதது" என, பிறகு மேகவாணராஜன பிதாவின மநதிரியாகிய சிரஞ்சீவியைப பாாததுககுமபிடடு "உமமுடைய சநநிதியி லெலலோரையுஙகேடடு அவாகள சொனன வுததரஙகளனைததையும நீவிா கேடகுமாறு செய்தேன, இவறறி லெது தககதோ அதை நீா சொலலும" என, இபபடி இராஜா சொனனதைக கேடடுக கிழமநதிரி "எலலோரும நூற்சாரபினாலேயே சொனனமையால யோககியமாகவே யிருககின றன, சததுரு பலவானாயிருநதாலும் அவனுககு விசுவாசங காண பிதது அவனைக் கெடுககவேணடும, அல்லாவிட்டால் தாககமுதலி யவறறிலிருநது தனக்குஞ சததுருவுக்கு மிருககினற பலாபலஙகளை

ரிந்து எது செய்யத்தக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டும், இது ஹிதமாம், மாதர்கள், மூகநட்புள்ளவர்கள், பகைவர்கள், சூதாடுகின்றவர்கள் இவர்களிடங்களிலே மெய் முன்னுக்கு வாராது, தெய்வம், குரு இவர்களிடத்தின் மெய்யாகவே நடக்கவேண்டும்" என, இப்படிப் பெரிய மந்திரியின் வசனங்களைக் கேட்டு மேகவர்ணன் "பிறனுடைய புரைசல்களை யெப்படி யறியலாம்?" என, சிரஞ்சீவி "மறைந்த பொருள்களைப் பிராமணர்கள் வேதத்தினாலேயும் பசு வாசனையினாலேயும், அரசன் வேவுகாரரை யனுப்பியும், மற்றவர்கள் தங்கள் கண்களாலு மிப்படிப் பலவிதமா யறிகின்றார்கள்" எனக்கேட்டு, மேகவர்ணன் "நல்லது, இந்தப் பிரதானிகள் ஏன் பலபலவிதமாய்ச் சொன்னார்கள்"? என, சிரஞ்சீவி "நாரதன் தருமராஜனுக்குச் சொன்னதைக்கேள் அரசன் தனக்கு உபயோகமானவற்றைக்குறித்து ஒரு நாழிகை விசாரியாவிட்டாலு முடனே கெடுதிவரும், உடையவன் கண்ணோடாப் பயிர் அழியாதோ? ஆதலான் மந்திரி முதலானவர்களுடைய சமாசாரங்களைக் கணந்தோறுந் தெரிந்துகொண்டு எப்போதுந் தானெச்சரிக்கையா யிருக்கவேண்டும்" எனக் கேட்டு, மேகவர்ணன் "காகங்களுக்குங் கோட்டான்களுக்கும் வைரமெப்படி வந்தது? சொல்லும்" என, காலங்கண்ட கிழமந்திரி சொல்லத் தொடங்கிற்று—

"ஒருநாள் மயில் முதலாகிய பறவைகளெல்லாங் கூடியிருந்து நமக்கெல்லாங் கருடனரசனாயிருந்தும் நம்மைக் கொல்லுகின்ற வேடர்களினின்றும் நம்மைக் காப்பாற்றாமல் இதாகிதமுந் தெரியாம லிருக்கின்றான், இத்தன்மையுடைய இறைவனிருந்து பயனென்ன? நமக்கு அரசனே வேண்டா மென்போமானால் மீகாமனில்லாமற் கப்பல் கரைகாணாததுபோல, அரச னில்லாவிட்டால் நிலைகெட்டுப் போவோம், ஆகையால் எல்லாப் பறவைகட்கும் அரசனாகக் கோட்டானை நியமிக்கவேண்டுமென நிச்சயித்து, இராசபட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களைச் சேகரித்துப் பின்பு பல வாத்தியங்களை முழக்கிக் கோட்டானைச் சிங்காதனத்தின் மே லுட்காருவிக்க வேண்டுமென் றிருக்கையில், ஒருகாகம் வந்து

அவற்றைப்பார்த்து 'இஃதென்னகாரியம்? இஃதென்னகாரியம்?' என, அப்போது எல்லாப்பறவைகளும் 'பறவைகளில் வஞ்சகமுள்ளது காகமாம்; மனிதரில் நாவிதனும் விலங்குகளில் நரியும் மாதர்களிற் பணிப்பெண்ணும் சதுரர்களா யிருக்கின்றார்கள், ஆதலால் இச்செய்தியை யிதற்குச்சொல்லி யிதனுடன்பாடும் பெறவேண்டுமென்று தீர்மானித்து அதைப்பார்த்து 'எங்களுக்கு அரசனில்லாமையால் இக்கூகையை யரசனாக்கிக்கொள்ளுகின்றோம், இதற்கு நீயு முடன்படு' என, இதைக்கேட்டு அக்காகம் குலுக்கென்று நகைத்துச் சிரக்கம்பம் பண்ணி 'ஓ ஓ! இது முழுதுங் கெட்டகாரியம், அழகும் வல்லமையு முண்டாகிய மயில் முதலாகிய அநேகம் பறவைகள் இருக்கையில் இந்தப் பகற்குருடாகிய குரூபி யரசுக்குத் தக்கவனோ! குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்ளலாமோ? தோலோதோல! இதற்கு நானுடன்படேன்! கருடராஜனிருக்கையில் மிகவும் பயங்கர சுபாவமும் வலியினமையு முள்ள இக்கூகையை யரசனாக்கி யுங்கட்குப் பலனென்ன? ஒருவன் சுவாமியாயிருக்க வேறொருவன் குணசாலியாய் அகப்பட்டாலும் அவனுபயோகி யாகான், பராக்கிரமமுங் குணமுமுள்ள அரசன் உலகத்தில் ஒருவனே போதும், பலம்பயா அரசர்களானால் மனிதர்கள் துன்ப மடைகின்றார்கள், கருடன் பெயரினாலேயே எல்லாவரங்களும் பெற்ற சமயத்தில் மனிதர்கள் மதிப்புடையரா யிருக்கின்றார்கள், வலியவர்களுடைய பெயரினாலே யெளியவர்களுக்குக் காரியமாகின்றது, முன்னொருமுயல் சந்திரவிம்பத்தைக் காட்டிச் சுகமடைந்ததை யறியீர்களோ?' என, அதைக்கேட்ட பறவைகள் 'முய லெப்படிச் சுகமடைந்தது? அதனைச் சொல்லவேண்டும்' எனக் காகஞ் சொல்லலுற்றது —

"ஒரு காட்டிற் சதுர்த்தந்தனென்னும் அரசயானை பல யானைகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கும்போது அங்கே மழை பெய்யாமையால் ஆறு ஏரி குளம் குட்டை கசங்களெல்லாம் வற்றிப்போக, அப்போது யானைகளெல்லாந் தாகித்துச் சதுர்தந்தனைப்பார்த்து 'சுவாமி! நாங்களெல்லாந் தாகத்தினாலே செத்தாற்போலாயினோம்,

சிலர தணணீரககாகச செததாரகள, ஆகையால மிகவுந தணணீ
ருளள இடநதேடிபபோ யிருபபோமானால எலலாருஞ சுகமடை
வோம' என இவறறின பேசசைககேடடுத தன மனததில யோ
சிதது 'இததறகைநதூரப பயணதூரததி லொரு பெரியமடு பாதா
ளஙகையினால நிறைநதிருககினறது அஙகேபோனால எலலோரககும
மிகவுந தணணீர கிடைககு' மெனறு இபபடி யுறுதிசெயது
கொணடு அவைகள அபபடியே யஙகேபோயத தெளிநத நீரைக
கணடு அநதிவரைககுஞ சலககிரீடை செயது கொணடிருநது கரை
யில வநதிருநதன. அபபோது அஙகே வாசம பணணிககொணடிரு
நத வெகுமுயலகளிற சில யானைகளின காலினகீழ்பபடடிறந
தன, பலபசில முயலகளுககுக காலகைகள ஒடிநதன, சிலவறறி
றகு உடலகள நொறுஙகின, சிறசிலவறறிறகுக குடலகள சரிந
தன, சில சில இரததஙகானறு இறநதன. இபபடிப பொலலாஙகு
நேரிடட வுடனே, சில முயலக ளொனறாயககூடி 'இனறைககு
யானைககூட்டம வநது நமமை பழிததது, இபபடியே தினமுமிருககும,
இஙகே கிடட வேறே தணணீரிலலை, இதனால நமககு மீளாசசஙக
டம நேரிடடது, யானை தொடடாலும, பாமபு மோநதாலும, அர
சன நோககததாலும துரசசனா மரியாதை பணணினாலு முயிரசசேதம
வரும, ஆனதால இதறகேதாவது உபாயம யோசிககவேணடும'
என, அபபோது சில முயலகள 'உயிரைக காபபாறறும பொருடடுப
பூமியை விடடுவிடலா மெனறிருககினறதனால இவவிடததை விடடு
விடடுவேணடும' என, இதைககேடடு வேறு சில முயலகள 'நமமுடைய
பெரியோரகள வாழநத இடததைவிடடு வேறிடததிற போகாமல
யானைகள அஞசததக்க தநதிரஞசெயயவேணடும, நஞசிலலாத பாம
புமா படமெடுததா லதறகு நஞசிலலாதிருநதும பயஙகரமாயிருககின
றபடததின வடிவைபபாரதது மனிதரகள பயபபடுகினறாரகள' என
அதைககேடடு ஒருமுயல 'யானைகள பயபபடுமபடி ஒருபாயஞ
சொலலுகினறேன **விசயதநத** னெனனும பெயரிய நமமுடைய
சுவாமி சநதிரமணடலததி லிருககினறான, அவன தூதனுபபினானெ
னறு ஒரு நிமித்தம் வைததது ஒரு பொயததூதனை யவரகளிடததுக்

கனுப்பினால் நங்காரியமாகும்' என, இதைக்கேட்டவுடனே யெல்லாம் அப்படியே நிச்சயித்து நேட்டைக்காதனைப் பார்த்து 'நீ சாதுரியவான், எதிரிகளைச் சமாதானம் பண்ணுகின்றவன், ஆதலால் தூதகாரியத்தில் நிபுணனாயிருக்கின்றாய், மௌட்டிய மில்லாமையும், சோம்பாமையும், பொய்யாமையும், இங்கிதத்தறிதலுந் தூதலக்ஷணமென்று சொன்னவற்றிற்கு நீயே வாசஸ்தானமென்று நினைக்கின்றோம்; ஆகையால் நீ போனால் நம்முடைய காரியங் கைகூடும், மூடத்தூதனை யனுப்பினால் காரியங் கெட்டுப்போம்' என்று சொல்லி அதை யனுப்ப, அது போய் யானைகள் வரும்வழியில் ஒருயர்ந்த மேட்டிலுட்கார்ந்திருந்து யூத பதியைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றது 'அடா துஷ்டயானையே! வெட்கத்தைவிட்டு இந்த மடுவில் வந்து பல்வகைப்பட்ட விளையாட்டு விளையாடுகின்றாய், ஆதலால் நானெல்லாரையு மடித்தெறிந்து விடுவேன்' என, இதைக்கேட்டு யானை 'உன் பேச்சைக்கேட்டு நான் மிகவு மாச்சரியப்படுகின்றேன், நீ யார்?' என, முயல் 'விஜயதந்த ராஜனுடைய தூதன், அவன் சந்திரமண்டலத்தி லிருக்கின்ற படியாற் சந்திர னுன்னிடத்திற் கனுப்பினான்' என, இதைக்கேட்டு 'இவன் வலியவனுடைய தூத'னென் றெண்ணி அதைப்பார்த்துச் 'சந்திரனுடைய கட்டளை என்னை?' என, அது 'நீ யிங்கேவந்து நாணமில்லாமற் கிரீடை செய்து வெகு முயல்களைக் கொன்றாய், ஆகிலும் நான் ஒருதரம் பொறுத்தேன், இப்போது உனக்குயிரின்மே லாசையிருந்தால் மீண்டு இங்கே வரவேண்டாமென்று இப்படிச் சந்திரனுடைய கட்டளையாயிருக்கின்றது, அதை யுனக்கு நான் சொன்னேன், இப்போது இதற்குப் பிரதியுத்தரஞ் சொன்னாற் சுவாமி திருவடிகட்கு அறிவிப்பேன்' என, யானை 'அவனிடத்திற்கு என்னை யழைத்துக்கொண்டுபோ, நா னுன்னெசமானனுக்கு நமஸ்காரம்பண்ணி வேறொரு குளத்திற்குப்போவேன்' என, இதைக் கேட்டு முயல் 'நீ தனியாய் என்னோடு கூடவா, உனக்குச் சுவாமியைக் காண்பிக்கின்றேன்' என, பிறகு இரண்டும் போகையில் ஓரேரியினருகே போய் முயல் யானையைப்பார்த்து 'அந்தச் சந்திரனிந்தத் தண்ணீர்க்குள்ளே வந்திருக்கின்றான், அவனை நமஸ்கரித்து

ட்டுக் கடுகெனப்போ, இல்லாவிட்டால் அவனுடைய சமாதிக்குப் பங்கம்வந்தால் அவர்க்கு வெகுகோபம் வரும்’ என், அப்போது யானை பயந்து சந்திர விம்பத்துக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டுப் போயிற்று. அது முதற்கொண்டு முயல்களங்கே சுகமுற்றிருந்தன. அப்படிப் பெரியோர்களை யடுத்திருந்தால் மலைபோல வந்தவினை சூரியன் முன் பனிபோல நீங்கும் கொல்லையிற் குற்றியையடைந்த புல் உழவர் உழுபடைக்குக் கெடுமோ? துஷ்டர்களுடைய கூட்டுறவு கணப்போதிருந்தாலுங் கெடுதிவரும் முன்னொரு முயலும் ஆந்தையுஞ் சண்டையிட்டுக் கூர்ம்பல்லனருகே போனவுடனே இரண்டையும் அது கொன்றது அறியீரோ?” என்கக்கேட்டு, பறவைகள் காகத்தைப் பார்த்து “அஃதெப்படி?” என், காகஞ்சொல்லத் தொடங்கிற்று —

“முற்காலத்தில் நான் குடியிருந்த முதுமரப்பொந்தி லிருந்த கபிஞ்சல னென்னுங் குருவியும் நானும் மாலைக்காலத்திற் பலபல பேச்சுக்கள் பேசிக்கொண்டு சுகித்திருக்கையில் ஒருநாள் அவன் வேறொருபக்ஷியோடு கூடப்போய் மீண்டு வாராமையால் நான் ‘ஐயோ அவன் எங்கேனும் வலையிற்பட்டானோ, அன்றி அவனை யாராவது கொன்றார்களோ? தெரியவில்லை எப்போதும் வேறோரிடத்தில் தங்குகின்றவனல்லனே’ யென்று இப்படி வியசனப்பட்டு வழிபார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது மூன்றுநாள் அவன் பொந்தில் ஒருமுயல் வந்து நான் பலபலவிதமாய்த் தடுத்துச் சொல்லியுங் கேளாமல் முரட்டுத்தனமாய்க் குடிபுகுந்தது. எங்கேயோ சிலநாட் கபிஞ்சலன் தன் மனத்தின்படியே நெற்களைத் தின்றுகொண்டிருந்து பிறகு தன்னிடத்திற்கு வந்து பார்க்கையில் தன்வீட்டில் முயலிருக்கக்கண்டு அதைப்பார்த்து, ‘அடா சசமே! உனக்கு என் வீட்டிலிருக்கை நன்றன்று, பொட்டெனப் புறப்பட்டுப்போ’ என், இதைக் கேட்டு முயல் ‘அடா பேதாய! இஃது உன்வீடன்று என் வீடே, வீணாகப் பொய்சொல்லிப் பயனில்லாமல் நடையையே னிழுக்கின்றாய்? வாவி கிணறு குளம் கோயில் சத்திர மிவற்றின் சொந்தவம் அவற்றைவிட்டு நீங்கினபிறகு அந்நீங்கினவனிடத்தில் இரா; மற்றுமொருவன் வீட்டைப் பிறனொருவன் பத்தாண்டுள்

வும யாவருமறிய அநுபவிததால அவவீடு அவனதே, இநத விஷ யததிற சாக்ஷியு மெழுததும பிரமாணமாகா, இநநியாயம மனிதா களிடததி லிருககினறது, பறவைகளில் எது வலிதோ அது கைக கொளளு மென்று இபபடித தாமநியாய மிருககினறதனால வீடெ னதே' என, ஆநதை 'நீ தாமசாஸதிரததைக குறிததுப பேசுகினற மையால நீயும நானுஞ சாஸதிரிகளிடததிற் போய இதைககுறித துககேடடு அவாகள யாரையிருககலா மெனகினறாாகளோ அவாகள இருகக உடனபடுவோம' என்று சொலலி நிசசயிதது, இருவரும விவாதம பணணிககொணடு போகையில, இவவழககு எபபடியா கினறதோ பாாககலாமென்று நானு மவாகளைத தொடாநதுபோ னேன அஙகே கூரீம்பல்ல னெனனும பூனை யிவாகள பேச சைககேடடு 'இவாகள வழககுததீாபபுககுப போகினறாாகள, இவா களை மோசம பணணவேணடு' மென்று நிசசயிதது, அநத வழியி லாறறஙகரையிற கணணை மூடிககொணடு சூரியனைப பாாபபது போல அபிநயிததுக கொணடு, 'ஆ ஆ! இநத நிஸஸாரமான சமு சாரததி லுணடாகினற இனபங கணததி லழிநது கனுபபோற பொயயாகினறதனால தருமததைவிட வேறே கதியிலலை, அறத தைவிடடு வயண நாடகளைக கழிககினறானே அவன மரபபாவை யை யொததவன, அவனை மூசசுவிடடுக கொணடிருககையிறறு னே பிணமெனன றெணணவேணடும, எபபடிக தயிரிற சாரம நெய யோ, எளளில விசேஷ மெணணெயோ அபபடிப பிழைததிருககின றதிற சாரந தருமமாம, இதைததுறநது மிகவுஞ சோறறைத தினறு கொணடே காலங கழிககினறவாகள நிலசசுமையா யிருககினறாாக ளென்று துககப்படுகினறேன, ஓ சனஙகளே! தருமம பலபல விடையூறுகளோடுங கூடிக்கொண டிருககினறதாகையாற சுருக்க மாயச சிறிது தருமஞ சொலலுகினறேன பிறாககுதவி செயவ தறகொதத புணணியமும, பிறரை வருததுவதையொதத பாவமு மிலலை, மேலுந தனககுத துனபநதருவது பிறனுககுந தருமென்று இப்படித தாமரகசியஙகளைக் கேடடு உளளததில வைககவேண டும' என, இபபடி யதன வாககியததைகக்கேட்டு முயல 'கபிஞசலா!

தருமஞ் சொலலுகினறவன ஆறறஙகரையி லுட்கார்ந திருககின்றன, அவனைக கேடடபோம' என, கபிஞ்சலன 'இவன நமககியலபான பகையாளி யாதலால தூரததிலிருநதே சொலலவேணடு' மென்று நிருணயிதது அவனைபபாரதது 'ஓ தபோநிதியே! நீ யறமுணாந தவனுகையால எஙக ளிருவருடைய வழககைக கேடடுத் தரும நூறபடி நியாயஞசொலலிப பொய சொலலுகினறவனைக கொலல வேணடும' என, இவவாாததையைக கேட்டுப பூனை காதினமேற கையைவைதது 'இபபடிபபடட பேசசை மறுபடி சொலலாதீாகள, நரகததிறகுக காரணமாகிய இதை விடடு நான அறததை யநுசரிததுககொண டிருககினறேன, மேலுங கொலைசெய்கினற புலி முதலானவறறைக கொலலுகினறவாகளும நரகததிறகுப் போகினறாகளென்று சாதுககள சொலலுகினறாகள, ஆனால மறறவாகளுககுக கொலையினால நாசம வருமெனபதி லாசசரிய மென்னை? யாககருமததிற பசுவைக கொலலுகினறவாகள வேதததிலுள்ள பொருளை யறியாதவாகள, அநத விஷயததி லேமுவருடைய ஒருவர் கூறுகினற வொடிந்து ஓமம பணணவேணடு மென்று சொலலியிருககினறது, பசுககளைக கொண்றும மரஙகளை வெட்டியும ஓமமபணணிச சுவாககம கிடைககினறதானால நரகததுக கேன போகினறாகள? ஆதலால இவையெலலாம வஞசகாகளு டைய காரியமென்று யான அறிநதிருககினறமையால உஙகளைச சுத தமாயத தினனேன, உஙகளுககு வழககுமாததிரந தீாப்பேண, நான் கிழவனானபடியினால எனககுத தூரததுசசொற கேளாது, நீஙகள கிடடவநது ஒருவாககொருவாக கிருககினற வழககெனனையோ அதைசசொன்னால் கேட்டு, இமமைககும மறுமைககும நலந்த ருவதாகிய நடுவு நிலைமையாயச சொலலுவேன, ஆசையினாலாயி னுங கோபததினாலாயினும அநியாயத தீாபபுச சொலலுபவன நரகத திற போவான, ஆதலால நீஙகள் என காதினருகேவநது உஙகள் வழக்கைத தெரிவியுஙகள்' என, அவை யிப்பசப்பு வாாததையினால் அதனிடத்தில் நமபிககை வைததுக கிடடவர, அவற்றைச் கைகளினு லொருமிக்கசசோததுப் பிடிதது வழக்கற விரண்டை

யுந் தினறது ஆதலால தீயோனைச சேரநதால் இபபடிபபடட தீஙகு நேரிடுமெனறறிநது செயயததககது எதுவோ அதைச செயயவேணடும்” என, அபபடிககாகஞ சொனனதைப பறவைகளெல லாங கேடடு, இவன சொனனது நனறெனறெணணி யிபபொழுது சேகரிததபொருளகளை யெலலாம இபபடியேவைதது மறறொருவனை யரசனுககுவதைக குறிதது மீணடும யாமெலலாங கூடுவோமெனறு உறுதி செயதுகொணடு எலலாரும் தததமிடததிறகுப போயி ஞாகள அபபோது சிஙகாதநததினருகே மனையாளோடு கூடவுட காாநதிருநதகோடடானதன பெடடையைபபாாதது“பெணணே! மஙகளஸநாநமாகியும இபபோது இராசசியாபிஷேகமேன பணணு மலிருககினறாாகள?” என, பேடு “உன இராசசியாபிஷேகததுககுக காகம இடையூறு செயதபடியால பறவைகளெலலாம தஙகள வீடடுக்குப போயின, காகம மாததிரமிருககினறது” என, இதன வாாததையைககேடடுக கோடடான காகததை நோககி “அடா துஷடா! நானுனககு எனனசெயதே னெனறு எனகாரியததைக கெடுததாய? இதனாலினறு முதல உனகுலததுககும எனகுலததுககும தீராபபகை யிருககடடும, வாளினால் வெடடினாலும, பாணததினால எயதாலும அககாயமாறிககுணபபடும, சொலலின காயம அபபடி யாறாது” எனறு சொலலிவிடடுத தன பெடடையோடுகூடத தனனிடததுககுப போயிறறு. பினனா அககாகம மனததில நினைபபடடு “‘நுணலுந தன வாயால கெடும்’ எனபதுபோல இநதப பேசசைச சொலலிநான வீணபகை சமபாதிததேன. சமாததனா யிருககினறவன சபையிற பிறனை நிநதிககலாகாது மேலும யாதொனறு செயயவேணடுமோ அதனை மனஙகலநத நட்டோனை யுசாவிச செயயவேணடும, அபபடிச் செயயாமலிப்போது சஙகடததி லகபபடடேன’ எனறிபபடிப பச்சாததாபபபடடும அதுவும தன வீடடிறகுப போயிறறு. அதுமுதறகொணடு கோட்டானுககும நமககும பகை தலைமுறை தலைமுறையாக விடாமல தொடாநது வருகினறது” என, இப்படிக் கிழமநதிரியின மொழியைககேட்டு மேகவாணராஜன மறுபடியும அதைபபாாதது, “ஐயா! இபபோது எனனசெயயலாம?” என,

அவன "பாாபபாணிடததிலிருநத ஆட்டைச சில வஞசகாகளெப் படி வஞசிததுக கொணடுபோனுாகளோ அப்படியே நான் கோட் டானகளிடததிறகுப போய அவாகளை வஞசனை பணணிககொல்லு கின்றேன" என, அதைககேட்டு இராசன "அவாகள ஆட்டை யெப்படிக கொணடுபோனுாகள ? சொல்லும" என, மநதிரி சொல் லுகினறுன —

"ஒரு தேசததிலே **மித்திரசர்மா** வெனனும பிராமணன மா சிமாதததில யாகஞ செயயவேணடிப பசு வொனறு சமபாதிப்ப தறகாக வேறேூாககுபபோய ஒருவனைப பசுககேடக, அவன் இவன நறகாரியததைககுறிததுக கேடகினறுன எனறு அதற் குடனபடடு நோததியான வொரு பெரிய ஆடடைககொடுக்க அதை வாஙகிசகொணடு வருகையில அவவாடு இஙகுமஙகு மோ டத தொடஙகினதனுல அதைதத தோளினமேற போட்டுககொ ணடு நடககையில, அதைச சில வஞசனைககாராகள தூாததிலிரு நது பாாததுப 'பாாபபானை வஞசிதது அநதப பசுவை வாஙகிக் கொணடோமானுல நாமெலலோரும பகிாநதுக கொளளலாம' எனறு ஆலோசிதது அவாகளில ஒரு தூாததன வநது 'ஓ! நிததி யாகககினி ஹோாககினற பிராமணு! நீ சீலனுயிருநது இபபழிபபான காரியததை யேன பணணுகினறுய ? மிகவும ஈனமுளள நாயைத தோளினமே லெபபடிக கொணடுவருகினறுய ? நாய கோழி சண டாளன கழுதையாகிய இவைகளைத தொடலாகாதெனறு சாததிர மிருககினறதே' எனறு சொலலககேடடுப பிராமணன கோபித் துககொணடு 'நீ யாகபபசுவை நாயெனறு எபபடிச சொல்லுகின் றுய ? கணகெடடையா ? எனன ?' என, தூாததன 'பிராமணு! கோபிததுககொளளாதே, சுகமாயப போ' என, பிறகு பிராமணன சிறிதுதூரம நடநதுபோனுன, மறுபடி யிரணடாநதூாததன வநது 'ஓ அநதணு! இககனறினமேல உனககு எனனபடசமிருநதாலுஞ், செததபிறகு அதைதத தோணமே லெடுததுக்கொணடு போதல் சரியனறு, செதத மிருகஙகளைத தொட்டாற சாநதிராயணததை யும பஞசகவவியததையுமலலாமல் அநதத தீட்டுப்போகாது, இப்ப

MAHAMAHOPADHYAYA

டிபபட்ட சிஷிதததைத் தோணமேலேன சுமநது போகவேண டுமே ?" என, அபபோதும அநதப பிராமணன அபபடியே சொலலி விட்டுப போகத தொடஙகினன உடனே மூனறுஙகபடி யெதி ரிட்டு, 'ஓ ஐயனே! கழுதையைத தீணடுகிறவனுககுச சசேலஸ் நானஞ சொலலியிருகக, நீ யதை யெபபடிக கொணடுபோகத துணிநதாய?" என, அநதணன இநத ஆட்டைககுறிதது மனிதாகள பலவிதமாகத தாககககினறபடியால இஃது ஏதோ வோா இராடச சனு யிருககும எனறெணணி, அதைப பூமியிலவிடுததுவிட்டுத தன வீட்டுககுபபோனான, அதனபின அவவஞசகாகள் அதைக கொ னறு தினறாகள ஆகையால நான சதருவை வஞசிதது உன கருமததை முடிபபேன, நான எனன உபாயஞ சொலலுகினறே னோ அதனபடியே செய, நீ சதருபகூ்ஷததி லிருககினறயென றெனனை நிநதிதது வேறெனறனிரததததை யெனமேலெலலாம பூசி யாலமாததின கீழே யெறிநதுவிட்டு, நீ கூட்டஙகளோடுகூட மலையினமேற போயிருநதாற கோட்டானகள தமகள பகைவாக ளுககு இவன விரோதியா யிருககினறானென றெணணிக கொளளு வாாகள, பிறகு நானவாகட்கு நமபிககை வருவிததுத தாககமுத லானவறறின உளவறிநது சததுருநாசம பணணுவேன, அது வாைககும நீ யவகேயிரு, இவவாலோசனை நான முனனமேசெயது இபபோது உனககுச சொனனேன" என, இபபடி யதனுளளுறை யைககேட்டு மேகவாணன "அததியநதம பிரியமான உன பிரா ணனை நீ துரும்புபோல நினைததாய" என, பிரதானி "இராசகாரி யததுககாகச சேவகாகள இபபடியே செயயவேணடும, இடாவ ருஙகாலததிற சேவகாகள உதவுவார்களெனறு அரசாகள தாம அபி மானததினு லவாகளைப பரிபாலிககினறாகள, அபபடி யுதவாவிட் டாற பரிபாலநததுககுப பயனென்னை ?" எனறு இபபடிச சொல் லிப போயக கலகததுககு ஆரமபித்தது. இவவிரகசிய மிரண டாமபேருக்குத தெரியாது. அதனுல மற்றைப்பறவைக ளதைக் கொலலத தீாமானிகக, அபபோது மேகவாணன "நீஙகளவனைத தண்டிக்கவேண்டாம, இவன பகையாளிக்கு நனமைபண்ணுகின்ற

துஷ்டனாகையால் இவனை நானே சிக்ஷித்துக் கோபமாறுவேன்" என்று சொல்லி யெழும்பி யெழும்பி மூக்குமுனையா லதைப் பொய்யாகக் குத்திச் சங்கேதப்படி யாலமரத்தினக் கீழெறிந்து, கூட்டத்தோடுகூட வேறிடத்திற்குச் சென்றது. பொழுதுபோனவுடனே இராஜகோட்டான் அவ்விடத்திற்குவந்து மரத்தைச் சுற்றி முற்றுகை போட்டுக்கொண்டு காக்கங்களைப் பார்க்கும்போது யாதொன்று மங்கே யில்லாமையாற் றன்கூட்டத்தைப் பார்த்துக் "காக்கங்க ளெவ்வழியாய்ப் போயின? அவ்வழி யுங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால் இப்போதே யவர்களைக் கொல்லுவோம், பகைவர்கள் துர்க்கம் முதலியவற்றைச் சேர்வதற்கு முன்னேயானாலவர்களை வெல்லலாம், பின்பு வெல்லக் கூடாது" என்றிப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிற் சிரஞ்சீவி மெல்லெனக் கத்தினான். அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் வெகு கோட்டான்கள்போய் அதைக் கொல்லத் தொடங்கும்போது, சிரஞ்சீவி "நான் மேகவர்ணன் மந்திரி, என்பெயர் சிரஞ்சீவி, அக்கொடியவன் எனக்கு இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையை யுண்டாக்கினான், ஆகையால் நான் உங்கள் அரசனைச் சரணமாக அடைகின்றேன்" என, இதைக்கேட்டுச் சேவகர்கள் உருகாத்தனனுக்குச் சொல்ல, அவன் அதைக்கேட்டு ஆச்சரியமாய் அதனருகேபோய், 'ஓ சிரஞ்சீவி! உனக்கிந்த ஸ்திதியேன் நேரிட்டது?' என, சிரஞ்சீவி கைகூப்பிக்கொண்டு "முன்னாள் நீர் காக்கங்களை யடித்தீரென்று கோபமாய் அந்தக் கொடிய மேகவர்ணன் உம்முடனே போர்செய்ய ஆயத்தப்பட, அப்போது நான், 'இராசனே! இஃதுனக்குத் தக்கதன்று, வலியவனுடனே எளியவன் போர்செய்தால் விளக்கை யவிக்க விட்டில்போய் விழுகின்றாற் போலக் கெடுதி யுண்டாகும், ஆதலா லவருடனே சமாதானம் பேசி யவர்கள் கேட்பதைக் கொடுத்துப் புத்திமானானவன் உயிரைக் காப்பாற்றவேண்டும்; பணமெப்போதும் ஈட்டிக் கொள்ளலாம்; உயிரிழந்தாற் பெறக்கூடாது' என்றிப்படிச் சொல்ல, என்னை நீ பகைவர் பக்கமாய்ப் பேசுகின்றாயென்று வைது இந்த உபத்திரவம் பண்ணினான்; இப்போதெனக்கு உம்முடைய திருவடிகளே

துணை, எனக்கு இந்தக்காயங் குணப்பட்டால் காகங்கள் முழுதை யுங் கொன்று உமக்குக் கீழ்ப்படிருப்பேன்" என்று இப்படி யது சொல்லக்கேட்டு உலூகராஜன், தூந்திக்கண்ணன், கோடுங்கண் ணன், கொள்ளிக்கண்ணன், தூர நாசன், பிரகார நாசனென்ன னும் தன்னுடைய ஐந்துமந்திரிகளையும் பார்த்துச் "சத்துரு மந்தி ரியாகிய இவன் நமக்குக் கைவசமானான், இவனை யென்னசெய் யலாம்?" என, அப்போது, குருதிக்கண்ணன் "இவன் அவனுக்கு முதன் மந்திரி, காலவிசேஷத்தா லவனுக்கு இவன் பிரதிகூல மாய்த் தோற்றப்பட்டான், அவன் ஒருநாளு மிவன் வார்த்தை கடு வேறாக நடப்பவனல்லன், ஆதலால் இவனைத் தம்மிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு இவனைகையாலே சத்துருவோடு சந்திசெய்ய வேண்டும், இதுவே தக்கது, சாமமுதலாக நான்குபாயத்தில் தண் டம் கடைப்பட்டது, ஆகையாலே யந்தப் பிரயோகங் கடைசி யிற் பண்ணவேண்டும், சாமத்தினுற் செய்கின்ற காரியம் எப்போ துங் கெடுவதில்லை, ஆகையால் அவர்களிடத்தில் தண்டத்தை யா லோசிக்க லாகாது, சருக்கரையைத்தின்று பித்தம் போமானால் கைப்பான மருந்தை யேன்தின்னவேண்டும்? ஆதலால் சாமோபாய மே யென்சம்மதம், இதுவே நல்லது" என, இதைக்கேட்ட உரு மாத்தன்ன இரண்டாம் அமைச்சனைப் பார்த்து "உன்னுள்ளுறை யாது? அதனைச்சொல்" என, கொடுங்கண்ணன், "வேந்தனே! இக்காகங்கள் நமக்கியல்பான வைரிகள், ஆகையா லிவர்கள் சமா தானஞ் செய்யத்தக்கதன்று, தண்டமே தகுந்தது, வெல்லக்கூடாத பகை வர்க ளிருந்தால் அவர்கட்கு விரோதமாகிய தாயாதிகளை வருவிக்க வேண்டும், இல்லாவிட்டால் பணங்கொடுத்தாவது பொய்ப்பத்திரம் பிறப்பித்தாவது அவர்களுள் ஒருவர்க்கொருவர் பகையை யெழுப் பிவிடவேண்டும், நடுவிற் புரைசலுண்டானால் முத்தும் பந்தப்படு கின்றது; ஆதலால் இதைக்குறித்து என் சொல்லைக்கேட்டுச் சுவய பக்ஷத்தை இரக்ஷித்துக்கொண்டு பரபக்ஷத்தைப் பேதிக்கவேண் டும், இக்காகம் வைரியாயினுங் கொல்வது நன்றன்று; ஒருவேளை பகைவனும் நன்மை சொல்லுகின்றான், ஒரு திருட னொருவனைப்

பிழைப்பித்ததும், ஓர் இராட்சதன் இரண்டு பசுக்களைப் பிழைப்பித்ததும் அறியீரோ?" என, அரசன் அதைக்கேட்டு "அஃதெப்படி" என, கொடுங்கண்ணன் சொல்லத் தொடங்கிற்று —

"ஒரு நகரத்திலிருந்த ஓரேழைப்பார்ப்பான் தனக்கொருவன் கொடுத்த பசுவின் கன்றுகளிரண்டையும் புல் முதலானவைகள் போட்டு மிகவும் பெருத்துக்கொழுக்க வளர்த்தான். அக்கடாரிகளைப் பார்த்து அவற்றைக்கொண்டு போக ஒரு திருடன் தாம்பெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு வரும் வழியில், கோரப்பல்லும் நீண்ட மூக்கும் செம்பட்டமயிரும் சிவந்தகண்ணுங் கறுத்தவுடம்புமாக விருந்த ஓரிராட்சதனைக்கண்டு பயந்து அவனைப்பார்த்து 'நீயார்?' என, அவன் 'நான் சத்தியவசனனென்னும் இராக்ஷதன். நீயார்? சொல்' என, இவன் 'நான் திருடன், ஒரு வறிய பிராமணன் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற இரண்டு பசுக்களைத் திருடப் போகின்றேன்' என, இராக்ஷதன் 'மித்திரா! அவ்வந்தணன் பரிசுத்தனாகையால் நானும் அவனைத் தின்பேன், பின்பிருவர் காரியமுமாகும்' என, இப்படிப்பேசிக்கொண்டு இருவரு மங்கே போகும்போது அந்தணன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தமையால் அவனைத் தின்ன இராக்கதன் போக, அவனைப்பார்த்துச் சோரன், 'மித்திரா! நான் பசுவிரண்டையுங் களவுசெய்தபிறகு நீ யவனைத்தின்' என, இராக்ஷதன், 'சிநேகிதனே! பசுக் கூச்சலாற் பார்ப்பான் விழித்துக்கொண்டால் நம்முடைய காரியமெல்லாங் கெட்டுப்போம், ஆதலால் நான் முன்னே யவனைப் புசிக்கின்றேன், பின்னர் நீ யச்சமில்லாமற் கோக்களைக் கொண்டுபோ' என, கள்வன் 'நீயவனைத் தின்னத் தொடங்குமாவதால் வேறொருவன் வந்தால் அவனென்னைக் கொண்டுபோகவொட்டான்; ஆதலாற் பசுக்களிரண்டையுங் கொண்டுபோன பின்பு நீ யவனைத் தின்' என்று இப்படி யிருவர்க்கும் வாக்கு வாதம் நடக்கையில் அவ்வேதியன் விழித்துக்கொண்டான். அப்போது கள்வன் 'ஓ பிராமணா! இவ்வரக்க னுன்னைத் தின்பேனென்கின்றான்' என, அதைக்கேட்டு இராக்கதன் 'இக்கள்வன் உன்மாடுகளைக் களவாட வந்தான்' என, இப்படி யிருவர் பேச்சையுங் கேட்டுப் பார்ப்பான்

மெலுக்குவைப்பட்டு இஷ்டதேவதையைத் தியானத்தால் இராக்ஷதனி னின்றுந் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, கையிற்றடியெடுத்து வந்து கள்வனை யடித்துத் துரத்தினான். ஆதலால் மாற்றானும் ஒருகால் இதஞ் சொல்லுகின்றான் என்கின்றேன்" என, இப்படி யவனுள்ளத்தையறிந்து அரிமாத்தன்ன கொள்ளிக்கண்ணனைப் பார்த்து "உன் மனத்தைச் சொல்வாய்" என, அவன் "மகாராஜனே! சாமமும் பேதமும் எனக்குடன்பாடல்ல, சமாதானத்தாற் பகைவனுக்குச் செருக்குண்டாகும், மற்று மந்த பேதத்தை யவனறிந்தால் ஒருவேளை மோசமுஞ் செய்வான், ஆதலால் விவேகி கொடையாற் பகைவனை வசம்பண்ணி அதை மேன்மேலும் பெருக்கச் செய்தாற் பின்பு அவன்றனக்குத்தானே கைவசமாவான், மேலும் இவர்களோடு வருத்தமாய் நம்மிடத்தில் வந்தமையால் விரோதிகளிடத்திலிருக்கின்ற குறைச்சல்களை யறிவித்து நமக்குச் சந்தோஷம் வருவிப்பான், அதுபற்றி யிவனைப் பாதுகாக்கவேண்டும், இங்ஙனஞ் செய்தால் ஒருவர்க்கொருவர் இன்சொற்களாற் காலம்போக்குஞ் சமயம் விக்கும், மேலும் நம்முடைய மர்மங்களையும் வெளியிடான், இங்ஙனமன்றி யொருவர்க்கொருவர் இரகசியங்களை வெளியிட்டால் அவர்கள் வயிற்றிலிருந்த பாம்பும் புற்றிலிருந்த பாம்பும் நாசமடைந்தாற்போற் கெடுவார்கள்" என, உலூகராஜன் "அஃதெப்படி?" என, கொள்ளிக்கண்ணன் சொல்லுகின்றது —

"விஷ்ணுவர்மனென்னு மொரு மன்னனுக்கு வயிற்றிலொரு நோயுண்டாகி நாளுக்கு நாள் உடம்பு மெலிந்து போகின்றதனால் அவன் தேசாந்தரங்கட்குப்போய் ஒரு கோயிலிலிருக்கையில் அவ்வூரிலிருந்து அரசுசெய்துகொண்டிருக்கின்ற பலி யென்பவனுடைய குமாரிகளிருவரும் பலியினிடத்திற்கு வந்தபோது அவர்களிலொருத்தி யரசனை நோக்கி 'இராசனே! வெற்றியடைவாய்' என்றாள், மற்றொருத்தி 'நல்லபோசனம் பண்ணுவாய்' என, அதைக் கேட்டவுடனே யரசனுக்குக் கண்கள் சிவந்து அமைச்சர்களைப் பார்த்து 'இந்தக்கெட்ட பேச்சுக்காரியை நோயாளிக்குக்கொடுத்தாற் இவணல்ல போஜனங்களை யனுபவிப்பாள்' என, அமைச்சர்கள்

இராசன் கட்டளையிட்டபடியே கோயிலிலிருந்த இராசகுமாரனாகிய பிணியாளிக்கு அவளைக் கொடுத்தார்கள். பின்பு அவள் கணவனை யீச்சுரனைப்போல வெண்ணிப் பணிவிடைகள் செய்து அவனை யிட்டுக்கொண்டு மற்றொரு தேசத்துக்குப் போகும்போது வழியில் ஓரிடத்திலிறங்கி வேலைக்காரனைக் கூடவழைத்துக்கொண்டு சமையலுக்கான கடைச்சரக்குகள் வாங்கப்போனபோது, வியாதிஸ்தனாகிய இராஜகுமாரன் நித்திரைபோனான். அவ்வேளையில் அங்கொரு புற்றிலிருந்த பாம்பு இராசனிடம்வந்து பேச, அவ்வொலியைக் கேட்டு அவன் வயிற்றிலிருந்த பாம்புஞ் சந்தித்தது. அப்போது இரண்டுக்கும் வாக்கு வாதமுண்டாக, இதற்குள்ளே யவன் பெண்டாட்டிவந்து மரத்தின்மறைவில் நின்று அவற்றின் பேச்சுக்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். புற்றுப்பாம்பு வயிற்றுப்பாம்பைப் பார்த்து 'அடா துராத்மாவே! இந்த அழகுள்ள இராஜபுத்திரனை யேன் வருத்துகின்றாய்?' என, வயிற்றரவு 'ஆகார நிறைந்த குடத்திலிருக்கின்ற வென்னை நீ யேன் நிந்திக்கின்றாய்?' என, புற்றரவு 'துஷ்டா! கடுகு தின்றானானால் நீ யிறப்பாய், அவன் சுகமடைவான், இஃது ஒருவர்க்குந் தெரியாது' என, பின் அவ்வயிற்றரவு 'வெந்நீரா லுனக்கும் லயம் வரும்' என, இப்படி யவ்விரண்டு இரகசியங்களையுங் கேட்டு அவள் அவ்வண்ணமே செய்து அப்பாம்பைக் கொன்றாள். அதனால் மன்னன் நோய்தீர்ந்து தன் நகரத்திற்கு மனைவியோடுகூட வரும்போது அந்நெறியில் அவள் தந்தையுஞ் சுற்றமும் பார்த்து இருவர்க்குஞ் சற்காரம்பண்ணி யவர்களை வழியனுப்ப, பின்னிருவருந் தங்கள் தேசத்துக்குப்போய் அரசாண்டு கொண்டிருந்தார்கள். ஆகையால் பரஸ்பரம் இரகசியங்களைக் காப்பாற்றாவிடின் இப்படி நஷ்டமநேரிடுமே" என, இதைக்கேட்டு இறைவன் குரூரநாசனைப் பார்த்து "உன்னிஷ்டமெது?" என, அஃது "இம்மூவர் சொன்னதும் உத்தமமாக விருக்கவில்லை, சாமதான பேதமென்னு மூபாயங்களை வலியில்லாதவர்களைக் குறித்திருக்கின்றன, வலியுள்ளவர்கள் சத்துருக்களிடத்திற் றண்டமே செய்யவேண்டும், அதைத் துறந்து சாமம் முதலாகிய தந்திரத்தை யோசிக்கின்றவனைப் பண்கவர் பயந்

தலைவனென் றெண்ணி அவன்மேல் வருவார்கள், ஆகையால் வேந்தன் தன் தனத்திலேயே பாக்கியஞ் சேகரிக்கவேண்டும்; பராக்கிரமமில்லாவிடின் எது தெய்வத்தால் நேரிடுகின்றதோ அதை நுகரவேண்டும், மேலும் உலகத்தி லெல்லோரும இலட்சுமியை விரும்புகின்றார்கள், அப்படி விரும்பினாலும் மனவூக்கத்தோடு தண்டத்தா லெதிரிகளை யவமானம் பண்ணுகின்றவர்களுக்கே யிலட்சுமி கைவசமாகின்றாள், சோம்பலானவர்கள் அருமையான பொருளைக் குறித்து இலக்குமியைப் பிரார்த்திக்கின்றார்கள்; பராக்கிரமமுள்ளவனே தன் சௌரியத்தினால் இலக்குமியைப் பலவிதமாக அநுபவிக்கின்றான், ஆதலால் பலவான பகைவனைக் கொல்லவேண்டும்" என, இதைக்கேட்டு அரசன்பிரகாரநாசனைநோக்கி "உன்மனத்திலென்ன யிருக்கின்றது?" என, அவன் "இராசாவே! இவன்றங்களை யடைக்கலமாக அடைந்தபடியினால் இவனைத் தலைவனாக்கி, முற்காலத்தில் இராமசந்திரன் விபீஷணனைத் தலைவனாக்கி, இராவணாதிகளை யெப்படி யழித்தானோ, அப்படியே சத்துருக்களைத் தாமழிக்கவேண்டும், மேலுஞ் சரணமடைந்தவனைக் கொல்லுகின்றவன் ரௌரவ நரகத்தை யடைவானென்று சிபிச்சக்கரவர்த்தி தன் மாமிசத்தை வேடனுக்குக் கொடுத்துப் புறாவை விடுவித்தானென்று பாரதத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது, அப்படியே யொருவனிடத்தில் அவன் பகைவன் வந்து நடுக்குறும்போது அவனுக்கு ஆதித்தியஞ் செய்வதைக் குறித்து அன் னெருப்பிற் குதித்தான்" என இதைக்கேட்டு அரிமர்த்தனன் "அஃதெப்படி? சொல்" என, பிரகாரநாசன் சொல்லுகின்றது.—

"ஒருவனத்தில் ஒருவேடன் கையிற் குருவிக்கூடுங் கண்ணியுந் தடிமுதலான வேட்டைக்கருவிகளும் எடுத்துக்கொண்டு திரியாநிற்கையில், அசநியிற் பெருமழைவந்து இருட்டிக்கொண்டு பிரளயகாலம்போலக் காற்றெழும்ப, அப்போது அவ்வனசரன் நடுக்கலெடுத்து மரத்தின்சாரலில் நின்று 'பகவானே! இந்தவேளையிலுன்னைவிட வேறொருவருங் காப்பாற்றுவாரில்லை' என, அவ்வேளையில் அம்மரத்தின்மே லிருக்கும் புறாத் தன்பெட்டை வரவில்லையென்

ியசனமாய் ‘இன்றைக்கு என்னாயகி வரவில்லை, அவளை யாராயினும் பிடித்தார்களோ வென்னவோ? அவளில்லாமல் இங்கெங்கும் பாழாகத்தோன்றுகின்றது, மனையாளில்லாதவீடு சுடுகாட்டைப் போலிருக்கின்றது, கற்புங் கணவனின்புறுவகைச்செயலும் உள்ள இல்லாளையுடையா னெவனோ அவனே பாக்கியவான்’ என்றிப்படி யவன் புலம்புகின்றதைக்கேட்டு அவ்வேடன் கைக்கூட்டில் அகப்பட்டிருக்கின்ற பெண்புறாத் துக்கித்து ‘முன்பிறப்பிற் றீவினை செய்தவர்களுக்குப் பலவகைப்பட்ட தளையுஞ்சிறையும் நோயும் வறுமையுஞ் சம்பவிக்கின்றன, அஃதிருக்கட்டும், எச்சமயத்தில் எது நேரிடுமோ அஃதெப்போதும் பிசகுகின்றதில்லை’ என்று சொல்லிப் பிறகு தன்பதியைக்குறித்து ‘ஓ ஓ என் பிராணநாதா! நமது வீட்டுக்குவந்த இவ்வேடனுக்குக் குளிர்முதலாகிய துன்பத்தைநீக்கி யுதவி செய்யவேண்டும், வந்தவிருந்தை யோம்பாவிட்டால் அவன் றன்பாதகத்தை யில்வாழ்வானுக்குக் கொடுத்து இல்வாழ்பவன் புண்ணியத்தைக் கொண்டுபோகின்றான்? ஆதலால் இவன் நம்முடைய பெண்டிரைப் பிடித்தானென்னுந் துக்கத்தை மனத்தில்வையாமல் இவனுக்கு இயன்றமாத்திரம் பூசிக்கவேண்டும்’ என, இப்படிப் பெண்புறாவின் வாக்கியத்தைக் கேட்டு, ‘வேடா! உன்வரவு நல்வரவாக, நீ மனத்திற் சிறிதும் ஐயமில்லாமல், உன் வீடாக நினைத்து வேண்டுவதைக்கேள்’ என, வில்லி ‘கபோதமே! என்குளிரைப் போக்கடி’ என, கபோதங் காட்டிலிருந்து ஒருகொள்ளி யெடுத்துக்கொண்டுவந்து சருகுகளின்மேல் வைத்து மூட்டி, வேடனைப்பார்த்து ‘நெருப்பு மூண்டெரிகின்றது, இதில் நீ குளிர்காய், முன் றீவினையால் நான் பறவையாயிருக்கின்றமையால் என்னண்டை யுன்பசிக்கேற்ற பதார்த்தமில்லை, இப்போது அநேக துன்பங்கட்கு இடமாயும் பரோபகாரமாகாமலும் இருக்கின்ற இச்சரீரத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்து பலனென்ன? இதனால் நீ யுன்னாத்மாவைச் சந்துஷ்டிசெய்’ என்றிப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே பிறருதவியின்பொருட்டு எரிகின்ற அழலில் ஆனந்தத்தோடு விழ, அப்போது வேடன் ‘ஆ ஆ! என்பொருட்டு இஃ

துடலைத துறநதது, மேலும நான நீயொழுககமுளளவன, வேளுனறன றசையினுற சீவனம பணணுகினறேன; பரோபகாரமுஞ சிறிதாயினும தயையுங கனவிலும அறியேன, ஆதலால ஊனததின றூனைப் பெருககின பாவியேன கோரநரகத்திறகுப் போவேன, இதை யெனககுத திருஷடாநதமாய இநதப்புறா காண பிதததனால இது முதலாகப பசி தாகங குளிர வெயில் பொறுததல இவறறு ளுடமபை யுலாததி நான பாவமில்லாதவனாககடவேன' என்று சொலலிப பசசாததாபத துடனே தன கூடு தடி கணணி முதலான ஆயுதஙகளை முறிதது எறிநது விடடு, அநதப பெண புறாவை விட்டுவிட, அஃது உயிரிலுஞ சிறநத தனனாயகன றருமததினபொருடடு உடலைக கொடுததா னெனறெணணி அதுவு மநத நெருபபிற குதிதது இறநத வுடனே அஃது ஒரு திவ்விய ஸதிரீயாகிக கணவனோடுகூடச சொரககததுககுப போயிறறு வேடனும இரககததினற பரிசுததனாய நெருப்பிற றேகததைப போடடு விடடு நறகதியை யடைநதான. ஆதலால அபய மென றடைநதவாகளைககாககவேணடும" என, அதைககேடடு அரிமாததனன "எனககு மிபபடியே யபிபபிராய மிருககினறது, இவன சததியவானும புததிமானுமா யிருக்கினறான, கபடியலலன, இவறறை யறியாமல மேகவாணன இவனை மானபங்கஞ செயதான, இவனைககொனறால் நான விசுவாசகாதகனாவேன, பிரமகததி, களளுணடல, களவாடலிவறறிறகுப பிராயசசிததமுணடு; விசுவாசகாதகததுககு அஃதிலலை யனறோ? ஆகையா லிவனுககுச சனமானம பணணி நமது துாககததில் இட்டுககொணடு போகவேணடும" என்று உறுதிசெயது, இராசன சிரஞசீவியைப பாரததுச சொலலுகினறது "நீ யென கோடடையில வெகுசுகமா யிரு, நானுனைப்பாதுகாபபேன" என, இதைககேட்டுச சிரஞசீவி களிபபுற்று "மகாராஜாவே! நான விஸதரிததுச சொலவதெனனை? என குடிபபிறபபும பிரபுவுககுச சகவாசததால வரவரததெரியும" என, அப்போது குரூரநாசன "இப்போது கோட்டான் குலமெல்லாம இராசன குற்றததாற் பாழாகும்; பிறர குற்றஙகளை யரசனுககு அறிவிக்கவேணடும, அரசன இதத

லைதக கேளாவிடில அதற கெனனையுபாய மிருக்கினறது ?'' என்று இஙஙனஞ சொல்ல, அரசன அதைக்கேளாமற சிரஞசீவியைத தனனரணிறகொணடுபோயவைகக, பினனர்ச சிரஞ்சீவி "நமமைக் கொல்லவேணடுமெனறவ னெலலாரிலுங கெட்டிக்காரன, மேலும எசமாசனனுககு நனமையையே செயபவன,மற்றவாகள எசமானனை யபோல மூடாகளாகையால அவனொருவன இலலாவிடில இவாகளை வெலவதருமையனறு'' எனறு இப்படி மனததுககுட குதூகலிபபுட னே யாலோசிததுககொண டிருககையில, அரிமாததனன காரிய காராகளைப பாாதது "இசசிரஞசீவிககுத தூககமெலலாங காட்டுங கள'' என, சிரஞசீவி இராசகட்டளையினபடி யெலலாம பாாதது 'நாம இதறகு ளிருநதால நமமெணணம முடியாது, பினனும நம் முடைய வஞசனைகளையுந தெரிநது கொளவாாகள், ஆதலாற் கோட்டைத தலைவாசலிலிருநது மனனுபீஷடததை முடிகக வேணடு'மெனறு தனககுளளே தீாமானிததது அரசனை நோககிச சொலலுகினறது "மகாராஜனே! நான வாயசம, ஆதலாலுளளே யிருக்கததககவ னலலேன, உமது கடைவாசலிற காததிருநது கபட மிலலாமற சேவிததுக காலந தளளுவேன, அனபுளளவனும மனத தழுககிலலாதவனுமாகிய சேவக னெங்கிருநதாலுஞ சிநதையிலலை'' எனறு இவவணணஞ சொலவிக காக மஙகேயே யிருநதது. அப போது குரூரநாசன "இராஜா அமைசசா முதலிய நீவிரெலலீரும மூாககாகளா யிருககினறீாகளென றெணணுகினறேன, முறகா லததில நடநத ஒருகதையுமிருககினறது, முதலமூடன நான, இர ணடாவன வேடன, மூனறாவன அரசன, நானகாவன அமைசச னெனறு சொலலிவிட்டு ஒரு பறவை பறநதுபோயிற்று'' என அப் போது அவாகள "அஃதெபபடி?'' என, குரூரநாசன சொலலுகின றது:—

"பொனனுக வெசசமிடுகினற வொருபறவை மலையினமேல் கெடுநாளா யிருககையில, அஙகே யொருநாட் போனவேடன அது பொனனுக மலவிசாச்சனம பணணபபாாதது மிகவு மாச்ச ரியமாய், 'நான பாவியமுதலாகத திரிநதுவருகினற வெகுகாடுக

ளிற் பார்த்த பலசாதிப் பறவைகளிலு மிப்படி யொன்றைப் பார்த்ததில்லை, ஆதலால் இதையுயிருடனே பிடித்துக் கொண்டுபோவோ மென்றெண்ணி மரத்தில் வலைகட்ட, அப்போது அப்பறவை வழக்கப்படிவந்து சடிதியில அவ்வலையிற் சிக்கிற்று. வேடன் அதைக் கூட்டிலடைத்துத் தன்குடிசைக்குக் கொண்டுவந்து 'இது நம்மிடத்திருப்பதை அரசனறிந்தால இப்பறவையைக் கொண்டுபோவதுமன்றி நம முயிரையும் வாங்குவான், ஆதலால இக்குணநிதியை யரசனுக்குக் கொடுப்போ' மென்று நிச்சயித்துப் பறவையைத்தந்து அரசனுடனே நடந்தசெய்தியை விண்ணப்பம்பண்ண, அப்போது அவனிரத்தின மிழைத்த வொரு கூட்டில அதனைவைக்க அதைப் பார்த்து மந்திரி 'அசம்பாவிதமான இவ்வேடன் பேச்சைக்கேட்டு இதை யேன்வாங்கினீர்? விட்டுவிடும்' என, இதைக்கேட்டு அப்பறவையை மன்னவன் விட்டவுடனே அஃது இராசனரண்மனைச் சிகரத்தி லுட்கார்ந்துகொண்டு 'முன்னே நான் மூடன், இரண்டாவன் வலைஞன், மூன்றாவன் இராசன், நான்காவன் மந்திரி' என்று இப்படிச் சொல்லிப் பறந்துபோய் விட்டது" என்று இச்சங்கதியைச் சொல்லிப் பின் இஷ்ட மித்திரர்களைப் பார்த்து 'இன்றை வரைக்கும் இவ்விராஜாவின் சார்பிலிருந்தேன், இனிவேறொரு மலையைச்சார்ந்து இருக்கவேண்டும், நரியானது குகையைப் பார்த்துக் கூப்பிட்டுச் சுகமடைந்தாற்போல வருவதற்கு முன்னரே யாலோசிப்பவ னின்பமடைவான்" என, அப்போது அவைகள் "இஃதெப்படி?" என, குரூரநாசன், "ஒரு வனத்தில் வசித்திருந்த கரகரனென்னுஞ் சிங்கம ஒருநாள இரைக்கு நெடுநேரந் திரிந்தும யாதொரு பக்ஷணமுங் கிடையாமையினுற் போதுபோனவுடனே யொரு பெருங்குகையைப்பார்த்து இதிலடைவதற்கு யாதேனு மொருபிராணிவரும, அதைத்தின்று பசியாறலாமென்று தனக்குட் டீடமாளித்து அதிலொளித்துக் கொண்டிருக்கையில் அக்குகையில வசிக்கும அவிபுச்சனென்னு நரிவந்து அங்கே சிங்கத்தின காற்சுவடுகளைக் கண்டு சந்தேகித்துச் சிங்கமிதிலிருக்கின்றதையு மில்லாததையுஞ் சோதித்துப் பின்பு உள்ளே புகவேண்டு

மென்றெண்ணித் தூரத்தில் நின்றுகொண்டு, 'ஓ குகையே! குகையே!' என்று இரண்டுதரங் கூவியழைத்துக் 'குகாய்! நீயென்னோடு பேசாமலிருக்கின்றதென்னே? உனக்கு மெனக்கும் பிரதிதினஞ் சம்பாஷணை நடந்துகொண்டிருந்ததே, இன்றைக்கென் பேசவில்லை? விரைவாய்ச்சொல், இல்லாவிட்டால் நான் மற்றோரிடத்திற்குப் போய்விடுவேன்' என்றுசொல்லி மீண்டுங் கூப்பிட்டது. அப்போது சிங்கம் நினைக்கின்றது 'இக்குகை நாடோறும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போலும், இன்றைக்கு நமது பயத்தினால் அதனோடு பேசவில்லை, இதற்குப்பதிலாக நாம உத்தரங் கொடுப்போம்' என்று ஆலோசித்துப் பிரதித்தொனியினால் அருகேயிருந்த பிராணிகளெல்லாந் திடுக்கிடும்படி அந்நரியைக் கூவ, நரி 'அப்பா நான் பிழைத்தேன்' என்று வேறோரிடத்திற்கு ஓடிப்போய்விட்டது. ஆதலால் ஒவ்வொன்றையும் முன்னே யாலோசித்துச் செய்யவேண்டும்' என்று தன் மித்திரர்கட்குச்சொல்லி அவர்களோடு குரூரநாச மாதிரி தேசாந்தரம் போயிற்று. பின்னாகக் காகமந்திரி "இப்போ, கோட்டான் கூட்டத்தைக் கொல்லத்தற்கு வருத்தமில்லை, விவேகமில்லாத மந்திரியையுடைய அரசன் சீக்கிரத்திற்கெடுவான், விவேகமந்திரிவஞ்சனையான மித்திரர்களைப் பகைவரென்று அறிந்துகொள்வான், இப்படியறிகின்றவன் இவனிடத்தில் இப்போது ஒருவனுமில்லை. ஆதலால் நங்குலத்தின் மக்களத்தைக்குறித்து யாதாயினும் பிரயத்தினஞ் செய்யவேண்டும்" என்று மனத்திலநிச்சயித்து அன்றுமுதற் றினந்தோறும் ஒவ்வொருவிறகு கொண்டுவந்து வழியடைய போட்டுக்கொண்டேவந்து போராகக் குவிந்தமாத்திரத்தில் அதைப்பார்த்துச் சூரியனுதித்தவுடனே கோட்டான்களெல்லாங் குருடுகொண்டிருக்கையில் விறகுகளையுஞ் சுள்ளிகளையுங் குகையின்வழியிற் கும்பலாகச்சேர்த்துத் தானமெள்ள மேகவர்ணனிடத்திற்கு வந்தது. அப்போழ்து மேகவர்ணராசன் "என்ன செய்தி?" என, சிரஞ்சீவி "நான் பகைவர் குலமேவளைப்பிடுங்கத் தக்கவுபாயஞ் செய்திருக்கின்றேன்; நீங்கள் ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வோரெரிகொள்ளி விழுக்காடு கொண்டுவந்து என்சாகையின்மே

போட்டாற் கோட்டான்களெல்லாமிறக்கும்" என, இதைக்கேட்டுக் காகராஜன் "என்னவுபாயஞ் செய்தாய்? சொல்" என, மந்திரி மகாராஜாவே! இது சொல்லத்தக்க சமயமன்று, நான் சொல்லுகின்ற செய்தியைப் பகைவரறிந்து வேறோரிடத்தி லோடிப்போனால் நம்முடைய இத்தனை முயற்சியும் வீணாய்ப்போம், மேலுங் கடிதிற் செய்யத்தக்க காரியத்திற் காலதாமதஞ் செய்யலாகாது" எனக் கேட்டு, காகராசன் தன் பரிவாரத்தோடு கூட எரிகொள்ளிகளைக் கொண்டுவந்து உலூகங்களிருக்குங் குகைவழியிற்போட, அந்தப்புகையினால் கோட்டான்கள் பயந்து கலக்கமுற்று இரைச்சலிட்டுக்கொண்டு வெளியே வருகையிற் போக வழியில்லாமையால் அப்போது குரூரநாசன் சொன்னதை நினைத்துக்கொண்டு 'அவன் வார்த்தையைக் கேளாமைக்குப் பலன் இதுதான் இதுதான்' என்று அழுகுரலோடு சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் நெருப்புச்சுவாலை பற்றிக் கோட்டான்க ளிறந்தன. பின்பு மேகவர்ணராசன் முன்விட்ட தன்மரத்திற் குடிபோய்ச் சுகமாக இராச்சியத்தை யநுபவித்துக் கொண்டிருக்கையிற் சிரஞ்சீவியைப் பார்த்து "நீ பகைவர் வீட்டிலிருந்து எவ்வாறு காரியத்தை முடித்தாய்?" என, சிரஞ்சீவி "குரூரநாசனற்ற மற்றவர்களெல்லாரும் மூடராகையால் அவர்கள் அவன் புத்தியைக்கேளாமல் அவனை யவமானம் பண்ணி யென்னைத் தங்கள் தாகத்தில் இட்டுக்கொண்டுபோனார்கள், அதனால் அவன்றன் சிநேகபந்துக்களோடுகூட மறுதேயத்திற்குப்போனான், மற்றைக் கோட்டான்கள் மூடராகையால் எரிந்திறந்தார்கள், இவ்வாறே முன்னொருகாலத்திற் சத்துருநாசத்தின் பொருட்டு ஒரு கிருஷ்ணசர்ப்பந் தவளைகளைத் தோளிற் சுமந்து கெடுத்தது" என, அதைக்கேட்டுக் காகராசன் நகைத்துப் "பாம்பு தவளைகளைத் தோளிற் சுமந்து கொன்றவிதமென்னை? சொல்லும் ஐயா!' என, சிரஞ்சீவி சொல்லலுற்றது —

"ஒரு தேசத்தில் மந்தவிஷனென்னும் பாம்பு இரைகிடையாமல் மிகவும் பசித்து ஓரேரிகரையண்டை வரும்போது அதிலே

தவளைகள் கிரமபி யிருபபதைககணடு 'இஙகே யேதேனுமொருகப
டம பண்ணிருலல்லாமல் நமக்கிரை யகபபடாது' என நிசசயித
துக் கணணைவிழிததுக்கொணடு உடகாாந்திருக்க, அபபோது ஒரு
தவளை 'பாமபே! நீ யிரைதேடும முயறசியைவிட்டுச சுமமா எனு
ட்காாநதிருககினறுய?" என, அதைககேடடுச சாப்பம 'அபாககிய
னுகிைற எனககு ஆகாா மெஙகிருநதுகிடைககும? இனறைக்குட
பிரதோஷ காலததில இரைககாகத் திரிநதுகொணடிருககையி லெ
ருதவளையைபபாாதது அதைப பிடிககப போகையில் அஃது அஙகி
ருநத மிகவுஞ சறபாததிரனுகிய வொரு பிராமணனணடை யோ
டிபபோயிறறு, அது தெரியாமல நான இஙகுமஙகும பாாததுக
கொணடிருககையில அஙகே நீராடிககொணடிருநத வொரு பிரா
மணபபிளளையின காலை யிதுதான றவளையென்று நினைதது அவன
காலைக கடிததேன, அவன் அககணமே யிறநதான, அபபிளளையின
பிதா மிகவுந துககததாலே யெனனைபபாாதது 'துஷடபபாமபே
யாதொருகுறறமுஞ செயயாத வெனபிளளையைக கடிததபடியினுலே
நீ மணடூகஙகளுககு வாகனமாககடவாய, மறறும அவைகளு
டைய சோகககையாற சீவனமும பணணககடவாய' என்று இபட
டிச சபிததகனுல காறுஙகடகு ஊழியஞசெயய வநதேன' என
இஙஙனம அபபாமபின பேசசைககேடடு அஃது எலலாத தவளை
கட்குஞ சொலலத தவளைக ளெல்லாந தஙகள அரசனுடனேகூட
வெளியேவநது மிகவுங களிபபுடனே யநத விஷசாபபததின்மே
லுடகாாநதன. அஃது அவறறிறகுப பலவிதககதிகளைக காண்பி
ககுமபோது, 'தவளைகள யானை குதிரை தோகளிலும இவவாகன
நனரு யிருககினறது' என்று மெயசசிச சநதோஷிகக, பினபு அ
தப பாமபு இரணடு மூனறு நாள வரைககும அபபடியே நடந
பிறகு மநதகதியாயப போகததொடஙகிறறு. அபபோது அவைக
'இனறைககு மெலலெனவே னடககினறுய?' என, அப்போ
புசஙகம 'நான பசிததிருககினறதனுல் நடககககூடவிலலை' என
மணடூகராசன 'நீ சிறுதவளைகளைப பார்ததுத தினறுகொணடிரு'
என இதைககேட்டுச சாப்பம 'எனககு இவவணணமே அநதண

(சாப மிருக்கின்றது, அப்படியே தாமும் கட்டளையிட்டீர்' என்று சொல்லி நாடோறுந் தவளைகளைத் தின்றுகொண்டிருக்கும்போது, அங்கே வேறொருநாகம் வந்து இதன் நடத்தையைப்பார்த்து 'நம்முடைய பக்ஷணங்களை நீயேன் சுமக்கின்றாய்? இதுமிகவும் விருத்தம், உனக்கு இது யோக்கியமன்று' என, அதற்கு மந்தவிஷன் 'நானிவையெல்லா மறிவேன், சிலநாளில் என்கருத்து நிறைவேறும், அக்காலத்தை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்?' என்று இவ்வாறுசொல்லிப் புன்சிரிப்புடனே பழையபடி நடந்துகொண்டிருந்தது. இப்படியெல்லா மண்டூகங்களையுந் தின்று கடைசியில் அவற்றி னரசனையும் பக்ஷித்தது. எந்தச்சமயத்தில் எது செய்யவேண்டுமோ அந்தச்சமயத்தில் அதனைச் செய்து சத்துருக்களை வேரோடு கூட நாசம் பண்ணவேண்டும். நெருப்புத் தன் பராக்கிரமத்தால் காடுமுழுதையுந் தகிக்கின்றது, மரவேர்கள் பூமியிலிருக்கின்றன, மிருதுத்தன்மையினாற் றண்ணீருங் காற்றுஞ் செடி மரங்களை வேரோடுபிடுங்குகின்றன" என, இங்ஙனம் அதன் வாக்கியங்களைக்கேட்டு மேகவர்ணன் "கடையானவ ரிடையூறு வருமென்று பயத்தினாற் காரியங்களைத் தொடங்குகின்றதில்லை, இடையானவர் காரியங்களைத் தொடங்கி விக்கினம் வந்தால் விட்டுவிடுகின்றார்கள், ஆயிரமிடையூறுகள் வந்தாலு மெடுத்த கருமத்தை முடிக்கின்றவர்கள் தலையாயா ராவர், ஆதலால் நீ அநேகவிதமும் கஷ்டப்பட்டுப் புத்தியினாலே வெகு பகைவர்களைக் கொன்றாய், இது யோக்கியமாகவே யிருக்கின்றது, சத்துரு, அக்கினி, இரணம் இவற்றின் சேஷம் மிகுந்தால் மீண்டும் வளருமென்றறிந்து நீ வைரியைக் களைந்தாய்; ஆயுதத்தா லொருவன் சாகின்றான், புத்தியினால் அநேகம்பெயர் ஒருமிக்கச் சாகின்றார்கள்" என்று இராஜன் சொன்ன மொழியைக் கேட்டு, சிரஞ்சீவி "எல்லாம் உன் பிரதாபத்தா லாயின; உன்னைப் போலிருக்கின்ற சத்துருக்களுக்கு ஈசுரனும் விதியும் நல்ல புத்தியைக் காடுக்கும், அசத்துருக்களுக்குத் துர்ப்புத்தியைக்கொடாநிற்கும்; இஃதல்லாமல் தடியெடுத்துக் கொண்டு அடிக்கிறதில்லை; காமத்தை யறுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற புத்தியினாற் பயன்களை யடைகின்றா

” என்றிப்படிச்சொல்லக்கேட்டு மேகவாணன் அம்மரத்தின்மேற் றமாய் அரசு செய்து கொண்டிருந்தது.”

இங்ஙனம் சோமசன்மா இராஜகுமாரர்கட்குத் காகக் கூகைகளின் றையாகச் சந்திவிக்கிரகமென மூன்றாந்தந்திரஞ் சொல்லினன.

நான்காவது

லப்தஹானி.

அல்லது

பேறழிவு

—◆—

சோமசன்மா அரசகுமாரரை நோக்கி "இடருற்ற காலையில் அறிவுகுன்றாதவன், குரங்கு முதலையினின்றும் விடுபட்டாற்போல் பெருந்துன்பத்தினின்றும் மீளுவான்" என, சிறுவர்கள் "அஃதெவ்வணம்? சொல்வாய்" என, ஆசிரியன் சொல்லலுற்றனன் —

"கங்கைக் கரையில் நாவல் மரத்தின்மேல் சுமுகனென்னு மொருவானரம் சிலகாலம் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அங்கே வந்த ஓரிளைத்த முதலையைப்பார்த்து 'நீ யென்னிருக்கைக்கு விருந்தாக வந்தமையால் உனக்கு நாவற்பழந் தருகின்றேன்' என்று சில பழங்கொடுக்கத் தின்று அத்தியந்த சந்தோஷத்துடனே தன்னிடத்திற்குப்போய் அன்று தொடங்கித் தினந்தினம் வந்து நானா வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டு இரண்டும் அந்நியோந்நியமாயிருக்கையில் ஒருநாள் முதலை சிலகனிகள் கொண்டுவந்து தன்னில்லாட்குக் கொடுக்க, அது தின்று அக்கனி அமிர்தம்போலிருக்கக்கண்டு தன்னாயகனைப்பார்த்துப் 'பிராணநாதா! இந்தத் தித்திப்பான கனிகளெங்கிருந்து கொண்டுவந்தாய்?' என, ஆண்முதலை 'சுமுகவானரனென்னு மென்னண்பன் எனக்கு நாடோறுங் கொடுக்க நான் அங்கே தானே யவற்றைப் புசித்துக்கொண்டு வந்தேன் இன்றைக்குத் தின்று மிகுந்ததை யுனக்குக் கொணர்ந்தேன்' என, இம்மொழிகளைக் கேட்டுப் பெண்முதலை 'இத்தீங்கனி தின்பவன் ஈரல் அமிர்தத்திற்கொப்பாயிருக்கும், அதைக்கொணர்ந்து எனக்குக் கொடு; அதனால் நான் மூப்புச்சாக்காடுகள் இல்லாமல் உன்னோடு நெடுங்காலஞ் சுகித்திருப்பேன்' என இதைக்கேட்டு முதலை 'எனக்குயிர்க்குயிரா யிருக்கின்ற நட்டோனாகிய வானரத்துக்கு நீயேன் இந்தத் தீங்கு

நினைககினருய ?'' என, அது 'நான உனககு அகததியமா யிருநதால் அதனீரலைக கொணாநது கொடு, இலலாவிடடால நானுயிா வைததுககொணடிரேன' என, ஆணமுதலை 'காதலியே! சகோதரனிலும் மித்திரன அதிகமாதலால அவனைககுறிதது நீ யடம பணணவேண்டாம' என்று மோவாயக கடடையைப பிடிதது வேணடிககொளள, பெண முதலை 'நீ யெனறைககும எனபேசசுககுக குறுககுச சொனனதிலலை, இனறைககுமாததிர மெனககுக குறைசசற் பணணுகினருய, ஆதலால இதோ நான சாவைனவிடுகினறேன' எனப பிடிவாதஞ்செயய, கரா பெணணின நிசசயததையறிநது 'அசசுமுகனயான கொலலககூடாதென்று யிருககினறேன, நீயோ பிடிததததை விடாமலிருககினருய, ஆதலால நானிருததலைககொளளி யெறுமபுபோலாயினேன' என்று இஙஙனஞ்சொலலிச சுமுகனிடததிறகுப போயிறறு. அடபோது சுமுகன, 'நணபனே! இனறைககேன வியசனமா யிருககினருய?' என, முதலை 'மறறொன்றுமிலலை, உன மசசினிச்சி யென்னைப பாாததுத 'துஷடா! நனறிகெடடவனே! நீ யாராலே சீவனம பணணுகின்றனையோ அவனை யொருநாளைககாயினும நமது வீடடிறகு அழைததுவநது விருநதிடவேணடாமோ? அவன வீடடுககுமாததிரம வெடகமிலலாமற போயபபோய நலல பழஙகளைத தினறுகினறனையே' யென்று இபபடித திடடிககோபிததாள, ஆதலால நீ யென வீடடுககுவா, உனனைககுறிததுப பலபல பதாாததஙகளை தேடி வைததுககொணடு வழிபாாதது உடகாாநது கொணடிருக்கினருள' என, வானரம 'நணபனே! எனனால தணணீரில வரககூடாது, நீ யென்பிரியமுளள மசசினியை யிஙகே கூடடிககொணடுவா' என, மகரமு 'சுமுகனே! நான கஙகைக் கரையிலிருககினறேன, நீ யென முதுகினமேல உடகாாநதுகொணடுவா, நோவாமற கொணடுபோவேன' என, அதனகண நமபிககைவைததுக குரஙகு அபபடியே யுட்கார்நது கொணடமாததிரததில் முதலை தணணீரிற் குதிததுப்போகையில் வானரம் 'எனக்கு அசசமா யிருககினறது, மெள்ளமெள்ளப் ...ட' என்றது; அதைக்கேட்டு முதலை இபபோது சுமுகன நம்முடைய ...ாதீனததி லிருக்கினருன, இனி யிவனுக்கு நஙகருததை வெளி

யிடுவதற்குக் குறையென்ன யிருக்கின்றது? உரலிலகப்பட்டது உலக்கைக்குத் தப்புமோ?" என்ன இங்ஙனந் தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு முதலை 'மித்திரா! உன்னிஷ்ட தேவதையை நினை, என் பெண்சாதியின் பிடிவாதத்தா லுன்னைக்கொண்டு போகின்றேன், என், 'நீ நேற்றுக்கொடுத்த நறுங்கனிகளை யென்மனைவி தின்றதன்மேல் இத்தன்மையான தீங்கனியைத் தினந்தின்னுகின்ற பாகியவானரனிதயம் அமிர்தத்தைப் போலிருக்கும், ஆதலால் நீயவனிதயத்தை யெனக்குக் கொணர்ந்து கொடாவிடில் நான் பிராணனை வைத்திரேனென்றாள். ஆனால் அதைக்குறித்துத்தான் உன்னைக்கொண்டுபோகின்றேன்' என, அதைக்கேட்டு வானரம் 'ஓகோ! இப்படியென்று எனக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தால் அந்தமரத்தின் மேலொளித்து வைத்திருக்கிற அந்த ஈரலை யுனக்கு அங்கேயே கொடுத்திருப்பேன், வெறு இருதயத்தோ டிருக்கையில் என்னை வீணுக்குக்கொண்டு வந்தாய்' எனக் கிலேசப்பட, அப்போது மகரம் 'என் பிராணமித்திரா! அதைக்கொடுத்தால் அவள் சந்தோஷமாவாள்' என்றுசொல்லி வானரத்தை யதிசீக்கிரத்தில் முன்னிட்டத்திற் கொண்டுவந்து விட்டவுடனே, வானரங் குதித்து மரத்தின்மேலேறிக்கொண்டு 'இன்றைக்குச் சாவின்கையிலிருந்து விடுபட்டேன்' என்று எண்ணிக்கொண் டிருக்கையில், முதலை 'மித்திரா! ஈரலைச் சுருக்காயக் கொடு, உன் அண்ணியாருக்குக் கொடுத்துவிட்டு வருகின்றேன்' எனக்கேட்டு, வானரம் நகைத்து 'மூடா! துஷ்டா! ஈரலுடம்பை விட்டிருக்குமோ? அதிருக்கட்டும், நீ விசுவாச காதகனாதலால் இங்கிருக்க வேண்டாம், சீக்கிரத்திற் புறப்பட்டுப்போ, உன்னைப் பார்க்க வெட்கங்கள் நாணுகின்றன' என்று இங்ஙனஞ் சுமுகன் சொன்னவுடனே முதலை பச்சாத்தாபப்பட்டு, 'நான் இவனுக்கு வழியிலுண்மைசொல்லி யிழந்தேன், இப்போது மறுபடி விசுவாசம் வரப்பேசி யிவனைக் கொண்டுபோக வேண்டும்' என்று ஆலோசித்து, 'மித்திரா! நானுன்னைப் பரீக்ஷிக்கலாமென்று இவ்வாறு சொன்னேன், மேலும் உலகத்தில் நடவாத வன்பேச்சை நிசமென்று எண்ணித் திருப்பிக்கொண்டு வரவில்லை, ஈரல் சரீரத்தை விட்டு வே

று

டத்தில் விராதென்பது சிறுபிள்ளைகளுக்குந் தெரிந்ததுதானே, நானிது விளையாட்டுக்குச் செய்தேன், ஆதலால் நீயென் வீட்டுக்குக் கிலேசமும் பயமுமில்லாமல் வா, உன்பொருட்டு என் பெண்டாட்டி வழி நோக்கிக் கண் பூத்துப்போகக் காத்துக்கொண் டிருப்பாள்” என, சுமுகன் ‘பரித்தவனது விசுவாசத்தில் நம்பிக்கைவைக்கலாகாது. பிரியதரிசனனைக் கங்காதத்தன் அஞ்சி மீண்டுங் காணவில்லை’ என அப்போது முதலை ‘பிரியதரிசனனுக்கு அவனேன் அஞ்சினான்?” என, வானரன் சொல்லலுற்றது —

“ஒரு கிணற்றிலிருந்த கங்காதத்தனென்னு மொரு பெருந்தவளையை மற்றைத் தவளைகள் மிகவும் வருத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்ததனால் அஃது இராட்டினத்தோண்டி நெறியே வெளியில் வந்திருந்து ‘இந்தத் தாயாதிகள் வலியவரும் பலருமா யிருக்கின்றார்கள், இதற்கென்ன செய்வோம்’ என்று எண்ணமிட்டுக்கொண் டிருக்கையில் ஒரு பாம்பின் புற்றைப்பார்த்து வழிப்போக்கர் காலிற்றைத்த முள்ளை முள்ளாலேயே வாங்குவதுபோல இந்தப்பாம்பை நமது வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ப் பங்காளிகளைக் கொல்லவேண்டும்’ என நிச்சயித்து வளையின்கிட்ட இருந்து பாம்பைக்கூவ, பாம்பு ‘இவன் மாந்திரிகனோ அன்றி நம்மைக்கொல்ல வந்தவனோ? கூப்பிடுகின்றவன் இன்னான் என்று தெரியவில்லை ஆதலால் இவனை யிங்கிருந்தே கேட்கவேண்டும்’ என்று தீர்மானித்து ‘நீ யார்?’ என மண்டூகம் ‘நான் கங்காதத்தனென்னும் மண்டூகராசன், உன்னைச் சரணமாக வடைந்தேன்’ என, கேட்டுப் பிரியதரிசனன் ‘நெருப்புக்குத் துரும்புகளின் சேர்க்கை நில்லாததுபோல நான் உன் பரம சத்துருவா யிருக்கையில் நீ இங்கேவந்து இந்த விபரீதபாஷணை மேன் பண்ணுகின்றாய்?’ என, கங்காதத்தன் ‘என்னை மாற்றார் வருத்துகின்றார்களென்று உன்னிடத்திற்கு வந்தேன், நீயெங்கள் சன்மசத்துரு வென்பதுமெய்யே, ஆனாலும் வலிய பகைவர்களை வைரிகளைக் கொண்டே யடிக்கவேண்டு மென்னீதி நூலிருக்கின்றது’ எனக் கேட்டு, இச்சர்ப்பம் ‘என்னிரை அங்கெப்படிக் கிடைக்கும்?

என, மணடூகம ‘உனனை நான அனாயாசமாகக கொணடுபோவேன’ என, அதைககேடடுப பிரிய தரிசனன ‘நாம தீனியைககுறிதது என்றைககும விசாரபபடடுக கொணடிருககினறோம, அவவாகாரந தானேவநது இனறைககு நமமை யழைததுக கொணடுபோக விருககையில ஆலசிய மேன பணணவேணடும? வலியவநத சீதேவியை வேணடாமென று தளளலாமோ” என று தனககுளளேயோசிததுககொணடு தவளையினபினனேபோ, தவளை அதை யிராடடினததின வழியாயக கொணடுபோயத தனவீடடில வைததுககொணடது அநதப பாமபு தவளைகளையெலலாந தினறது பிறகு கஙகாதததனைப பாரதது ‘மிததிரா! உன சததுருககளை யெலலாந கொனறபடியினால எனககேதாவது ஆகாரஙகொடு’ என, தவளை ‘நீ யுன சிநேகிதன காரியததைச செயதாய, இபபோது வநதவழியே வீடடுககுப போகலாம’ என, அதைககேடடுப பாமபு ‘கஙகாதததா! அநதப பிலததில வேறே யொருவன வநது தஙகியிருககும, யானஙகே போயென்ன செயவேன? நீயே யுன சமுதாயததிலிருநது நிததியமெனககு ஒவவொரு தவளை கொடுததுக கொணடுவா, இலலாவிடடால நானெலலாரையு மொருஙகே கொலலுவேன’ என, இவவுததரவைககேடடுக கஙகாதததன பயபபடடு நிததமொருதவளை விழுககாடு கொடுததுககொணடிருககச சினறு கடைசியில ஒருநாள கஙகாதததன புததிரனையுந தினறது அதைக கஙகாதததன மனைவி பாரதது மிகவும மிடிமையுறறுக ‘கஙகாததரே! நீர இககொடியோனைக கொணடுவநது குலததை நாசமபணணினீர இனி யிவவிடம் விட்டுப புறபபடும, இலலாவிடடால இவனைக கொலைசெயயச சூழசசி செயயும’ என, இதைககேட்டு ஆராய்சசி செயதுகொணடிருககையிற பாமபு ‘எனககேதாயினுந தினனககொடு’ என, கஙகாதத்தன் ‘மிததிரா! நானிருககையில நீ தீனிககேன் விசாரபபடுகினறாய்? இபபோது என மனைவியை யனுபபி வேறுகிணறறிலிருநது இனனும மணடூகஙகளை யழைபபிக்கின்றேன், அதுவரையு நீ சுமமா விரு’ எனக கேட்டுப பிரிய தரிசனன ‘நீ எனக்கனனதாதா, ஆதலாற் பிதாவாகவிருக்கினறாய,

உடனே, தவளைகளை யழைபபி' என, பினனா மனைவியை மறறொரு கூபததிறபோககிய 'போனவளினனும வரவிலலை, நானேபோய அநேகந தவளைகளைக கொணடுவருகினறேன நீ யிஙகே சுகமாகவிரு' எனறுசொலலித தானும இராட்டினவழியே புறபபட்டுப்போயிறறு பினபு பிரியதரிசனன தவளைகளைககுறிதது வழிபாரததுககொணடு அஙகேயிருநது அபபடி வெகுநாட கழிககையில, மறறொரு வளையி விருநத பலலியைபபாரததுப பிராாததிதது 'ஓ பலலியே! உனக குங கஙகாததனுககும மிகவுஞ சிநேகமாகையா லவனிருககினற வி. ததிறகுபபோய உனனைப பிரியதரிசன னழைககினறா னென றும இனி யுனககுத துரோகம பணணினால எனக காணையிருக கினறது, நீ மனததிற சிறிதும ஐயபபடாதே யெனறும இவ வாறு சொல' என, அதனுததரவைப பெறறுககொணடு அககவுளி கஙகாததனபாறபோய எலலாசசெயதியையும சொலலக கஙகா ததன 'பசிததவன விசுவாசகதை நமபலாகாது, நீ போயப பிரிய தரிசனனுடனே துஷடா! இனிககஙகாததன வாரா னெனறு சொல' என, கவுளிபோயப பாமபுககு இவறறை யெலலாஞ சொலலிறறு அபபடிபபோல நான மீணடும உனவீட டுககு வாரேன' என, இதைககேடடு முதலை நீ வாராவிடடால எனககு நனறிமறநதமை சமபவிககும, ஆதலால நானபடடினியிருநது உன னைககுறிதது இஙகேயே பிராணனை விடுவேன' என, அபபோது வானரமானது 'நரி நீளசெவியனுககு நமபிககை வருவிதது எபபடிக கொனறதோ அபபடி நீயுமெனனைக கொலைசெயய விருமபுகினறாய' என, முதலை அதைககேடடு 'அஃதெபபடி?' என, குரஙகு சொல லுகினறது —

“ஓ ரடவியிலிருககினற **கராளகேசரி** யெனனுஞ சிஙகததுக குத தேகமேதோ குணமிலலா திருநதமையால **தூசர** னெனனு நரியைப்பாரததுப 'பிரதானியே! இனறக கெனககு எஙகும போ ககூடாது, நீயே போய யாதாயினு மிரை கொணடுவா' என, நரி நாலணடையும ஓடித திரிகையில ஒரு கழுதையைப பாரதது 'மாமா!

குமபிடுகினறேன, நீ யிப்போது மிகவு மிளைததுப்போனாய' என, அபபோது கழுதை 'மருமகனே! என்ன சொலவேன? எனக்குத தலைவன வண்ணான, அவன துகியநகநு கணடகன, என்மேற் பெருஞ்சுமைகளைப போடடுக கொலலுகினறதே யனறி வயிறாக் குப புலலுசசெததை போடுகினறதிலலை, புழுதியிலிருககும அறுகம கடடையைத தினறுகொணடிருககினறேன, அஃதுடம புககு எஙஙனம புஷ்டிகொடுககும? என பிழைபபொரு பிழைப போ?' என, நரி 'இபபடி யிருநதால நீ என்னோடு கூட வா, ஆற் றஙகரையிற பசசைபபுல நிரமப இருககுமிடம உனககுக காணபிக கின்றேன' என, அதைககேடடுக் கழுதை 'அவவிடம நன்றாயிருக கும, அஙகே நானெனறியா யெபபடி யிருபபேன' என, தூசரன 'மாமா! அஙகே புருஷனிலலாமல விஸதாரமா யிருககினற பெட் டைக கழுதைகள எஙகளுககுத தககபுருஷ னகபபடடாற கொண டுவர வேணடுமென றெனககுசசொலலி யிருககினறமையா லுனக் குரைததேன' என, அதைக்கேடடு ஆசையினால காததபம பின னே போக, அதைககணட சிஙகம பாயநதவுடனே நீளசெவிய னோட்டம பிடிததது, பினனர நரிகோபிததுக கணடீரவதைதைக பாரதது 'இனறைககுன வீரததை நான பாரததேன், உனமுன னெதிரபபடட கழுதையு மோடிபபோயிறறு, இனிநீ யானையை யெவவாறடிப்பாய?' என அதைக்கேடடுக காளகேசரி தலையிறக கமா யிருகக, மீட்டும நரி 'மறறு மொருதரம நானவனை யுன னணடை கொணடுவருகினறேன, அபபோதாயினும எமாறாமல அவனை அடிககவேணடும' என்று சொலலி, நீளசெவிய னருகே போய 'நீயேனோடிபபோகினறாய்?' என, கழுதை 'மருமகனே! என்னை யிநநேரம எமனவாயிற கொடுததிருபபாய, அதிரஷடததி னால பிழைததேன, வசசிரமபோல் நகததையுடைய அப்பிராணி யா?' என, அபபோது நரிநகைததது 'அமமான்! அநதப் பெணகழு தை உன்னைபபாரதது மிதமறற களிபபோடே யுனனணடை வருகையில் நீ வீணாய்ப் பயநதோடினாய், அவளிபபோது நீளசெ விய னென்னைக கலயாணம் பணணிக்கொளளாவிட்டால நானுயி

வைத்திரே னென்று நிச்சயித்திருக்கின்றபடியால் நீ விசனமாய வரவேண்டும், வாராவிட்டால் பெண்கொலை நேரிடுவதன்றிக் காமதே னுவுக்குச் சபிக்கப்படுவாய், அவளுமுத்தினை சர்வார்த்தசாதனமான திரிவிடிவா யிருக்கின்றதை யவமானம் பண்ணுகின்றவர்களைச் சடைச்சாம்பலாண்டி யாக்கிக் காமதேனு காட்டிலனுப்புவான் என்றபடி நரி யுரைக்கக்கேட்டுக் குண்டுக்கழுதை யதன்பின்னே போகச் சிங்கந் தட்சணமேயடித்து நண்டைச்சுட்டு நரியைக்கா வல்வைத்தாற்போல அதற்கு நரியைக்காவல் வைத்து நீராடப்போக இதற்குள்ளே நரி யதனீரலையுங் காதையுந் தின்றது. பின் சிங்கம் வந்து பார்க்கையில் ஈரலுங் காதுமில்லாமையால் சமுசயத்தைப் பார்த்து 'இதையார் தின்றது'' என, நரி 'இக்கழுதைக்கு ஈரலுங் காது மில்லை, இருந்தால் அது மறுபடியு முன்னண்டை வருமா?'' என அஃது இதை யுண்மையென்று நம்பி நரிக்குள்ள மாமிசபாகங் கொடுத்து மற்றதைத் தின்றது. அப்படி நீ யென்னைக் கொல்ல விரும்புகின்றாய்' என, முதலை 'என்னுடைய பிரயோசனத்தை விட வுள்ளதைச் சொல்லுகின்றாயோ? நீ யுதிஷ்டிரனென்னுங் குச வனைப்போற் றுன்பமடைவாய்' என வானரம் 'அது எப்படி?' என்றுகேட்க, மகரஞ் சொல்லுகின்றது —

"ஒரு குப்பத்தில் **யுதிஷ்டிர**னென்னுங் குயவன் பானைகளை போடுகையில் ஓட்டாங்குச்சொன்று கபாலத்திற் குத்திக் கத்தி வெட்டுப்போற் காயம்பட்டது. பிறகு சிலநாட்கழித்து அத்தேசத் திற் கருப்புவந்தமையால் அவன் மறுதேசத்திற்குப்போய் இராஜ னிடத்திற் சேவகத்திலமர, அவ்வரசன் அவ்வடுவைக்கண்டு இவன் போர்க்களத்தின்முன் காயம் பட்டவன் சூரனென்றெண்ணி யவனை மிகவு முபசரித்து அவனிடத்திற் றயையாயிருந்தான். அது முதற் கொண்டு மற்றைச் சேவகர்கள் அவன்மேற் பொறாமையாயிருக்கத் தலைப்பட்டு இராஜன் றயையிருக்கையா லொன்றும் பேசாம லிருந் தார்கள். அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் இராசன் ஏகாந்தமாய் யுதிஷ்டிரனைப் பார்த்து 'உனக்குக் கத்திவெட்டு யாருடைய சண்

டையிற படடது?'' என, குசசசேயகன இராஜனே! நான சூளை போடடுக கொணடிருககையில விழுநது ஒடுபடடு இககாயமபட டது' என, இதைக கேடடமாததிரததில இராசன நாணிக குலால னைபபாாதது 'நான மோசம போனேன, இஃது இரணடாம் பெயாககுத தெரிவதறகுளளே நீ யோடிபபோ, சூராகள கணடால நீ யுனனுயிா காணமாடடாய' என, குயவன 'சுவாமி! என கைகாலகளைககடடி யிரணபககததிறபோடடு என அஸதலாகவததைப பாாததருளும, வாய புளிததேதா மாஙகாய புளிததேதா வென்று சொலலலாமோ'' என, இராசன 'நீ பிறநதகுலம போககளததில வருவதனறு, அஙஙனமாக நீ நரிககுடடிபோல என சுமமா துளளு கினருய? குலைககினறநாய வேடடை பிடிககுமோ'' என, குலாலன 'அநநாிககுடடி யாாிடததிற றனனைப புகழநது கொணடது? சொலலும ஐயா!'' என, அரசன சொலலுகினருன —

''ஒரு வனததிற பெடடைச சிஙகததோடு கூடியிருநத ஆண சிஙகததுககு இரணடு குடடிக ளுணடானவுடனே பலவிலஙகுகளைக கொனறு தன பெணசிஙகததின கையிற கொடுதது அதைப பாாதது 'இபபிளளைகளுககு விளைத தெரிகினறவரைககும இவாகளை நமபித தனியே விடடாதே' எனறு பததிரஞசொலலி நிததியநதவறாமற் கிரமமாய மிருகஙகளைககொனறு கொணடுவநது கொடுததுக கொண டிருககையில, ஒருநாள அதறகொனறுங கிடையாமற றிருமபி வீட டுககுவருமபோது, வழியிற கையிலகபபடடதொரு நாிககுடடியை யடியாமற பிடிததுப பெடடையணடை கொணடுவநது 'இனறைககு இதைவிட வேறொனறுங கிடைககவில்லை' என, அபபெடடை யககுடடி மிகவுஞ சிறிதாயிருககினறதைப பாாததுத தன குழநதைக ளிலொனருயக காபபாறறிககொணடிருககையில, அமமூனறும பெரியனவாய ஒருநாட காடடுககுபபோனபோது அஙகொரு யானை யைககணடு இதனிடடப போகலாகா தெனறு சொலலிவிடடு நாிக குட்டி வீடடுககு ஒடிபபோயிற்று, மறறவிரணடும அதைபபாாதத தனபின்னே வீட்டுககுவந்து தன தாயுடனே அநதநாியின காாியத

தைச் சொல்ல, நரிக்குட்டி அதைக்கேட்டு மிகவுங்கோபித்து, நான் இவர்களிலுஞ் சௌரியத்திற் குறைந்தவனோ? இவர்கள் என்னைப் பழித்து நகைப்பானேன்?" கூழுக்கு மாங்காய் தோற்குமோ? நான் இவர்களைத் தண்டித்து என் பராக்கிரமத்தைக் காட்டுவேன், கொட்டினுற்றேள் கொட்டாவிட்டாற் பிள்ளைப்பூச்சியா?" என, அதைக் கேட்டுப் பெண்சிங்கம் நரியை யேகாந்தமாய் ஓரிடத்திற் கொண்டு போய் 'நீ நரிக்குட்டி, உன் குலத்தில் யானையைக் கொல்லுஞ் சக்தியில்லை, உன்னை நான் என்பால் கொடுத்து வளர்த்தமையால் இந்தப் பராக்கிரமஞ் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றாய், இவர்கள் இனி யுன்னை யினனென்று அறிவதற்கு முன்னே நீ புறப்பட்டு ஓடிப் போ, இல்லாவிட்டால் அவர்கள் கையில் அடியுண்டிறந்து போவாய்' என, அதைக் கேள்விப்பட்டவுடனே சம்புக மோடிப்போயிற்று. ஆதலால் நீ குசவனென்று வெளிப்படுத்துமுன்னே விரைவாய் இதைவிட்டுப் போ' என, அவன் அந்த இராசாவினுத்தரப்படி யோடிப்போனான்" என இப்படி முதலையின் பேச்சைக் கேட்டுச் சுமுகன் "ஸ்திரீகளின் சித்திரம் ஒருவருக்குந் தெரியாது, ஆகையால் அவர்கள் விசுவாசத்தைப் பெறலாகாது" என, முதலை "இதெதற்றுச் சொல்லுகின்றாய்?" என, வானரஞ் சொல்லத்தொடங்கிற்று:-

"தாராநகரத்திற் குடும்பத்தோடு கூட விருந்த சத்தியவிரதனென்னும் வேதியனுடைய மனையாட்டி யெல்லாரோடுங் கலகம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையால் அவன் அவள்மேல் இருக்கின்ற மோகத்தினுற்றனதேயத்தைத் துறந்து அவளை யழைத்துக் கொண்டு தேசாந்தரம் போகையில் அவ்வழியிற் பார்ப்பினி, 'நாயகா! எனக்கு மிகவுந் தாகமெடுக்கின்றது, எங்கிருந்தாயினுந் தண்ணீர் கொண்டு வா' என, அவன் அவளை யங்கேயே வைத்துவிட்டுத் தண்ணீர்க்குப் போய்வந்து அவளிறந்து பிணமாய்க்கிடக்கின்றதைப் பார்த்து மிகவும் புலம்பி வருத்தப்படுகையில் 'உன் வயதிற்பாதி யிவட்குக் கொடுத்தாயானால் மீண்டெழுந்திருப்பாள்' என்று ஆகாசவாணியுண்டாக, அதைக்கேட்டுப் பார்ப்பான் பவித்திரத்தோடே பாதிவயதை மன

றுதா முச்சரித்துக் கொடுக்க அதனால் அவள் பிழைத்தெழுந்து சல்லாபணம் பண்ணினாள். பின்பு ஒரு பட்டணத்திற் போயிறங்கி யாத்திரைச் செலவுவாங்கக் கடைக்குப்போனபோது அங்கே யொரு முடவன் நேர்த்தியாய்ச் சங்கீதம் பாட, அதைக்கேட்டு அவள் மோகித்து அவனருகிற் போய்ச் 'சிநேகா! என்னை யங்கீகாரஞ் செய், இல்லாவிட்டால் உனக்குப் பெண் கொலைவரும்' என், அதைக்கேட்டு அவன் 'இதோ முடவனுக்குக் கொம்புத்தேன் கிடைத்ததே' என்று பொங்கி அவள் கையைப் பிடித்துக்கொள்ள, அப்போது அவள் 'இவ்வுடம்பை யுனக்கு அர்ப்பணம் பண்ணினேன், இனி நீ யையமில்லாமல் என்னுடனே கூட வா' என, அப்படியே அம்முடவன் அவளண்டை யடக்கமாக இருந்தான். இதற்குள்ளே கடைச்சரக்குகளை வாங்கிக்கொண்டுவந்த அந்தப் பிராமணன் ஆக்கச் சமையற் பண்ணி யிலைபோட்டு இம் முடவனுக்குங் கொஞ்சம் அன்னங் கொடுக்க வேண்டுமெனச் சொல்லி, அவனுடன்பாட்டினால் அம்முடவனுக்கு அன்னங் கொடுத்து இருவரும் சாப்பிட்ட பிறகு பார்ப்பனத்தி 'நாயகனே! நீ என்னைத் தனியாகவிட்டுப் போம்போது எனக்குத் துணையில்லாமையால் இம்முடவன் எனக்குத் துணையிருக்கட்டும்' என, அதைக்கேட்டு அந்தணன் 'இம்முடவனை யெப்படிக் கொண்டு போகலாம்?' என, அவள் 'நான் என் தூக்கிற கட்டிக்கொண்டு வருவேன்' என, 'நல்லது' என்று அவள் பட்சத்தை நிசமென்றெண்ணி அதற்குட்பட்டான். பின்பு அவனைப் புடைவையிற் சுற்றி முதுகிற் கட்டிக்கொண்டு நடக்கையில் அவ்வழியிற் பிராமணன் இளைப்பாயக் கிணற்றங்கரையிற் படுத்துக் கண்ணயர்ந்ததைப் பார்த்து, அம்முடவனிடத்து ஆசக்தியினாற் புருஷனைத் தூரவிழத் தட்டிச் 'சனி தொலைந்த'தென்று அம்முடவனை யொரு பெட்டியில் வைத்து கோலம் லெத்துக்கொண்டு தேசாந்தரம் போகையில் அங்கே சேவகர்கள் அடலைமேற் பெட்டியிருப்பதைக் கண்டு அதைப் பெட்டித்தலையுடனே யரசன் சமுகத்திற் பிடித்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். அப்போது அரசன் பெட்டியைத் திறப்பித்துப் பார்த்து அதனகண் ஒரு முடவனைக்கண்டு, 'இவன் யார்?

என்ன செய்தி?' என்பப் பார்ப்பனியைக் கேட்க, அவள் 'இவரென் பர்த்தா, இவர் நோயாளியா யிருக்கின்றதனா லிப்படித் தலையிற் சுமந்து கொண்டு போகின்றேன்' என, அரசன் அதைக்கேட்டு அவள் கற்புடைமைக்கு மகிழ்ந்து, இவள் நமக்கு உடன்பிறப்பென்றெண்ணி அவளைத் தன்னிடத்தில் நிறுத்திக்கொண்டான். இங்கேயிப்படி யிருக்கையில் அங்கே யவ்வழியிற்போன வழிப்போக்கனொருவன் தாகத்துக்குக் கிணற்றினுள்ளே யிறங்கினபோது விழுந்து கிடக்கின் றவனைப் பார்த்து இறங்கி யெடுத்து வெளியே விட்டுப்போக, அவன் அங்கே பங்குவையும் மனைவியையுங் காணாமல் அங்கங்கே திரிந்து தேடிக்கொண்டு அந்நகரத்திற் குள்ளே போனான். இவன் வருவதை அவ்வியபிசாரி பார்த்து வேந்தனுடனே 'இதோ வரு கின்ற இச்சண்டாளன் என்பதிக்கு விரோதி' என்று முறையிட, அவ்வேந்தன் 'இவனைப் பிடித்துக் காவலில் வையுங்கள்' என்ச் சேவகர்கட்கு உத்தரவு செய்ய, அவர்கள் அப்படியே செய்யத்தொடங்குகையில் அவன் இறைவனைப் பார்த்து 'ஓ அரசசிகாமணியே! நீர் தருமகுண முள்ளவரா யிருக்கின்றீர், ஆதலால் நேர்விசாரியும்' என்று தன் குறைகளையெல்லாஞ் சொன்னான். அரசன் அதைக் கேட்டு ஒரு பஞ்சாயத்து நியமித்து அவர்களால் 'இப்பார்ப்பான் குற்றவாளியல்லன், அவளே துஷ்டை' யென்றறிந்து, அவட்குத் தக்க தண்டனை செய்து வேதியனைச் சமாதானம் பண்ணினான். ஆதலால் மாதர்கள் அனர்த்தங்கட்கு மூலமா யிருக்கின்றார்கள். விவேகிகள் அவர்கள் பேச்சுக்குக் காது கொடுக்கலாகாது. அப் பேச்சுக்குக் காதுகொடுத்து முற்காலத்திலே நந்தனராஜனென்ன வனும் வரருசியென்னும் பிரதானியுஞ் சபைநடுவிலே யெள்ளன மடைந்தார்கள்' என, முதலை 'அஃதெப்படி?' என, வானரஞ் சொல் லலுற்றது —

"பராக்கிரமசாலியான நந்தனராஜனென்பவன் ஆ[illegible]த்த னம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் அவன் மனையாட்டியேதோ ரொருகாரணத்தாற் பிணங்கிக்கொண்டதைக் குறித்து அரசன்

எவவித சமாதானஞசெயதுங்கேளாமல ‘நீ கயிறகடிவாளம போட
டுககொணடு உன முதுகினமேல எனனை யெடுததுககொணடு குதி
ரைபோலக கனைததால நானுன பேசசிறகுச செவிகொடுபபேன’
என, அபபோது நிருபன அவள பிரீதிககாகச சொனன வண
ணஞ செயய, அதைப பிரதானியின மனைககிழததி கேளவிப
பட்டு அவளுங் கோபமாயத தனபதியுடனே பேசாமல முறுககா
யிருகக, அவவேளையில முழுது முணரநதவனாகிய வரருசியெனனும
மநதிரி, தன மனைவிககு எவவித வாறுதல சொலலியும அவளு
டன படாமல ‘நீ தலைமொடடை யிடடுககொணடு எனனை வல
மாரி யிடசசரியாகச சூழவநது சாஷடாங்க நமஸகாரம பணணு
வாயானால உனககு நானுடபடுவேன’ என, மநதிரி அவள பிடி
வாததது ககாக அபபணஞசெயது மறுநாளுதயததிற சபையிலலா
இருநத அரசனிடததிறகுப போக அரசன பிரதானியைபபாரதது
‘நீ யெதறகாக முணடனம பணணிககொணடாய?’ என, மநதிரி
‘மகாராஜாவாகள குதிரையைபபோலக கனைததபடியால அடி
யேன மழுஙக மொடடை யிடடுககொணடேன’ என, இபபடி
யிருவர பேசசையுங கேடடுசசனஙகள நடநத செயதியெலலா மறி
நதுகொணடாரகள ஆதலால மாதகருடைய அநுசித வாரத
தைகளைக கேடடு மெளனமாக இருககவேணடும, அஙஙனஞ செய
யாதவரோடு மறுமொழி சொலலுகினறவன புலிததோலைப போரத
துககொணடிருநத கழுதையைபபோல கிலேசமடைவான’ என,
‘அஃதெபபடி?’ எனறு முதலை வினவ, குரஙகு விடுககினறது —

நிமிசை யாறறஙகரையிற பவானியெனனு மோரேழை
வணணான தனகழுதை தீனியிலலாமல நாளுககுநாள இளைததுப
போவதைக குறிதது விசனபபடடுககொணடிருககையில ஒரு
நாள கினையாமறகிடைதத புலிததோலைக கொணடுவநது களிபபு
டனே யிரவில அககழுதைமேற போரததுப பயிரகளின மேய
விடடுககொணடிருககும போது, குடிகள இது புலியெனறுநினைதது
ஓடிப போவாரகள இபபடி யிருககையில இபபெருவாயன மிக

வுட பெருத்த ஒருநாட பயிரிற் முனியத்தைத் தின்றுகொண்டி
ருக்கும்போது ஒரு பெணகழுதையின கூச்சலைக்கேட்டு மிகவும
பெருங்கூச்சலிடத் தொடங்கிற்று. அப்போது அககொல்லைக்கா
ரன இது புலியன்று என்று நிச்சயித்து அதைப பிடித்து இடி
பொடிய அடித்தான. ஆதலால மாதாகளுடனே வீணுகப்பேசலா
காது. இப்படி யிருக்கையில நீ யவளைக்குறித்து என்னைக் கொல்ல
விருந்தாய். இஃது உனகுற்றமன்று. விசுவாசகாதகம பண்ணுதல
உன சாதிக்கே யியல்பாயிருக்கின்றது. அது சாதுக்களின சோக்கை
யாலும குணமாகாது. மேலும துஷ்டாகளுக்கு உபதேசித்தும பய
னில்லை" என்று இப்படிப பேசிக்கொண்டிருக்கையிற சலத்திலி
ருந்து ஒரு சலசரம்வந்து 'உன மனையாள எதிர்பார்த்துக்கொண
டிருந்து பட்டினியாயிறந்தாள்' என, அந்த நாரசன செவியிலே
றினவுடனே முதலை "நான கொடியோனுதலின இத்தன்மைய
இடாகளைப்பட்டேன, முதலில நணபனுக்குப பொல்லாதவனாயி
னேன, இரண்டாவது மனைக்கிழத்தியு மிறந்தாள, வீடுங்காடாயிற்று,
இல்லக்கிழத்தி யில்லாத இல்லஞ் சுடலையன்றோ? ஆதலான
மித்திரா! என்பிழையைப் பொறுத்துக்கொள், நானுனக்குத
துரோகம நினைந்தகுற்ற நீக்குகின்றேன" என, இதைக்கேட்டு
வானரம "வெள பேசினால நீ கொலைத்தொழிற்கு ஏற்பட்டனை
யோ அவள சாவைக்குறித்து இப்போது கிலேசித்து உயிாவிட
நினைக்கின்றாய, அப்படிப்பட்ட தூர்க்குணியின சாவுக்குக களிக்க
வேண்டும பதியைவிட்டுப பிறனுக்கு உடன்பட்டிருந்தத்தனை
முன்னொருத்தியை நரியுஞ் சிரித்தது" என, அப்போது மகரம 'நரி
யாரைப்பார்த்து நகைத்தது?' என, சுமுகன சொல்லுகின்றது:—

சம்பகாவதி நகரத்திற கிழவனாயிருந்த **தேவதத்த**னென
னுமொரு சாவுகாரியின பெணசாதி அநேக புருஷாகளிடத்தில
ஆசைகொண்டிருக்கையில அவ்வவாவைக்கண்ட ஒருவிடன அவ
ளைக்கண்டு 'பெண்ணே! என்பெணசாதி யிறந்தபடியினால் நான
மிகவுந துக்கித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன, நீ யென்றுக்கத்தைப

பரிகரித்தால் உனக்குப் புண்ணியமுண்டு, உன்னைப்பார்த்து மிகவு மானந்த மாயினேன்' என, அதைக்கேட்டு அவளும் 'மனத்தி லிங்ஙனமிருந்தால் என் கிழக்கணவன் பணத்தையெடுத்துக்கொண்டு நீயும் நானும் பரதேசத்திற் போய் வாழ்ந்திருப்போம்' என, அவன் 'நீ மிகவும் நல்லகாரியஞ் சொன்னாய், நீ கணப்போதாயினும் அட்டியில்லாமல் இக்காரியத்தினை முயற்சி செய்யலாம்' என, அப்படியே மறுநாள் வெளிச்சமேறுமுன்னேயில் வெகுதிரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டு சங்கேதப்படி யிருவரும் தேசாந்தரம் போகையைக்குறித்து இருகாத வழி போகையில் அங்கே யோர் பேராற்றைப் பார்த்தவளவில் அவன் 'பின்னே யிவளை யாராயினுந் தேடிக்கொண்டு ஓடிவந்தால் பணத்தையு மிவளையுங் கொண்டுபோவது மன்றி, நம்முடைய ஜீவனையும் வாங்குவார்கள், ஆதலால் இவளைவிட்டுப் பொருளைமாத்திரம் ஏமாற்றிக்கொண்டுபோக வேண்டும்' என்று மனத்திலேயே யாராயாது நிச்சயித்துப் பின்பு அவளை நோக்கி 'இந்நதிமிகவுங் கடினமானது, தண்ணீரும் நிரம்பியிருக்கின்றது, ஆதலால் முன்னே பொருளெல்லாவற்றையு மக்கரையில் வைத்துவிட்டு பின்பு உன்னை நோவாமற் கொண்டுபோய்க் கரைசேர்க்கின்றேன்' என, அவள் 'உன் மனத்தின்படி செய்' என, பின்பு அவனிடத்திருந்த பணமுழுவதும் வாங்கிக்கொண்டு 'என் பிரியநாயகி! உன் புடவையையும் அவிழ்த்துக் கொடுத்தாயானால் உன்னை மறுபடியுங் கொண்டுபோதல் வருத்தமாயிராது' எனச் சொல்லி, அவள் அப்படியே அவிழ்த்துக்கொடுக்க அதையும் வாங்கிக்கொண்டு, இவள் வெட்கத்தினால் அவ்விடங்கோடி யாரோடுஞ் சொல்லமாட்டாள் என்றெண்ணிக்கொண்டு அபகரித்த பொருள்களோடு கூடப்போய்விட்டான் பிறகு அவள் அதைப்பார்த்துத் தன்மனத்தில் வியாகுலித்து நான்செய்த வேலைக்குப்பலன் உடனேதானே கிடைத்தது இதை யக்கிழப்பிண மறிந்தா லென்னசெய்யுமோ'' என் றெண்ணிக்கொண்டு நாணத்தினாலே தண்ணீரிலிறங்கி யுட்கார்ந்துகொண் டிருக்கையில் ஓரிறைச்சித் துணிக்கையை வாயிற் கௌவிக்கொண்டு ஓடிவந்த நரி தண்ணீரினின்றுந் துள்ளிக்கரையி லிவிழுந்த மீனைப் பிடிக்க நினைத்து

வாயினிறைச்சியைப் பூமியிற்போட்டுக் கௌவப்போகையில் அம்மீன் றண்ணீரிற்குதித்தது. நரி திரும்பி அத்தசையண்டை வருவதற்குள்ளே அதை யொருபருந்து அறைந்துபோக, இதைப்பார்த்திருந்த யம்மாது சிரித்து 'மாமிசமும் மச்சமும் போன பிறகு வானத்தைப் பார்த்து ஆவதென்னே?' என, அதைக்கேட்டுச் சம்புகம் குரோதத்தோடே 'எனக்குநேரிட்டதுபோலவே நீயுமுன்பதியையுஞ் சாரனையு மிழந்து இப்போது நிர்வாணத்தோடு என்னை வெண்ணமிடுகின்றாய்' என, இப்படியிருவர்க்கும் வாக்குவாதம் நடந்துகொண்டிருக்கையில் இஃதவள் கணவனுக்குத் தெரிந்து அவன் அவளைமிகவுந் தண்டித்து ஓட்டிவிட்டான். ஆதலால் அந்தத் துஷ்டையைக் குறித்துச் சோகமுறுமல், முதலாய்! நீயுன் சாகைக்குப்போ' என, மகரந் தன்வீட்டுக்குப் போனவிடத்தில் அங்கே வேறொருமுதலை யிருக்கக்கண்டு, நம் வீட்டதையும் ஒருவன் கைக்கொண்டான். இதற்குச் சாம பேத தான தண்டங்களில் ஒருபாயஞ் செய்வதைக்குறித்து நம்முடைய சிநேகிதனைவிட்டுச் சொல்லுகின்றார்களில்லை, அவனையே வினவவேண்டும்' என்று உறுதிசெய்து, மீண்டும் நாவன்மரத்தண்டை வந்து சமுகனைப்பார்த்து 'பிரிய! பட்டகாலிலேபடும் கெட்டகுடியே கெடும் [illegible] என்பாக்கியத்தினு லென்வீட்டையு மொருவன் [illegible] கைக்கொண்டான், இனி நானென்ன செய்வேன்?' என்று முறையிட, வானரம் 'நன்றிகெட்டவனே! எனக்குப் பொய்சொல்லிக் குகேதழன் நீ மறித்தும் மூட்டாட்டனமாய் என்னிடத்துக் கேனவந்தாய்? மூடர்க்கு உபதேசித்தால் அவன் [illegible] வீழ்ந்து [illegible] ணைனுவான்' என, முதலை 'இஃதெங்ஙனம்?' என குரங்கு சொல்லத்தொடங்கிறறு —

"ஒரு மரத்தின்மேற் கூடுகட்டி அதில்வாழ்ந்துகொண்டிருந்த விரண்டு தூக்கணங்குருவி ஆலங்கட்டியுடனே கூடப்பெருமழை பெய்கையிற் குளிரினாலே நளிர்பிடித்துப் பல்லுக்கிட்ட நடுங்கிக்கொண்டு ஒருமரத்தடியில் ஒதுங்கியிருந்து வருந்துகின்ற வானரத்தைக் கண்டு, 'உனக்குக் கால்கைகளிருந்தும் குளிர் காற்று முதலிய துக்கங்களை ஐயையோ! நீயேன் அனுபவிக்கின்றாய்? நீயேன் வீடுகட்டிக்

கொள்ளவில்லை ?" என்று இரக்கத்தோடு சொல்ல, இதைக்கேட்டு அத்துஷ்டக் குரங்கு 'ஊசிமூஞ்சி மூடா! நீ வல்லவனுக்குப் புத்தி சொல்லுகின்றனையோ? எனக்கு வீடு கட்டுகின்ற சக்தியில்லை, அதைப் பிரித்தெறிகின்ற சாமார்த்தியமுண்டு, இதோபார்' என்று அதன் கூட்டைப் பிரித்தெறிந்தது. ஆதலால் கீழ்மக்களுக்கு உபதேசிக்கலாகாது' என, முதலை, "அப்பனே! நான் குற்றவாளியென்பது மெய்யே, ஆயினும் பழைய சிநேகிதனாதலால் உன்னைக் கேட்கின்றேன்" என, வானரம் "நீ பங்கேரிய பகையாளியோடு போர்செய், மடிந்தால் சொர்க்கமடைவாய், வென்றால் வீட்டையடைந்து சுகமுறுவாய், முன்னொரு புத்திசாலி யுத்தமனுக்குக் கும்பிடும், சூரனுக்குப் பேதமும், காரியகாரனுக்குத் தானமும், ஈட்டானவனுக்குத் தண்டமுஞ் செய்தாற்போலச் செய்யவேண்டும்" என, முதலை "அஃதெங்ஙனம்?" என, சுமுகன் சொல்லலுற்றது —

"இமமலையின்மேற் சதுரனென்னு மொருநரி பசியுடனே யங்கங்கே திரியுங்கால் ஒரு செத்த யானையைக் கண்டு, அதன் தோலைக் கிழித்து இறைச்சியைத் தின்னும் வல்லமை யற்றனமையால் அஃதங்கு உட்கார்ந்திருக்கையில் அங்கேவந்த சிங்கத்தைக்கண்டு தண்டனிட, 'அது நீ யார்?' என, நரி 'நானுங்களடியேன், தங்களடித்த யானையைக்காத்து உட்கார்ந்திருக்கின்றேன்' என, சிங்கம் 'இது நான் கொன்றதன்று, வேறொருவன் கொன்றெறிந்தானோ அன்றித் தானாய் மடிந்ததோ? எப்படியிருந்தாலும் அதை நான் புசியேன், இஃது உனக்கு வேண்டுமானால் எடுத்துக்கொள்' என, நரி 'சுவாமி! இது யோக்கியந்தான், பெரியோர்கள் தம்மாண்மையாலே சம்பாதிக்கின்றார்கள்' என, சிங்கம் அதைக்கேட்டு வேறொரு வனத்திற்குப்போகப் பின்னு மங்கே வந்த ஒரு புலியைப்பார்த்து 'அம்மான்! நீ இக்காலன் முகத்திலே ஏன் திரும்பட்டாய்? இவ்வானையைக் கொன்ற மிருகேந்திரன் இங்கே யாதேனுமொரு புலி வந்தால் அதற்குத் தெரியாமல் எனக்குவந்து சொல்லுவாயானால் நானதைக் கொன்றெறிவேன், நான் முன்னே யொரு யானையை படித்து மூழ்கப்போன விடத்தில் ஒரு புலி அதை யெச்சிற் பண

ணிற்று, அது முதலாகப் புலியைத் தேடிப்பார்த்தும் அகப்படவில்லையென்று என்னுடன் சொல்லியிருக்கின்றான்' என, புலி அச்சிங்கத்தினுத்தரவைக்கேட்டு மிகவும் பயந்து 'மருமகனே! நீ எனக்குப் பிராணதானங் கொடு' எனச் சொல்லிக்கொண்டே யோடிப்போயிற்று. மறுபடி யொரு வானரத்தைக் கண்டு 'முன்னே வந்த துஷ்டனைக் கும்பிட்டுப் போக்கினோம், இரண்டாமவனைப் பேதித்தோம், இப்போது இதனைக் கையால் இதைக்கிழிப்பிக்க வேண்டும்" என்று இப்படித் தன்னுள்ளே நிச்சயித்துப் பின்பு 'வானரா! நீ நெடுநாளைக்குப்பின்பு வந்தாய், மற்றும் பசித்திருக்கின்றாய், எனக்குச் சிங்கங்கொடுத்த இவ்யானையிறைச்சியை நீ கொஞ்சந்தின்று சிங்கம் வருவதற்கு முன்னே சீக்கிரமா யோடிப்போ' என, குரங்கு அதைக்கேட்டு யானையைக் கிழிக்க, அதைப்பார்த்து நரி 'வானரா! சிங்கஞ் சமீபத்தில் வந்தது, இனி நீ விரைவி லோடிப்போ' என, அதைக்கேட்டுக் குரங்கு பறந்தது. பின்பு அது பிளந்தவிடத்திலிருந்த மாம்சத்தை நரி தின்னுகையில் அங்கேவந்த வேறொரு நரியைச் சண்டையிட்டுத் துரத்தித் தான் வேண்டுமட்டும் இறைச்சிகளைத் தின்றது. ஆதலால் நீ யம்மகரத்தைக்கொன்று உன் வீட்டிற் சுகமாயிரு. வேறொரு தேயத்திற் சௌக்கியமெல்லாங் கிடைக்குமாயினுந் தனக்குச் சிநேகன் அங்கொருவனும் இல்லாவிட்டாற் சித்திராங்கன்போற் 'ஙகுக ளனுபவிக்கவரும்" என, 'முதலை சித்திராங்கனுக்கெப்படி யவஸ்தை நேரிட்டது?' என, வானரஞ் சொல்லத் தொடங்கிற்று —

" **<u>அயோத்தியா</u>** நகரத்திலிருந்த **<u>சித்திராங்க</u>**னென்னு மொரு நாய் பஞ்சத்தினாற் சோறுகிட்டாமல் மறுதேயத்திற் சென்று ஒரு கிருகஸ்தன் வீட்டுக்குப்போய் அவ்வீட்டுக்காரி சோறுபோட்டு ஆதரித்ததனால் அன்றுமுதல் வெகுநாள்வரைக்கும் அங்கேயிருந்து ஒருநாட் சகசமாய் வீட்டுக்கு வெளியே வந்தது. வந்தவுடனே அவ்வூர் மற்ற நாய்கள் இதன்மேலே விழுந்து அநேகவிடத்திற் கடித்து அதனுதிர மாம்சங்களை வெளிப்படுத்தினதனாற் சித்திராங்கன் மிகவும் துக்கமடைந்து 'என்ன பஞ்சம் வந்தாலுஞ் சுவதேசத்தை விட்டு

வரலாகாது’ எனத தனககுடடேறி மிணடும அயோததிககு ஓடிவநத மாததிரததில அதறகு உறவாகிய நாயகள ‘சிததிராஙகா! அத தேய மெபபடி யிருககினறது’’ என, சிததிராஙகன ‘அததேயஞ செழிபபாயிருககினறது, மாதாகளும தயாசாலிகளா யிருககினறா கள! சுசாதி மிததிரததுவ மிலலை, ஆதலால இவவவஸதை நேரிட டது’ எனறது. ஆனதுபொனாடு தனனிடததி விருபபதுபோலச சுகம வேறிலலை யெனகினறேன’’ என, முதலை அவவாரததைகளைக கேடடுபபோய அவவணணமே யெதிரியுடனே பொருது தனவீட டை மீடடுககொணடு அஙகேயே வாழநதிருநதது. ஆதலாற பராக கிரமததினற பாககியம வழிதேடி வநதடைகினறது’’

ஐந்தாவது

அசம்பிரேக்ஷிய காரித்துவம்.

அல்லது

ஆராயாது செயல்.

சோமசருமன் அனாயன் மக்களை நோக்கி "யாவனொருவனுடைய நற்செயல்களைக் கண்ணுற்றேயினுஞ் செவியுற்றேயினும் அறிவுடையோன் அவற்றைப் புரியலாகாது. அங்ஙனமாகையில் வெள்ளிவிலென்னனும் பெயரிய ஒருமயிர்வினைஞன் மணிபத்திரனென்போனது கருமங்கண்டுழித் தேறாமல் அங்ஙனம் புரிந்து இடருற்றனன்" என, அதைக்கேள்வியுற்ற இளங்குமரர் "அஃதெவ்வாறு? இயம்புதி" என வினவ, ஆசிரியனுரைக்கலாயினன் —

"அவாசிக்கண்ணதாய பைடணபுரி வாசியாகிய மணிபத்திரனென்போன் நன்னெறிபற்றி யொழுகலானுளதாய நல்குரவாற் பரிபவமுற்று 'இவ்வறுமை கெட்டது, சீச்சீ! தயை சாந்தி முதலாகிய குணங்கள் பொருளில்லாதாரிடத்தில் விபரீதமாகத் தோன்றுகின்றன' என்று கணந்தோறும் ஆகுலித்துக் 'கும்பப் பாதுகாப்பின் ஏக்கத்தினால் அறிவு மழுக்கமடைகின்றது, தானிய முதலிய பொருளிலார் வீடு கொட்டோக்கும்; அவன் கல்விமுதலிய குணச் சிறப்புற்றோனாயினும் மனிதரெண்ணிக்கையி லுறான், இங்ஙனம் பலவகைத்தாய கவற்சிமிடிமையி னெய்துகின்றது; ஆதலாற் பட்டினியிருந்து உயிர் துறப்பல்' எனத்துணிந்து மணிபத்திரன் கண்வளராகையில், பதுமநிதி நீத்தோன் படிவமாய் அவன் கனவிலடைந்து 'யானுன் னொழுக்கத்தாற் கட்புலனாக நாளை யிவ்வுருவத்தோடு வருவேன், அப்போழ்து என் சென்னிமேற் றண்டத்தாற் புடைப்பையாயின் யான் குன்றாப் பொற்குவையாவேன்' எனக்கேட்டு, அவன் றுயி லொழிந்து 'இக்கனவுண்மையோ? அன்றேல் இஃதெப்போழ்தும் எனக்குள்தாய பொருட்சிந்தையின்

றேற்றமோ?" என்று இங்ஙனம் மறுநாட் கருதிக்கொண் டிருக்குங்கால், இரவிற் கண்டாங்கு எந்த அநீதோனைக்கண்டு நிகழ்ந்த கனவு மெய்யெனத் துணிவுற்று அவன் சிரமேல் ஒரு தண்டங் கொடு தாக்க, அவன் பொன்மயமா யொளிவிட்டு நின்றமையா னொன்றிற்பொதிந்து வீட்டில் வையாநிற்புழி, அவனில்லாட்கு நக்க களைந்துகொண்டிருந்த மயிர்வினைஞனை நோக்கி 'உனக்குச் சிறிது அருத்தந் தருவேன், இவ்வற்புதத்தை யெங்கணுஞ் சிறிதும் புலப்படுத்தற்க' என வற்புறுத்தி விடுக்க, அவன் 'அங்ஙனே நிகழ்வ' என மேற்கொண்டு வீட்டிற் சென்று அறிவின் சிறுமையாற் றன்னுள் ஆராயவானுயினன் 'வைகறையிலொரு துறவியை யழைத்துவந்து அன்னோனை மண்டையிற் கோல்கொண் டடைவன் அவன் சுடர்விரி பசும்பொனாவான்' எனத்தேறி, மற்றைநாட் டுறவிகள் குழுவிற் சென்று பிக்குவை நோக்கி 'நீவிர் வேதத்திறத்தோர்க்கு மறிவுணர்த்திக் கரையேற்று நிற்கின்றனிர், மற்றுமெவ்வெவ் விலத்தும் பிச்சைக்கேக நிற்கின்றீர், ஆதலாவித்தினம் நாயினேன் சிறுகுடிலுக்குத் தேவரீர் திருக்கூட்டத்தோ டெழுந்தருள்வீராக' என, அவர்களிற்றலைவன் இம்மாசுசிரப்போனை நோக்கி 'நாடோறும் அந்தணருண்மனைக்கு வாராநிற்க, நீ யின்னனைக்கெமக்கே னியம்புகின்றனை? அவ்வேதியரை யழையாய்' என, அக்கால் நாவிதன் 'நும்மாட்டுப் பேரறச்செயல்க ளிருக்கின்றமை யானறிகின்றேனெ, ஆதலால் நீவிரென்வேண்டுகையை யெட்டுணையும் மறுமற்றிருவுளம் வைத்தருள்வீர்' எனப் பணிவாக மொழிந்து, அவர் கரத்தைப்பற்றி யில்லிற்கொடுவந்து அம்முனிவின் கபாலத்தி லுலக்கையாற் சாத்தினவளவில் அவன் களைத்து நிலத்தில் அடியற்ற பனைபோல வீழ்ந்தனன். இதற்குட் டபசிக்குழாம் வந்து மெய்ம்மறந்து கிடக்கின்றவனைப் பாத்தவளவிற் பேரிச்சலிட்டு இக்கவிபலியை யவ்வூராளவோன் காலாட்கள் கண்டு ஆண்டெய்தி யந்நாவிதனைப் பிணித்துத் தந்தலைவன் பாற்கொடுபோயவிட, அவ்வூராளி மஞ்ஞிகனை நோக்கி 'இஃதென் செய்தனை?' என வுறுக்கி வினவ, அம்மங்கலன் 'மணிபத்திர னகத்துக்கண்டாங்கு யான் செய்தனன்'

என, அத்தலைவன் வணிகனை விளித்து 'உன்பால் நிகழ்ந்ததென்னை யோ?' என, அவனொன்று மொழியா திருந்தனன். அதன்மேல் அதிகாரத்தலைவ னம்பட்டனைப் பார்த்து 'இவ னாராயாமலிக்கருமம் புரிந்தனன், ஆதலாலிவனைக் கழுவேற்றுக' இங்ஙனம் முன்னொரு பார்ப்பினி பராமரிசியாம லியற்றின கருமத்தான் மூங்காவைக் குறித்து ஆகுலித்தாள்' என, மணிபத்திரன் 'இ தெங்ஙனம்? அரு ளவாய்' என, அவ்வூராளி சொல்லலாயினன் —

"உச்சயினிபுரத்தில் வதிந்த தேவநாமவேதிய னென்போன் மனையோ டில்லற நடாத்தும் நாளிற் குழவியில்லாத குறையாலிரு வரு மொரு கீரிப்பிள்ளையை மைந்தனைப்போற் கருதிவளர்ப்புழி யொருமகவுண்டாயிற்று. அம்மதலையை யொருநாள் தூங்குவித்துக் கணவனைப் பார்த்து 'யானுதகத்தின் பொருட்டுச் செல்லாநின்றேன், நீர் நங் காண்முளையைப் பார்த்திரும், ஒருவேளை கீரி கடிக்கும்' என் றிங்ஙனம் பகுத்துத் தண்ணீர்க்குச் செல்ல, பின்னர்க்குழந்தை தொ ட்டிலிற் கண்வளர்ந்தமை யறிந்து அந்தணனு மொரு தடாக கருமம் வாய்த்தமையாற் புறஞ்செல்ல, அச்சமயத்தி லொருகிருஷ்ண சர்ப்பம் பிலத்தினின்று புறம் போந்து தொட்டிலின்மேற் செல்லா நிற்கக் கண்ணுற்ற நகுலம் அதைத் தக்கணமே விரைந்துபற்றி யுதறிக் கொன்று பலகண்டங்களாக்கிக் குருதியாற் பூசுற்ற முகத்துடனே தன்றாற்றலைக் காட்ட விரும்பி விரைந்து துவாரமுகமாக வருகையில், வந்த பார்ப்பினி செந்நீரால் நிறைந்த அதன் வதனத்தைப் பார்த்த வளவில் அது தன்பிள்ளையைக் கடித்து மடித்ததென்று துள்ளித்துள் ளித் துணுக்குற்று நீர்க்குடஞ் சிதைவுறும்படி யதன்றலைமேற்போட் டுக்கொன்று உடனே யுட்புகாநிற்கையிற் பக்கத்திற் குழந்தையு மருகே கரும்பாம்பின் துணிக்கைக் குவையையுங் கண்டு 'அந்தோ! கெட் டேன், யானென்னருங்குழவியை நன்காராய்வின்றிக் கொலை செய்தேன்' எனச் சோகமுற்றுப் புலம்பா நிற்புழி, அவட்கணவ னுடனெய்திக் 'குழந்தை யிதோ விருக்கையில் நீ வெறுமை யென மகவிழந்தேனென்று ஏன் கூறிக் கலுழ்கின்றனை? என்னேடி?'

பேதாய!' என, மனைவி 'நீா யாதோ பேரவாவா லெனமொழ
தள்ளிப போனமையால அதன்பய னிதோ வாய்ததது, இது மிக
வவாவினன முடிமேற சககிரஞ சுழனறதை யொததது' என
அவன் 'அஃதெவவணணம? உரைததி' என, உரைபபாளாயினள

"அமராவதிநகரத தினபுறறிருநத வேதியாநால்வா மிடியாற
றுனபுறறு 'இபபொழுது யாமடைநத பொருளினமையை யினனை
யாசகுமிடம நாடிச செலவேமாக. பொருளிலலாாககு வனநதி
வதிதலினு மினபிலை' யென றிஙஙனம கடைபபிடிதது நாலவரும
மறுதேயம போகாநிறகையில, க்ஷிப்பிரா நதிககரை யணிததாகட
பைரவாநந்தியெனனும யோகியொருவ னெலலாம வலலோனுய
வீறறிருககினறன னென வறிநது அமமடததி லவனுழைச்சென று
இயனறமட்டும பூசிகக, அததுறவி அவாகள வழிபாட்டிற கிரஙகி
'உமவரவின காரணம எது?' என, அவாகள 'அடிகளே! எமமை
நலிகினற நலகுரவைத தொலைபபான மிககபொருளவிருபபால
எநநாடு துறநது புறமபோநதனம, பொருட்குவை துணிவின செ
யகையாலனறி யெயதுவதனறு, ஆதலின இதனிமிததஞ சாநதுணை
யும முயலவேணடுமெ என று துணிநது ஈணடு நுஞசா ணடைநத
தேம, இனித தேவரீரெமவிழைவை முடிபபீா, மறுபபிரேல எமமு
யிரை நுமபால விடுககுதும' என, யோகி யிவாகள பரபரபபையுங
கடைபபிடியையு முணாநது, நானகு சிததியைச சிநதிதது அனனே
ரை நோககி, 'நீவிா இமயகிரி நெறிபறறிபபிசகாது போமின, போ
வழி யெவன ராதலி யாணடு விழுமோ வவறகு ஆணடுச சிததியாம'
என றுரைதது அவாக டலைமீது நானகு திரிசசீலைகளை வைததபின
அபபொன விருபபோா அஙஙன மவராணையைச சிரமேறகொணடு
யிமயமலை யிடததிறபோககச சிறிதாறு கடககையி லொருவன லாததி
வீழநதது. அககாலை யன்னவ னஙகுத தொட்டுபபாாபபுழித தாமி
ரககனியாயிருகக அனன றனைவிட்டு நடநத வேனையோரை 'மிததி
ரரே! நுமமவாககெடுத தாமிரங கொணமின' எனககேட்டு, மூவ
ரும 'பேதாய்! இதனு லெனனபயன? இஃதெததுணை பெறினு

நமமிடமை யெடடுணையுமகலாது, ஆதலான யாமுன செலலுதும்' என வுரையாடி அவா முறசெல்லாநிறக, அவன றனகுறறலளவு செமபுவாரிககொடு வநதநெறிசெனறனன பினனாமுனனாக்கூறிய அமமூவரு மொருகூடடாய் சேயமை போகுழி யாஙகொருததன றலைததிரி வீழ அவன அஙஙனநதொடடு மறறேனா நோக்கி 'இவ வெளளிகளைக கைககொடுமீளவேம' என அறவிருவரும் 'முறபடட பொறகுவையிருக்குமாதலால யாமபோகுதும' என, அவாபோயபின அவனும வெணபொனிராசியிற றனவலிககியனறன சுமநது செனற னன பினபு அவவெஞசிய விருவருமநடககையி லொருவன சிரத திரி நிலததில வீழவுற, அவன றோணடிக காணபுழிபபொறறிர ளிரு நதமையா லவன களிபபினபெருககி லதிமூநதினவனுய 'நணபனே! நமபிசசை மடடுஞ சொனனத திரடகொடு செல்லுதும, வருதி' என, அபபேராசைபபேதை 'அறிவிலாய! முனனே மணிததிரளிரு, பபனவா மாதலாற செல்லல' என, பின அவன 'யானிசசெமபொ னேறறுககொணடு உனவர வுககககொணடிருபபல, நீ விரைவில வருதி' என, அவன 'அஙஙனமாக' என்று அவனை விட்டகல்வுழி வெயிலினவருநதிப பசி நீரவேட்கையாற சிததிநெறி தபபி இஙஙன அவனுழலகையில அஙகொருமனிதன றலையிலொருசக்கிரஞ சுழலவு மவனுடலெங்குஞ செநநீர னொழுகி யிருககவுங கணடு, அவனைநோக குறறு 'நீயாவன? உன றலைமேலிநநேமிசுழல்வ தெனனை?' என றிமமாறறம வினவுகையில அவவாழியினனுசசிமீது வநதிருகக, அவ னேதியனறுணுககுறறு 'இஃதெனனை? கினறுவெடடப பூதம புறபபடடாற போலாயிறறு' எனக கவலையுறறு 'இநநேமி யென மததகத்தினமீ தாறுமெதனனை?' என, முனசககிரி மொழியலுற்ற னன, 'இதுகாறு மெனககநுபவ மிருநதது, இககாலையின மற றொருவன சிததிததிரியோடெயதி யுசாவுவன அபபோழ்து இவ வாழியவன றலையைப பறறிககொளுமென றெனககுக குபேரன வர மிருககினறது' என, அசசககிரததலைப புதியோன பிள்ளையார பிடிக கக் குரஙகாய் முடிநததுபோல எனக காயிறறு' என்று தனனிற கவன்று நெடடுயிரபபெறிநது பணடைய நேமிததலையனை நோககி

'நீ யிங்கெய்தி யெத்துணைநா ளாயின? விளம்புதி' என, அவன் 'எனக்குக் காலவரையறை தெரியாது. இராமனரசியற்றுங் காலை யில் நான் [illegible] இங்கிச்சக்கிரத்தாற் பிடிபட்டனன்' என, அதைக்கேட்ட வேதியன் 'எங்குலத்தி னீர் தருபவரெவர்?' என, பூர்வசக்கிரி 'பசிதாகமிவ்வழி வருத்துதலில்லை, முழுது மித்துன் பே நுகரவேண்டும், இதுநீதிக்கோனிதியைக் கவர்வான் வருப வர்க்கு அச்சுறுத்தும்பொருட்டு வைத்திருக்கின்றது, இவ்வச்சத் தால் யாவரு மிங்கு வாரார்' என நிகழ்ந்தன யாவுஞ் சொல்லி, 'இப்பொழுதென் மெய்க்காற்றப்பெறுந் வேதனை யுள தாயிற்று, ஆதலால் நான் செல்வன்' எனச் செல்வழிச் சென்ற னன். பின்னர் முற்கூறிய சுவர்ணசித்தி சொல்லியாங்கு நெடு நேர மிவன் வருநெறி நோக்குற்றிருந்துங் காணாமையாற் றேடி வந்து அவன் சென்னியிற் சக்கிரஞ் சுற்றுகின்றமை கண்டு ஐயுற்று கெய்தி 'நண்பனே! இஃதென்னை யென்னை?' என, அவன் 'இது பேராசையின் பயன்' என, சுவர்ணசித்தி 'ஓ கோ! இது பிள்ளை வரத்துக்குப் போனவிடத்திற் புருடனைப் பறிகொடுத்தாற்போலாயி ற்றே' எனச் சற்றுக்கலங்கிப் பின் 'உள்ளறிவோர்க்குக் கல்விப் பயிற்சி சிறிதுள்ளதாயின் பிறனறிவைக் கேளாது செத்த சிங்கத்தை யுயிர்ப்பிக்கின்றவர்போற் கேடுறுவார்கள்' என, அதைக்கேட்டுச் சக் கிரதரன் 'அஃதெங்ஙனம்?' என வினவ, பொன்வாய்ப்பின் னிறுக் கின்றனன் —

"**துன்சாபுர**மென்னும் மூதூரில் நால்வரொருசாலை மாணாக் கராய்க் கல்விபயில்கையில் அவர்களின் மூவர்க்கு மந்திரவித்தை கைவர, அப்போதவர்கள் 'அரசனையடுத்துப் பெரும்பொருளீட்டுத லன்றோ வித்தையுணர்ச்சிக்குப் பயன்?' என, அதுகேட்டு அவரு ளொருவன் 'வாருங்கள், நம்மு ளவ்வொருவன் கல்வியறிவிலன், ஆதலாலிவற்கு ஈட்டு நம்பொருளிற் கூறுகொடேம், ஆதலாலிவ னிந்நொடியிற்றானே தன்னில்லத்திற் கேகற்பாலன்' என, அதைக் கேட்டு மற்றொருவன் 'இவன் கல்விகல்லானாயினு மிளமைதொட்டு

நம்மோடு விளையாட்டயர்ந்தோ னாயினன், அன்றியும் நம்மினு மூலகநடையிற் றேர்ந்தவன், அரசன் மாட்டு உலகநடை யறிந்தவனிலுங் கலவிமாத்திரம் பயின்றோன் புகழெய்தான், ஆதலா லிவற்கு நாவிலோர்கூறு கொடுக்குதும்' என, அதை யெவருமொப்பிப் பின்பு நால்வரும் வேற்றுத் தேயம் நோக்கிப்போவுழி, அங்கே யோரடவியி லுயிர்நீத்த அரிமா கிடந்தமைகண்டு, ஒருவன் 'நாம் பிழைப்பிக்கக் கற்ற வித்தையை யிவ்விறந்ததன் பாலி யற்றித் தெளிவோம்' என, அதை யுலகநடை வல்லோன் கேள்வியுற்று 'இவ்வரிமாவைச் சீவிக்கச்செய்யி னி'தெல்லோரையுந் தின்றது விடாது, இதன்பாற் பரீக்கைசெய்ய லொழியற்பாலது' என்பப் பல்வகையான் மறுத்தனன் அம்மூவரும் அந்நன்மொழியை யெறிந்து செருக்கினால் அச்சிங்கத்தை யுயிர்ப்பிக்கத் தொடங்க, மற்றவன் 'இத்தகுதியில் செயற்குச் சதுரனுவான் சேய்மை யாகற்பாலன்' என்றுரைத்து, அவன் நீளப்போ யொரு நெடுமரத்தின் மிசை யிருக்க, பின்னரிவர்க ளம்மறவிலங்குக்கு உயிர் தந்தமாத்திரத்தில் அது மூவரையும் வாங்கிற்று ஆதலாற் கலவியினு மறிவு பெருமையது'' என, அப்போது சக்கிரி 'இது காரணமன்று, அறிவுடையோன் வீட்டிற்பல காப்பமைத்திருப்பினு நாசமுறுகின்றான், பேதையாயினன் காட்டகத்திற் றனித்திருந்து முயகின்றனன், மூணுயிரம் புத்தி மல்லாந்ததையும், நூறு புத்தி தொங்கினதையும், ஒருபுத்தி நீரில் விளையாட்டயர்ந்ததையுங் கேட்டிலையோ?'' என, பொன்வாயப்பின்ன 'அஃதெவ்வாறு? அறைதி' என, நேமி திரிதலையன் விடை விடுக்கலாயினன் —

''மகதந்தேயத்தி லொருமலர்ப் பொய்கையில் **அறிவாயிரத்தன் நூற்றறிவ**னென்னு மிரண்டு மீனங்கட்கும் **ஓரறிவ** னென்னுந் தவளைக்கும் நட்புளதா யிருக்குங்காலையில் ஒரு திவசம் ஆண்டொரு வலையன் வந்து 'பிற்றை ஞான்று ஈண்டுள கொழுமீன்களை வலையெறிந்து கவர்வேனாக' என் றுரைகூறி யிறந்தமையை யறிவுற்ற அம்மண்டூகந் தன்னுற்றார்க்கு அறிவுறுத்துழி, அறிவாயிரத்தன் 'நான் நீர் நடை பலவுங் கற்றுவல்லேன்' என,

நூறறிவன 'யாம நிலைபெயரலாகாது, யாது ஆகறபாலததோ அஃ தீணடே யாகுக' என, அதைககேட்ட தவளை 'வாரீா, நடடோரே! நானிதோபோகினறேன, நீவிரும நடமின' என, அவவிரணடும 'நீ யோரறிவனுகினறனை, ஆதலாற போவையானறபோ, யாம வருவேமலலேம' என, பின அததவளை தனகுழுவோடு வேறறிடம போயிறறு, மறுநாட் செமபடவன வீசிய வலையிற சிககிப பறபல மறசியஙகளோடு அகபபடட அறிவாயிரததனைத தலைமேற சுமநது நூறறிவனை வாலைபபறறியும நடககையில இதை யோராறிவன கணடு தன பெணடிரை நோககி 'அறிவாயிரததனுககும நூறறிவனுககு மிஙஙனம கேடெயதிறறு, நானோரறிவன நீரில விளையாடுகினறேன' எனக குதகுலிததுச சொலலிறறு ஆதலான மிககறிவோனுக்கு மூழிநு விவவணந துனபுளதாம" என, பொனவாயபபினனன 'நீளசெவியனை நனமதி தடாநிறகையில இசைபாடிக கடடுணடாறபோல உனககு இபபேரிட ருளதாயிறறு' என, சககிரதரன 'அஃதெஙஙன நிகழநதது? உரை' என, சுவாணசிததி சொல்லலாயிறறு —

"**நெடுஞ்செவியல் சுமதி** யெனனுங கழுதை நரிகளிரணடும இடைவிடாமல ஊரினா பைஙகூழை மேயநது வளததிறறங குழி, ஒருநாள விலாபபுடைககததின வு இரணடுநதேககொரிந்து குநதியிருககையில, நெடுஞசெவியல 'இரநிலவெரிககு பிரவிலெனககுப பொழுது கழிவினறுதலால யான கானறு செயவன' என, சுமதி 'நீளசெவிய! நீ பாடறக, உழவருன குரலைககேடடுத துயிலொழிநது உனனைப புடைப்பாகள மௌனமாயிரு' என, நீளசெவியல 'உனககு இவவிசையைக குறிதது உணாவினமையால் எனனைத தடுககினறாய' என்று அந்நரியையவைது, கழுதை தன பெருங்குரல முழுதுந திறநது பாடிறறு அபபோழுது அவவுழுநா விழிப்புறறு அககழுதையைக் குணடுருட்டாய்ப பிணிதது கையப் புடைததனா நரி அதைககணடு 'மாமா! என மொழி தளளி யிசை பாடினமையால் இப பயனடைநதனை' என நிகழந துரைததது"

என, சக்கிரதரன் 'நன்மொழி! வினவிய மந்தரனென்னுந் தந்துவாயன் மரணமுற்றனன்' என, பொன்வாய்ப்பினன் 'இஃதெவ்வண்ணமுளதாயிற்று? இயம்புதி' என, சக்கிரி சொல்லுவானாயினன் —

"**நாராயண** நகரத்தில் **மந்தர**னென்னுந் தந்துவாயன் பல வகைப்பட்ட வத்திர நெய்து வரு மூதியத்தான் மனைவியோடு உண்டுடுத்துக் காலந்தள்ளி வருகையில், அவன் தறிமுறிந்தமை யான் மரம் வேண்டுமென்றுக் காட்டிற் புக்கானாகித் திரியாநிற்கை யில், ஒரு பெரிய வாகையைப் பார்த்து வெட்டத்தொடங்குழி அதன்மே லிருந்த யட்சன் 'இவ்வெண்ணிடத்தை வருத்தாதே, நீ விருப்புற்றதை வெறுப்பின்றித் தாராநிற்பேன்' என, சாலியன் 'நானென் னில்லம் புகுந்து எவளையுஞ்சாவி யவா சொன்னவண் ணங் கேட்பேன்' என்றவ்வண்ணம் வீடுநோக்கி வருங்கால், நெறியி லெதிர்ந்த மித்திரனாய நாவிதனை 'என்செய்வது? இயம்புதி' என, அன்னோன் 'நீ யிராச்சியங்கேள், நீ யரசும் நான் அமைச்சுமா வேம்' என, அதைக்கேட்டபின் அந்நடந்த செய்தியைத் தன் மனைவியாகிய சாலிச்சிக்குத் தெரிவிக்க, அம்மடந்தை 'இராச்சியத் திற்கு வரம்பி லிடையூறுக ளிருக்கின்றன, ஆதலான் அது கேட் கற்பாற்றன்று, வேறொரு வதனமு மிருகரமுங் கேட்பையாயிற் றிவசத்திற்கு இருசீலை நெய்தால் நமதில்வாழ்க்கை செவ்வன் நடக்கும்' என, அதை மேற்கொண்டு மீட்டு மவ்வனத்தருவரு கிற்சென்று அவ்வியக்கனை நோக்கி 'எனக்கு மற்றோர் சென்னியு மீரத்தமுந்தருதி' என, அவன் 'அங்ஙனமாக' எனச் சொல்லிய வள வில், விழையவாறு அடைந்து உவப்பெய்தித் திரும்பிக் கிருகத்திற்கு வருகையில், மாக்களிவ்விபரீதத்தைக் கண்டு இவனோ ரிராக்கத னென்றெண்ணுற்றுத் தலையா லொருகல் லெறிந்து கொன்றனர். ஆதலால் வரற்பாலது பிழையாதென் றுணராவுற்று வல்லோரா வீணா சைகொள்ளார். அங்ஙனம் வீணெண்ணங்கொடு கிருபண னென போனான் கேடுற்றனன்" என, சொன்னசித்தி 'அஃதெவ்வாறாயது? இயம்புதி', என, சக்கிரதரன் சாற்றலுற்றனன் —

‘**பண்டரபுரத்திற் கிருபணசர்ம** னென்னு மொரு வேதிய னிரந்து வயிறு நிரப்பி யெஞ்சிய தவசங்களைப் பெய்து நிரப்பிய பானையைச் சிக்கத்தினமீ திருத்தி அதனடியிற் படுப்பன். இங்ஙனமொழுகுகையி லொருநாட் கிடந்தவாறே சிறுவிலைக் காலமெய்தின் இப்பண்டம் விலைப்படுத்தி அப்பொருட்கொரு காராடு கொண்டு அது பல்கிய பின்னர் அவற்றை ஆவிற்கு மாறி அவ்வாப் பெருகிய பின்னர் அவற்றிற்கீடாக வாம்பரி கொள்வேன், பின் அப்பரி குட்டிகளீன்று விருத்தியாயபின் அவற்றை விற்று யான் செல்வமுடைய னாவேன், பின்னொரு பார்ப்பனக் கன்னிகையை நாடி மணம் புரிவேன், அம்மாதுகட் டொருமகவுளதாம் அது தவழ்கையில் யான் அப்பெண்டினை நோக்கி, ‘அடி பெண்ணே! குழவியை யெடு’ என்பேன், அவள் பணியுற்றதா லெட்டாள், அப்போழுது யா னவட்கு இங்ஙன மோருதை கொடுப்பல்’ என, இங்ஙன மெண்ணமிட்டு ஒருதை யுதைக்க யவ்வுதை அரிசிப்பானையிற் றாக்கி யஃதுடைபட்டு இருந்த பண்ட முழுதுங் கொட்டுண்டு இறைந்து பயன்பெறாதாயிற்று ஆதலால் வீண் கற்பனை கற்பித்த லாகாது” என, அதைக்கேள்வியுற்ற பொன்வாய்ப்பின்னன், ‘உனமீது குற்றம் யாது? இது பற்றுள்ளத்தின் பெருமை, கிருபணத்துவத்தினாற் சந்திரசேனராசன் மிகத் துன்புற்றனன்’ என, சக்கிரதரன் ‘அஃதெங்ஙனமாயது?” என, சுவர்ணசித்தி சொல்லுகின்றனன் —

“**அயோத்தியா** நகரத்திற் **சந்திரசேன** னென்னு மரையன்றன் மகன் வலிமுகத்தோடு ஆடலயர்வதின் மிக்க வேட்கையுடையனாதலக் கண்டு பற்பலவலிமுகங் கொணர்ந்து சாலையில் வளர்ப்பிப்புழி, அங்கு மடையனுக்குங் குற்றேவல் செய்வோர்க்கும் பகை மூண்டமையறிந்து அவற்றுளொரு சதுரப்பாடுடைய முசு ‘இவண் கலாம் நிகழ்ந்திருக்கின்றமையால் இவ்விடந்துறந்து காட்டகம் புகுவேம்’ என, அதைக்கேட்ட வானரக்குழு ‘நீ மூத்தமையாலறிவிழந்து பலபலபடி பிதற்றுகின்றாய், இங்கு அரையனையடுத்துப் பலவண்ண வுண்டிகளுண்டு குழீஇ யிருந்தேம், இந்நலத்தை வலியவீசி வனத்திற்றழை தின்று உழலவது நன்றன்று யாதொன்றெய்தற் பாலதோ அஃதிங்

ஙனே யெய்துக' என, இம்மொழி கேட்டு அக்கிழக்குரங்கு தன் குடும்பத்தோடு வேறிடம் புக்கது. பின்னர் ஒருநாட் பணிசெய்வோன் மடையனைக் காத்தண்டத்தா லோச்சியெறிந்தமையால் அவன் மற்றவனை யெரிகொள்ளிகொண்டெறிந்தான். அக்கனற்பொறிவைத்தூறிற் பற்றிக் குதிரைச்சாலை யாற்றினு மூண்டு அதனகத்துள் பரிகளிற் சிலவெரிந்திறந்தன, சிலவுடற்பாதி கரிந்து வீழ்ந்தன, சிலகண்முதலிய வுறுப்புக்கள் வெந்தன. இச்செய்தி யரசனறிந்து அக்கணத்திற் குதிரை மருத்துவனைக்கூய், 'அவ்வசுவ வேக்காடொழித்தற்கேது செய்யலாவது?' என, அவ்வமாத்தியர் 'குரங்கினெய்யாலன்றிக் குணமுறாது' என, அன்னவனுடனே யேவல்புரிவோரானனமேவிட்டு இவ்வானரக் குழுவைக் கொலைசெய்து இப்பண்டிதர் சொல்லியாங்கு புரிந்து குணமுறுவிப்பீர்கள்' என்றேவ, அவரன்னவாறு செய்தனர். இதை யம்முதுக்குவனறிந்து பெரிதும் வருந்தி 'இப்பழி வாங்குவேன்' என்றுறுதிசெய்து காட்டகத்துத் திரிதருகையில், வழியின்பின் பொலிவுள்ள வொரு பெருஞ்சுனைக் கண்டு 'இக்குளத்தகத்து மக்கள் நடப்பின்மையின் இவ்வொன்று பெரும்பேயிருக்கவேண்டும்' என்றுள்ளிச் சேய்மைக்கணின்றோர் தாமரைத்தாளைப் பிடுங்கி யக்குளத்திலுள்ள நீரையுறிந்து குடித்தது. இதை யாண்டுவதிந்த கணப்பகண்டு அதனின்று மாக்கடத்தினருகுற்று 'உன் சதுரப்பாட்டை மெய்ச்சினான் பிரசன்னமாயினேன் இவ்வென் மணிவடத்தை யேற்றுக்கொள்' எனத் தன் களத்தின் மாலையைக் கழற்றிக்கொடுத்தது. அப்போது குரங்கு பைசாசத்தை 'உக்கத்திலுனக்கு வலியெவ்வள விருக்கின்றது" என வினவ, அப்பைசாசம் 'ஆயிரம்பெயரொருங்கே நீரிலிறங்கினு மவரைப் புறம்போக வொட்டேன்' என, இதைக்கேட்ட வலிமுகம் 'உனக்கு நிரம்பவுணவு கொடுவருவல்' என்று அவ்விரத்தின மாலையைக் கழுத்திலணிந்துகொண்டு சந்திரசேன வரையன் பதிபுக்கு இறைவனைத் தரிசித்துச் 'சுவாமிகாள்! நுஞ்சோறு நெடுநாளுண்டு வளர்ந்தேன், ஆதலா லும்மைக் காண வரலாயினேன்' எனப் பணிந்து சொல்ல, அரையன் 'இவ்வரதனவட முனக்கு யாங்குக

கிடைததது?'' என, வானரம 'சுவாமிகாள ! காட்டிலொரு மலாத தடமிராநினறது, அதில வைகறையிற குதிபபவனுககு இனனமணிக ளகபபடுகினறன' என, அமமொழி கேட்டுத தோனறல 'யானங கெயதுவல' என, வானரம 'மிகவுநனகு' எனததாழ, பின மனனன சேனைககுழாஞ சூழவானரததின பினசெனறு அசசரசின அணித திறுததுப பினனா அககஙகுற கழிநது விடியறகாலையிற சாகாமிருக மெழுநது ஏநதலை யெழுபபிநோககி, 'நுமககரதன விருபபுளதேல இதே நறபருவம' எனககேட்டுக காலாட்களோடுதடததிற செலலா நிறகையில வானர மனையனைப பாாதது 'எலலோருந தடததகம புககு மணிகள வாரிககொண டெயதியபிறறை நா மிருவருமபுககு இமமணிகள கொளளுதும' என, அவன 'அஙஙனமாக' எனபபோக கிய பதாதிகள வாவியிலிறஙகின மாததிரையி லபபாரிட மவாகளை யநீரி லமிழததிச சேரககொனறது. பினபுசநதிரசேனன 'சேவகர் கள செனறு நெடுநேரமு, செனறது, இதுகாறு மெயதவிலலையென?' எனறு பிலவஙகததைககேட்க, வானரம வானுறவோஙகிய வொருமர நெடுஙகிளையிறபாயநதேறி யரசைநோககி, 'நீயென குலமுழுதையுங கொலவிததாய, அதலா லகபபடடனை நானிஙஙனங கைககொண டேன, நீ யெனககனனந தநதமைபறறி யுனனை யுயவிததேன' என, இபபேசசைககேட்டு அணணலிரஙகி 'அததியாசைகொண்டு முயலுஙகருமம கேடடைத தாராநிறகும' என றுளளினவனுகக் கோயிலபுககனன. அஙஙனமாய கருமம நீபுரிநதமையால அஃதுனக் குததுனபம பயநதது, நலலது இனியானேகுவென'' என, அபபோ ழுது சககிரதரன 'குறைவுறறகாலையில நட்டோா பயனபடுகினறா கள், அஙஙனமாக நீயெறறுறநது எவவா றகலுதி?'' என, சுவாண சிததி 'களவ ணிராகககதனைபபிடிபபுழி வானரம பேசினமையா லது பிடிபபட்டது, ஆதலால நானிவவாழியை யஞசுகினறேன' என, சக்கிரி 'இஃதெஙஙனம்?'' என, பொன்வாயபபினனை சொல்லுகின றனன்:—

"மதுராபபதிககாவலனாகிய பத்திரசேனக் கோமானுடைய இரத்தினவதியெனனும் பெயரிய கட்டழகியாகிய மகளைக் கவரக்

கருததுறறு ஓரிராககதன போநது அறறநோககிச சினனாட்டிரிவுறறு அவவுபாய நடவாமைகணடு ஒருநாட் பதிவிருகக, அக்கன்னிகை அதுகணடு அடுததுநினற தோழிமுகநோககி 'உயிரயபாஙகி ! இவ வரககனெனனை யெலலுமெலலியும வருததுகினறனன , 'இதறகே தேனு மொருசூழசசி செயயவேணடுவல' என, அதுசெவிபுகக இராககதன இமமாதைதக கவருமபொருட்டு யாம வநதிருககையில இவவெணணை கொணடே யெமமினும வலிய மறறொருவன வநதிருநதா னென செயவேம' என றசசமுறறு அனையன குதிரைச் சாலையி லொருகலிஙக வுருக கொணடிருநதனன அஙஙனமிருப் புழிப பரிமாககொடுபோம பொருட்டு அ வணுறற வொருகளவன இஃ தேனையவறறினும மிக நன்று யிருநதமைகணடு அதனைவாயிற கவி னமபெயது புறததததுவநது அதன மீதூாநது வீட்டினபால நடா ததா நிறகையில அ'திஙகுமஙகு மோடததலைபபடுகையில அவன சமமட்டியால அறைநதுபாததுஞ செவவனே செலலாமையால் அககளவன 'இதுகாறும யாஙகணட பறபலமாககளி லிஃதொத ததைக கணடோமிலலை , ஆதலா லி'தேதோ கிருததிரமமா யிருக கினறது' என்று உளளங கலஙகுறுகையில அககுதிரை தொன மரததினகீ ழ்ததோட அப்போதுமேலிருநத களவன விரைநது ஆலினை வீழ்பபறறித தொஙகி அததருமீதேற, இராககதன விளாசனுக கஞ்சி யோடினன அதைககணட அமமரமீதிருநத வானரம 'அடா ! இவன மனிதனே, நீயரககனுயிருநது மேனிரி கினறனை?' என, அதைககேட்ட சோரன வெருணடு கீசகததின வாலததைபபறறி வருதத, அரககன குரஙகு வஞசகமுளளதென றெணணி மீணடும விரைநதோடினன ஆதலால அககவிககு எய் திய வினனலபோல எனககு முளதாமெனறிந நேமியைககுறிதது தஞசுகினறனன" என, சககிரி 'தெயவமெதிரப்பின யாவரும மிந் நுனமிடுகக ணனுபவிப்பர, கேணமோ. இலங்கேசன் றிரி கூடா சலமொதத மலையும, கடலொதத வகழியும், தானரககனும், பே ராறற லுடையானும், சுக்கிரன குருவுமாக, இவவண்ண மொன் றற் கொனறு குறைபாடினறியிருநதும் அவனையொரு குரஙகு அவ

மானத்தாற் றலைதாழ்ப்பித்தது, ஆதலான் விதிவலிமையாவன சூழ்ச்சி வலியாயினும் யாது பயன்படும்? அவ்வூழொன்றியிருப்பின் தீயவு நல்லவாயவிடும், இவ்வண்ணமே சிதட்டன்கூனன் முக்கட்பெண் ணிவர்கட்கு முன்னர் நேரிட்டதொன்று கேட்கிலையோ?" என, பொன்வாய்ப்பினன் 'அஃதெங்ஙனமோ? இயம்புதி' என்ன சக்கிரத ரன் சொல்வானாயினன் —

"மதுபுரக்காவலனாகிய மதுசூதனனென்பவற்கு முக்கட்பெண் டொன்றினமையாற் சோதிடம் வல்லோனைக்கூய், இதற்குச்செயற் பாலதென்?" எனக் கேட்புழி 'சார்வபௌம! கேட்குதி, எவனாயி னுஞ் சொல்வதை முன்னர் நன்காராய்ந்து சொல்லவேண்டும், அங்ஙனமாராயாது சொல்லின் சண்டகருமனைப் போலாகும்' என, அரையன் 'அவன் யாதுரைத்தனன்?' என, சோதிடம் வல்லோன் சொல்லலுற்றனன் —

"தண்டகாரணியத்திற் சஞ்சரிப்போனாகிய சண்டகருமனென் னும் மோரிராக்கதத்தலைவன் அவணெதிட்ட போரந்தணனொரு வன்மேலேறி நடத்திக்கொண்டு போகுழி, அவ்வேதிய னவ்வரக்க னடிகளை மிகமெல்லியவா யிருப்பனவற்றைப் பார்த்து 'ஐயா அரக்கத்தலைவ! உன் காலடிகளிப்படி மெல்லியவாயின?' என, அரக்கன் 'நானீராடி யீரம்புலரளவு நிலன்மீதுசெல்லேன்' எனக்கேட் டுச் சிறிதாறுமுன்னே தாங்கிப்போய்ப் பிறகிராக்கதனொரு குளனின் மூழ்கப்புகுழிப் பார்ப்பானைப் பார்த்து 'யானித்தகருமஞ்செய்துவருங் காறும் நீ அடிபெயரற்க, இங்குத்தனே நிற்றி' எனச்சொல்லி, பின்னா ஸ்நானஞ் செய்தனன், அந்தணனிதைப்பார்த்து 'இவன் மூழ்கிப்புறம் போந்தானாயின் நாம்வன் வயிற்றழலின் மூழ்காதிரேம் ஆதலான் ஓடி யுய்யவிதுவே நல்ல வமயம். நீராடிக் காற்புலருமுன் இவனட வானன்றே' யென்று தனக்குட் டெரிந்துகொண்டு விரைந்தோ டினன். அதுகண்ட அவுணன் 'யான்வாய்பதறிக் கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாம விழப்புற்றேன், கடிதிற் பிற்சென்று கவர்வே னெனினுங் கொண்ட நோன்பு குறையுறுகின்றது' என்று மறுக்க

முற்று ஆங்கே கெட்டொழிந்து வாளாநின்றனன். ஆதலான் யாது முயத்துணரா இயற்றலாகாது' எனச்சொல்லி, பின்னாப்பனனூல் கீளயும் நன்காய்ந்து கடைப்பிடித்து 'இம்முக்கணரிவையைப் பார்க்க வொண்ணாது, என்னையோ வெனின், விரூபமக வுளதாயினதைக் காணலாகாதெனப்படு நூற்றுணிபாம், மற்றும் இஃ தானன்று தொழுக்கமுமாம்' என, அந்தல அம்மொழி யுடகொண்டு அக்கன்னிகையை வேறுழிவைத்து அளித்தபின்னா அவள் பூத்தமையான 'இவள மணத்திறகிளையபவனுக்குப் பெரும்பொருட்குவை தருவ'லென்த தேயந்தோறும் மணவோலை போக்கினமையைக்கேட்ட இரந்துணனு மணடையராகிய இருவர் குருடனுங்கூனனும் விவாகவிருப்பான மன்னன் பாற புக்கனர் அவருட் குருடனரயனைநோக்கி 'நுங்கன்னிகையை யெமக்குத்தரிற்கோடும்' என, இறைவன் 'இச்சுயம்வரறகு நங்கன்னிகையைக் கடிபுரிவது தக்கது' என்றுளளி, அவனுக்கு மகட் கொடைநேர்ந்து, அங்ஙனமே கடிமுடித்து அளவில் பொருடநது 'நீகணமும ீட்டியாமற பரதேயம்போதி' என்றனன். அவ்விடைக்கொண்டு மூவரும் பரதேயம் புக்கிருப்புழி, அவளக்கூனறகு மயலுறறு அவனைநோக்கி, 'இக்குருடடுச் சவத்தை நஞ்சிட்டுக்கொலவின் நாமிடையூறின்றி யின்ப நுகர்வேம்' எனக்கேட்டு, அவன் செத்தபாம்பொன்றைத் தந்தனன் அவள் ஆங்கதை யேறுக கண்டித்து அடுப்பின்மேல் வேகவைத்துப் பொறியிலியை 'இதத்தசை நிறகுரித்துக் கொணர்ந்தேன், இச்சல்லி யெரித்துக்கொண்டிரு, நான் வேறுகருமத்திற புகுகின்றேன்' என, அக்கண்ணறை யவ்வாறே யிளந்தழலா வெரித்துக்கொண்டிருப்புழி அக்கிருட்டினசருப்பவாவி கண்ணிற்றாக்கி யவ்விடத்திற கண்ணுரோகந் தீர்ந்து முன்போற் கண டெரிந்தமையால இவரிருவரும் இவன் குருடுதெவியால் நகைத்து விளையாட்டயர்வதைக்கண்டு காலானெறி காணும்பண்டை மாட்சிபோல் வந்து கூனனைப்பற்றி யீர்த்துச் சீற்றத்தாற் றாக்கி அவனமுகத்தி லெற்றினவளவில் அவள் மூனறும் விழிமறைந்தது, இக்கூனன் கூனும் நிமிர்ந்தது. ஆதலாற் றெய்வவொற்றுமை யிருந்தால யாவுநல்லவாம்" என, சக்கிரதரன் 'நல்லது, நீ யுன்கிருகத்துக்கேகுழி வழித்துணையோடேகு ; ஊர்வழித் தனித

துசசேறவு மெ[illegible] [illegible] தலை
யாயபொருளு [illegible] விரு
பழ மொழியா [illegible]
கட [illegible] புயங்கத்தினின்று மொருவேதிய னுமந்த
[illegible] என, [illegible] ' அப்ப! [illegible]
நிக[illegible] ' என சக்கர [illegible] ஞ்சு --

"நாசிகந்தேயத்த[illegible] [illegible]
[illegible]
குதி' என, அவ்வீனருள் ' குழந்தாய்! ஒருவ[illegible] [illegible]
டு,'அவனை தாயே! நெறியுரின[illegible]யிருக்கின்றதே?' என, அம்மீனை
மெ ' அப்பனே! எல்லாத்துளதாயினும் நீ நெ[illegible]ணையின்றிச் சேற
லாகாது' என்று கூறத்தி [illegible] க[illegible]யத்திற
வெய்து கொடுத்து 'இதையே துணைகொண்டு போ' என, அவ
வாறே யாயமொழி மேற்கொண்டே குழி, [illegible]
[illegible] கணவளராநிற்கு[illegible]த்து, யாணடிருந
[illegible] அவற்[illegible] அமட கலயத்திற பெயதிருப்ப
[illegible] அது [illegible]
[illegible] வென்றுணாவுறது [illegible] கொடுக்க விடுக்கிக்கொணறது [illegible]
[illegible] அநத[illegible]விழித்துப பணிவைபடாதது 'இ[illegible]
தது?' எனச சூழவுழி, அதன்சென்னியை அவ்வலவன கததிரிததிருக
[illegible] இதத்துணைசெய்லு [illegible] மாதா தநத வழித
துணையாற பிழைத்தேன் "தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை"
என்றதுபொய்யாது' என்று அநந்தணைக்கொடு இலம்புக்கு அன்
னைக்கு அட்டாங்கமும் நிலந்தோய வீழ்ந்து பணிவுதோன்றத் தழு
தழுத்த சொற்களால் வழித்தி நிகழ்ந்த செய்திகளைவிளம்பி யினபுற்
றிருந்தனன்" என, பொன்வாயபினன 'இதுதக்கதேயாம், மந்திரந்
தீர்த்தம் பெரியோர் சோதிடன் மருத்துவன் குரு வினனோர்பால்
எவனெவனை பாவனை புரிவானோ அவனவனை பேறுபெறுவன்'
என்று இங்ஙனம் நேயியானைத தேற்றித் தன்மனைக்கேகினன்"
என்று தனமனைவி யுரைபடகக்கேட்டுத் தேவ நாமவேதியனும் அவனை